

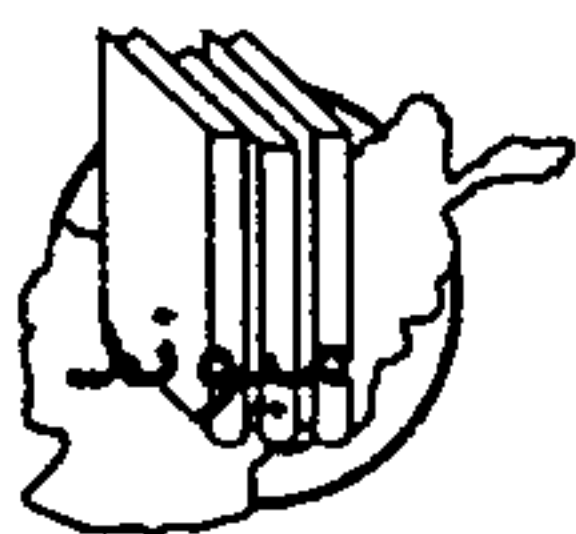


نیوی سیرت

درسونه، عبرتونه

تالیف: دکتور مصطفی السباعی

ترجمه: سلطان محمد دین



کتاب پېژندنه:

نوم: نبوي سیرت در سونه عبرتونه

تالیف: دکتور مصطفی السباعی

ژباړن: سلطان محمود صلاح

شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپ کال: ۱۴۳۵هـ س / ۱۳۹۳هـ ل / ۲۰۱۴م

خپروونکی: میوند خپرونډویه ټولنه

کابل: د فارمسي دریاست تر څنګ، افغان ترک لیسې ته مخامخ

سبا کتابخانه – گرځنده تېلفون: ۰۷۸۶۰۰۰۱۲۳ – ۰۷۰۰۲۸۴۹۵۴

پست بکس: ۱۲۷۸ مرکزي پسته خانه

E-Mail: maiwand.press@gmail.com

ټول حقوق محفوظ دی

ISBN- 978-9936-8021-1-7

بسم الله الرحمن الرحيم

نبوی سیرت

درسونه، عبرتونه

تالیف: دکتور مصطفی السباعی

ترجمه: سلطان محمود صلاح

د پام وړه :

د اکټېب ټپي د سر ملونه مخکې د
والهدي « له خوا خپور شوی و ، له بیا
کتنې وروسته د چاپ له حقوقه سره
میوند خپرونه چولنې ته سپارم او
په داته نوم ټپي والهدي ته صرف د لومړي
چاپ هلوځه حق ورکړل شوی و ، نور
پرې اړه د دعوی حق منځي .
په احترام

سلمان محمود صالح

بسم الله الرحمن الرحيم

فهرست

شمېره	عنوان	مخ
۱-	د ژباړن سريزه	۱
۲-	مقدمه	۵
۳-	د مؤلف خبرې	۱۰
۴-	سريزه	۱۵
۵-	د نبوي سیرت خانګړتياوې	۱۵
۶-	د نبوي سیرت مصادر	۲۷
۷-	په سیرت کې د تالیف تطور	۳۴
۸-	لومړۍ فصل - له بعثت نه مخکې ژوند	۳۵
۹-	تاریخې پېښې	۳۵
۱۰-	درسونه او پندونه	۴۲
۱۱-	دوهم فصل - له بعثت نه حبشې ته تر هجرته	۵۰
۱۲-	پېښې	۵۰
۱۳-	درسونه او پندونه	۶۱
۱۴-	درېم فصل - حبشې ته له هجرته مدينې ته تر هجرته	۶۲

۶۶	پيښې	۱۵-
۷۰	درسونه او پندونه	۱۶-
	خلوړم فصل - له هجرت په مدينه کې د رسول (صلي	۱۷-
۷۷	الله عليه وسلم، تر ميشته کيدو پورې	
۷۷	تاريخي پيښې	۱۸-
۸۴	درسونه او پندونه	۱۹-
۱۰۱	پنځم فصل د رسول (ص)، غزاگانې	۲۰-
۱۰۱	تاريخي پيښې	۲۱-
۱۰۱	د بدر لويه غزا	۲۲-
۱۰۷	د احد غزا	۲۳-
۱۱۵	د بني نضير غزا	۲۴-
۱۱۷	د احزاب غزا	۲۵-
۱۲۱	د بني قريظه غزا	۲۶-
۱۲۵	د حديبيې غزا	۲۷-
۱۳۱	د خيبر غزا	۲۸-
۱۳۳	د موته غزا	۲۹-
۱۳۶	د فتحي غزا	۳۰-
۱۳۹	د حنين غزا	۳۱-
۱۴۲	د تبوک غزا	۳۲-
۱۴۵	درسونه او پندونه	۳۳-
۱۵۳	دا دي لډې غزاگانو نه ...	۳۴-
	شپږم فصل د مکې له فتحي نه د رسول الله (صلي	۳۵-
۱۷۷	الله عليه وسلم، تر وفاته	

ج ————— درسونه عبرتونه

۱۷۷	مهمې پېښې	۳۶
۱۷۷	د حنين غزا	۳۷
۲۱۰	د بتانو ماتول	۳۸
۲۱۹	د تبوک غزا. درسونه او پندونه يې	۳۹
۲۳۱	د اسامة د لښکر ليرېل	۴۰
۲۳۵	د رسول الله صلى الله عليه وسلم وفات	۴۱

و آخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمين.

بسم الله الرحمن الرحيم

د ژباړن سریزه

الحمد لله رب العالمين و العاقبة للمتقين و الصلاة و السلام على اشرف المرسلين سيدنا و مولانا محمد و على آله و اصحابه و من تبعهم باحسان الى يوم الدين. اما بعد،

د هر انسان نجات، بری او سعادت د هغه تر ایمان او عمل پورې تړلی دی. دا حقیقت د واقعیت په ډگر کې په اثبات رسیدلی دی، تاریخ شاهد دی تر کومې ورځې چې د مسلمانانو اعمال د هغوی د صحیح ایمان څرگندوی وو، تر هماغه مهاله همدوی د مخکې پر مخ د قیادت او عزت پر لور مقام ولاړ وو، خو کله یې چې په زړونو کې د ایمان رڼا تته شوه، او اعمال یې د رښتونو ایماني غوښتنو په خلاف شول، نو د ذلت ویا پرې گډه شوه، د نورو د پیروی او اطاعت پرې یې غاړو ته ولویدل او دا دي نن یې ټول معنوي او مادي مقدسات او شتمنۍ د اغیارو تر یرغل لاندې راغلي دي...

ددې بدې ورځې د سمون، اصلاح او علاج نسخه هغه ده کومه چې د کائناتو سردار حضرت رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) د کائناتو د رب له لوري راوړې او موخه ته یې په بشپړه توګه په میراث پرېښې ده.

دا هم داسې يو حقيقت دی چې زموږ تر سترگو لاندې هم په اثبات ورسيد، افغان مسلمان ولس د سرې امپراطورۍ له يرغل او د الحاد له تسلط نه د نجات پخاطر همدا نسخه وازمويله، د جهاد مقدسه لاره يې غوره کړه، همغه وه چې رحمان خدای نجات او بری ورکړ. د کمونيزم سور بنامار د افغان په توره ووژل شو او د الحاد ستره امپراطوري درې ورې شوه.

خو څرنگه چې همدې مجاهد ولس د اسلامي مشرتابه په ځانگړتياوو او معيارونو پوره او برابر قيادت نه درلود، نو هغه په ډيرو قربانيو گټل شوی ملک بيا له نويو ستونزو سره مخ شو. ولس دخپل قوي احساس، مکمل اخلاص او بيدريغه قربانيو په زور د کمونيزم تخته چپه کړه، خو متاسفانه د قيادت واگې داسې چاته په لاس ورغلې چې د اسلامي حکومت د زعامت اهليت يې نه درلود. او پدې ترتيب سره افغان ولس نه يوازې د جهاد له وياړونو او گټو نه مستفيد نه شو، بلکه د نا امله چارواکو له لاسه له بلې ازموينې او غميزې سره مخ شو. لدينه دا مطلب په ډاگه کيږي چې اسلام کامل دين دی او پيروان يې هغه وخت له پوره گټو نه مستفيد کيدلی شي چې د ايمان او اسلام په تيره پوره وي، نيمگړی عمل، او د يو شمير شرايطو پوره کول مطلوبه نتيجه نشي ورکولی.

رښتونې اسلامي ټولنه او د نبوت په ليکه برابر حکومت هغه وخت قايميدلی شي چې د ټولنې هر فرد، رعيت او حکومتي چارواکي په اسلامي شروطو پوره برابر وي. عسکر او عادي وگړي د خپل مقام او مشرانو د خپل مقام لپاره د وړتيا معيارونه ولري، که داسې نه وي، نو د اسلامي حکومت قيام شونی نه دی.

له همدې ځايه ده چې مسلمانان بايد اسلام ته مخه کړي، هر څوک اسلام له خوا ورته ټاکل شوي مسئولیتونه درک او پوره ادا کړي، ته خود نیکمرغی مستحق او مشرتابه وړتیا بیرته تر لاسه کړي څرگنده دې وي چې دا ستر هدف هغه وخت تحقق موندلی شي چې امت هر غړی د خپل سالار او وروستي نبی (صلی الله علیه وسلم) قدم پل کیږدي، آمر او مامور د ژوند په هر ډگر او هره شیبه کې د سپیڅلي نبوي سیرت پیروي وکړي که داسې وشي، نو نه به ولسونه د زعيم په انتخاب کې غلطې کوي او نه به زعامت د پرگنو د تباهی سبب گرځي.

دا کتاب چې اوس ستاسو په مخ کې غوړیدلی د مرحوم دوکتور مطفی السباعي (رحمه الله) له خوا د شرعیاتو د پوهنځي محصلینو ته د تدریس په دوران کې تهیه او تالیف شوی دی.

دا کتاب که څه هم مختصر دی، خو مسلمان ته دا ښيي د رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) له مبارک سیرت نه څه ډول گټه پورته کړي. دا په واقع کې د هر مسلمان د لارې روڼ مثال دی، او هغه ذخیره ده چې هر څوک رهبر وي که عسکر په هر حالت کې جنگ وي که سوله د خپلې لارې توبنه موندلی شي.

کتاب مې په ۱۹۸۷م کال چې هغه وخت زه د صوابی د مهاجرینو په کمپ کې د تدریب المعلمین په معهد کې استاذ وم له عربي ژبې نه پښتو ته ترجمه کړ او څه موده وروسته یعنې د ۱۳۶۹ هـ ش کال د کب په میاشت کې د الهدی ټولنې له خوا چاپ او خپور شو. ورپسې د یو شمیر قدرمنو استاذانو د هڅو په پایله کې د تنگهار پوهنتون په درسي نصاب کې شامل او د افغان محصلینو د استفادې وړ.

وگرځيد.

خو ځله دوستانو په ځانگړې توگه د تنگرهار پوهنتون يو شمير استاذانو او محصلينو دا مشوره راکړه چې کتاب له سره چاپ او خپور شي، ځکه د لومړي چاپ نسخې پوره ختمې شوې او مينه وال يې لا ډير دي، همغه وه چې د خداي تعالي په توفيق سره مې کتاب ته له سره مراجعه وکړه، بيا کمپوز شو او دا دی پدې بڼه کې ستاسو په خدمت کې قرار لري.

له رحمان خداي نه سوال کوم زما غلطۍ وبښي دا عمل مې په حسناتو کې وشميري او په همدې وسيلې سره زما غم خپلي هيواد وال له فعلي غم نه خلاص کړي، د اسلامي وړ او رښتوني قيادت تر سيوري لاندې اسلامي او سوکاله ژوند ورپه برخه کړي.

ستاسو د دعا غوښتونکی

سلطان محمود صلاح

د ماسپښين دوي نيمې بجې

چهارشنبه ۱۳۸۲/۸/۳۰ هـ ش = ۲۰۰۷/۱۱/۲۱ م

مقدمه

د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د سیرت په هکله دا خو روښانونکې پانې زموږ استاد علامه مرحوم مصطفى السباعي پدې نیت لیکلې، تر څو پدې سره د شرعیاتو د پوهنځۍ د محصلینو او محصلاتو روحیه راژوندۍ کړي - او هم لدوی سره یو ځای ټول داعیان او ځوانان د نبوي سیرت زده کړې ته تشویق او ترغیب کړي. او تر څو له نبوي سیرت نه داسې مفاهیم او درسونه زده کړي چې د هغه په مرسته د خلکو له پاره د استقامت او ښیښې پېشوایان شي. هو! هغوی به خامخواه دا مقام گټي او همدا دنده ادا کوي ځکه هغه ورته د پیغمبر اکرم (صلی الله علیه وسلم) سیرت یا د نړۍ له ټولونو نه د ستر انسان تاریخ وړاندې کوي.

ددې پانې لوستونکې به په آسانی سره پدې پوه شي چې داعي استاد. سیرت ته د دعوت او داعي، رسول او رسالت له زاویې کتلي او رڼا یې ورباندې اچولې او د دعوت په ساحه کې د خپلې پخې تجربې په اساس او مرسته یې د دعوت او هدایت په اړه یې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) هدايات او تگلاره په گوته کړیده، زیار یې ایستلی چې له سیرت نه د داعیانو لپاره درسونه او عبرتونه راټول کړي او له همدې امله هغه (رحمه الله علیه) سیرت د مؤرخینو په شان ندی روایت کړی، او نه یې هم د هغه په شا او خوا کې د فقهاؤ او متکلمینو په څیر مجادلې او مناقشې کړې دي.

بلکه هغه له هر څه نه مخکې یې سیرت ته د یوه پوه دعوتگر او داعي

په سترگو کتلي، داسې داعي چې سیرت د ټولو بلونکو او اصلاح کوونکو لپاره نیکه قدوه بولي او په همدې خاطر یې د سیرت پېښې داسې خپرلې چې وکولای شي له مسلمانو خوانانو نه داعیان او د هدایت خراغونه جوړ کړي....

هغوی له سیرت نه تغذیه کوي. مخکې یې د امیدونو داسې باغ، او ژوندی تجربه ږدي چې بیا په بند، زولنو او کریو نه بندېږي

×××××

زما دا خاکسارانه تقدیم او تقریظ چې د اسناد په وړاندې په ډیره حیاء سره قدمونه اخلي، نشي کولای د اسناد سباعي د خپرني ټول اړخونه په گوته کړي. او دا خو یې بیخي له وسه بهر ده چې د سباعي له نظره د سیرت د تربیوي او روزنیز دقیق اړخ په هکله څه وویلی شي. نو زما لپاره همدا کافي ده چې ددې اړخونو د تمثيل په هکله د خپلې رایې د وړاندې کولو لپاره په مخکینیو خبرو او د لاندیني آیت په مفهوم او تفسیر بسنه وکړم ((لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا)) (الاحزاب: ۲۱)

(په تحقیق سره ستاسې لپاره، د خدای په پیغمبر کې نیکه پیروي شته دهغه چا لپاره چې د خدای سره مخامخ کیدو او د قیامت د ورځې د راتلو امید لري).

په رښتیا چې سباعي پر الله (جل جلاله) او قیامت باندي ټینګ او پوره مومن ؤ - او له همدې امله ده چې توانیدلی دا اړخونه په ډیره ژوره او دقیقه توګه خلکو ته وښيي او همدا وجه ده چې خبرې یې له

يوې خوا ډيرې نرمې، خوږې او له بلې خوا ډيرې اغيزمنې او اثر لرونکې دي.

خو هغه لار (رضي الله عنه)، هو، لار... خو وروسته له هغه چې مخکې يې ډير څه ليرلي او روح يې د قرآن او اسلام په دعوت ځان موړ کړی ؤ

هو. هغه لومړی خلکو ته د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د ريښتوني عسکر عملي مثالونه وړاندې کړل او بيا لار، پدې خبره به هغه څوک ښه پوهيږي چې استاد يې پيژانده، په ځانگړې توگه شاگردانو خو به يې دا ډول ژوندي مثالونه ډير ليدلي وي.

الله (جل جلاله)، گواه دی کله چې د دمشق د شرعياتو د پوهنځۍ له تاسيس نه وروسته مونږ د هغه شاگردان وو، له هر څه نه زيات به د ده درسونو او محاضرو ته تږي وو، دا هغه وخت ؤ چې مترفان (عياشان)، به د سستۍ په بستره کې اوږيدل را اوږيدل، خو سباعي د عزم او ټينگې ارادې کمربند تر ملا کړی ؤ، د ډيرې سختې ناروغتيا سره سره به يې خپله لکڼه اخيسته او په خپل وخت به د ټولگي په لوري روانيده، او ددې پوهنځۍ شاگردانو ته به يې دا ښووله چې ريښتنی سپاهي څنگه وي؟ او ستر انسان نبي کریم (صلى الله عليه وسلم) ته د منسوبيدو شرف يعنې څه؟

xxxxxx

د محمد (صلى الله عليه وسلم) په سیرت کې سباعي څومره لوړ او ښکلي درسونه موندلي، او پداسې حال کې چې د همدې سپيڅلي سیرت پوره پيروي کوي د الله (جل جلاله)، د لارې بلونکو ته څومره په زړه پورې پندونه وړاندې کوي. څومره د خوشالۍ خبره ده چې د

سباعي له درسونو نه پدې پوه شو چې «قيادت» پخپله ټوله کامله او شامله معنی سره د نبوي سیرت له اوچتو اړخونو څخه یو اړخ دی او څومره ښه ده چې دده (رحمه الله علیه) له ژوند او سلوک نه پدې وپوهیدو چې سپاهیتوب دده د ژوند او سلوک له لوړو جوانبو څخه شمیرل کیږي. په رښتیا سره چې سباعي د ریښتوني سپاهیتوب په مرسته وکولای شوی چې د لوی قائد او ستر قهرمان رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د ژوند ژوندۍ نمونې راوبنولی شي.

د یادښتونو دا پاڼې چې اوس د مطبعې په لور روانې دي، د شرعیاتو د فاکولتې په لومړي او دوهم ټولگي کې له تدریس نه وروسته په ډیره بیره او د سختې ناروغۍ په حالت کې لیکلې شوې، د استاد (سباعي) د علمي ذخیرې او هغو مفاهیمو چې ده به د درس په وخت کې ښودل یوازې یو اړخ او وړه برخه ده... او داسې ښکاري چې استاد په دې خاطر دا پاڼې په بیره سره راټولې کړي ترڅو د زده کوونکو لپاره یوه لنډه مرجع وي. ځکه د سیرت نور کتابونه دا ډول فهم او تحلیل نه لري. د هغه (رحمه الله علیه) داسې اراده وه چې دا پاتې نور څلور فصلونه هم په همدې طریقې سره پوره کړي. هغه په سیرت کې خپل بحث په (۱۴) فصلونو ویشلی ؤ البته پرته له سریزي چې هغه هم دوه فصلونه لري د فصلونو له بشپړیدو وروسته به یې په ټول کتاب نظر اچوه ترڅو کمی یې پوره کړي او هم یې نصوص او تاریخي شواهد ولیکي، خو الهي قضاء لاس را اوږد کړ. ((... وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ)). (یوسف: ۲۱)

(الله پخپل امر کې غالب دی خو ډیر خلک نه پوهیږي).

زه دلته له عذر او افسوس پرته بل څه نه شم وړاندې کولی او پدې خواشيني څرگندوم چې زما له وسه نده پوره چې دا کمزوري او کمي تريوي اندازې ليرې کړي شم. د چاپ په وخت کې ضروري وه چې کتاب په همدې شکل سره چاپ شي ترڅو د استاد تنده ماتوونکې خبرې د کتابونو له زړه نه راووزي او هم همدا طريقه د هغو لوستونکو د غوښتنې ځواب شي کوم چې لدې مسئلې نه لږ غوندې خبر دي خو پوره يې ندي اوريدلي. له الله (جل جلاله) نه غواړم چې دا کمي په راتلونکې چاپ کې پوره شي (ان شاء الله).

دا اميدونه د ليکونکې (رحمه الله عليه) له وفات نه لس او يا څه زيات کلونه وروسته خلک د خداي (جل جلاله) دې قول ته متوجه چې فرمايي: ((... فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ)). (الرعد: ۱۷)

(کوم چې ځک دی هغه بې گټې له مينځه ځي او کوم شی چې د انسانانو له پار گټور دی هغه په ځمکه کې تم کيږي).

دمشق

۱۳۹۲ هجري قمري کال د شوال څلورمه

عدنان زرزور

د مؤلف خبرې

الحمد لله الذي ارسل رسله بالبينات و الهدى، ليخرجوا الناس من
الظلمات الى النور، و يهدوهم الى صراط العزيز الحميد. والصلاة
و اسلام على افضل رسله، و اشرف دعائه، سيدنا محمد (صلى الله
عليه وسلم) الذي ختم الله به رسله، فجعل سيرته قدوة لكل
مؤمن في جميع شئون الحياة صغيرها و كبيرها، و ختم بدينه
الشرائع. فجعل رسالته اكمل الرسالات و اوفاهها بحاجات الناس
في مختلف بيئاتهم و عصورهم، صلى الله عليه وعلى اصحابه الهداة
البررة الذين علم الله فيهم سلامة الفطرة، و صدق العقيدة، و
عظيم التضحية، فشرفهم بحمل رسالة الاسلام الى امم الارض،
فارقوا في سبيلها دماءهم، وفارقوا من اجلها ديارهم، حتى ادوا
الامانة و بلغوا الرسالة، و نصحو الله و رسوله، فكان لهم فضل
على الانسانية لا يعرف مداها، و دين في عنق كل مسلم حتى يرث
الله الارض و من عليها، رضوان الله عليهم و على من احبهم و
حمل لواء الدعوة الى الله من بعدهم حتى يوم الدين.

حمد او ثنا هغه خدای لره چې خپل رسولان یې له ښکاره نښانو او
هدایت سره رالېږلي، ترڅو خلک له تیارو نه رڼا ته وباسي، د غالب

او ستايل شوي الله لاري ته يې برابر کړي. او درود او سلام دې پر هغه رسول وي چې له ټولو رسولانو نه غوره او د ټولو بلونکو لارښود دی، هغه چې زمونږ سردار او هغه چې الله تعالی د رسولانو خاتم گرزولی، د نبوت سلسله يې ورباندې ختمه کړې، او سیرت يې د هر مؤمن لپاره د ژوند په هره لویه او وړه برخه کې قدوه گرزولی، په دین سره يې شریعتونه پای ته رسولي. او رسالت يې تر ټولو بشپړ او په مختلفو ټولنو او مختلفو زمانو کې د خلکو د اړتیاوو ځواب ویونکی گرزولی، درود دې وي پر ده او اصحابو يې هغه چې لارښوونکي دي، نیکان دي، الله سالم فطرت، رښتونې عقیده او د قربانۍ روحیه ورکړې، او د همدې په برکت يې د ځمکې د مخ اوسیدونکو ته د اسلام د وړلو او رسولو شرف ور په برخه کړی، نو دوی هم د اسلام په لار کې خپلې وینې تویې کړې، خپل کورونه يې پرېښودل، تر څو يې امانت ادا او رسالت يې ورساوه، د الله او رسول د نصیحت حق يې ادا کړ، او له همدې امله يې پر ټول بشریت دومره احسان دی چې اندازه نه لري، او د دنيوي ژوند تر پایه يې هر مسلمان د احسان پور وړی دی، الله تعالی دې له دوی او ټولو هغو نه خوشاله وي کوم چې له دوی سره مینه کوي او له دوی نه وروسته د خدای لوري ته د دعوت بیرغ اوچت ساتي.

دا پانې مې وروسته له هغې چې د شرعیاتو د فاکولتې په لومړي کال کې مې د درس په شکل مفصلاً وړاندې کړې وې، له سختې ناروغۍ سره سره په ډیره چټکې ولیکلې، اراده مې دا وه چې ددې لیکنې له لارې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سیرت له لوړو نمونو نه ځنې بارزې (روښانه) نقطې په گوته کړم، کوم چې هر مسلمان، د الله لورته

بلونکي او فقيه ته په کار ده تدبر او تفکر پکې وکړي او هغه د خپل ژوند سرلیک او هدف وگرزوي، ترڅو د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د پیروۍ شرف یې په برخه شي، او د دعوت د بریالیتوب دروازه یې په مخ خلاصه، او د الهي رضا لویه برخه یې په نصیب شي او بالاخره په جنت کې له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره د یو ځای کیدو لوی شرف وگټي، الله فرمایي: ((وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يَدْخُلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ)). (النساء: ۱۳)

څوک چې د الله تعالی او د هغه د رسول اطاعت وکړي، الله به هغه داسې باغونو ته تنباسي چې لاندې به یې ویالې بهیږي او هغوی به پکې د تل له پاره استوگن وي او همدا ستر بریالیتوب دی.

خپل بحث مې په لاندې ډول سره ویشلی دی:

الف: - سریزه چې د دوو بحثونو (فصلونو) درلودونکې ده:

۱. د نبوي سیرت ځانگړتیا، او د لوستلو گټه یې

۲. د سیرت صحیح مراجع او مصادر.

ب: - د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د سیرت پوهنه چې لس فصلونه لري:

لومړی فصل - له بعثت نه مخکې د رسول (صلی الله علیه وسلم) ژوند.

دوهم فصل - له بعثت نه حبشې ته تر هجرت.

دریم فصل - حبشې ته له هجرت نه مدینې ته تر هجرت.

خلورم فصل - د هجرت له پیل نه په مدینه کې تر ځای په ځای
کیدو پورې.

پنځم فصل - غزاګانې: له بدر نه د مکې تر فتحې.

شپږم فصل - له فتحې نه وروسته په عربي ټاپو وزمه کې د اسلام
خوړیدل.

اووم فصل - له فتحې نه تر وفاته.

اتم فصل - د رسول (صلی الله علیه وسلم) اخلاق او د مستشرقینو او
مبشرینو (تنصیریانو) توروته.

لسم فصل - پر نړۍ د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د ذات او
رسالت اغیزې.

له الله (جل جلاله) څخه سوال کوم پدې بیرې کې ددې توفیق را کړي
چې سیرت ته داسې یوه کتنه وکړای شم، چې له یوې خوا مې ټاکلې
هدف لاسته راشي او له بلې خوا د شرعیاتو د پوهنځۍ ټول شاګردان
(هلکان دي او که نجونې)، د یتې اړباسي چې له نبوي سیرت سره مینه
وکړي، او د ځان لپاره ورڅخه داسې مفاهیم او هدايات واخلي چې په
همغه سره د خلکو لپاره د امامانو حیثیت غوره کړي، او له امله یې د
استقامت، صلاح، هدایت او دعوت په لار کې د حکمت امامان او
مخکېنان شي، تر څو رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یو ځل بیا په
هغه خپله نوراني څیره د خلکو په مخ کې د لمر په شان وځلېږي،
خلک له گمراهۍ او تیارو نه وباسي، زړونه، عقلونه او ټول عادتونه
یې د حقیقت په لمر تاوده او روښانه کړي، او تر څو اسلامي امت یو
ځل بیا پخپله اصلي او پخوانۍ ګاڼه یعنی استقامت او صفا بیا
سمبال شي، او د ټولو ملتونو او امتونو د قیادت او مشرۍ په تخت

کيني، او په همدې سره مونږ يو ځل بيا د الله (جل جلاله ددې قول
مصاداق وگرزو چې فرمايي: ((كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ
تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ...)). (آل
عمران: ۱۱۰)

(تاسې بهتره ډله یی چې ویستل شوي یی لپاره د خلکو، تاسې امر
کوي په نیکۍ، او نهی کوي له بدۍ نه، او تاسې ایمان او باور لری په
خدای باندې.

دمشق ۱۳۸۱ هجري قمري کال د روژې میاشت
مصطفی السباعي

سريزه

۱- د نبوي سیرت ځانگړتیاوې

نبوي سیرت د ډیرو داسې ځانگړتیاو او ممیزاتو درلودونکې دی چې سیرت لوستنه د انسان د پاره روحي، عقلي، او تاریخي گټه گرزوي، شرعي علماء، د الله (جل جلاله) لور ته بلونکي، او د ټولنیزې اصلاح غوښتونکي د سیرت د زده کړې په ضرورت قانع کوي. او دا ورنښي چې اسلامي شریعت باید پداسې طریقې سره خلکو ته ورسوي چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) سیرت یې د پریشانیو او راز راز کړاوونو سره د مقابلې په لاره کې لوی کومکي وي او د همدې سیرت په مرسته اسلامي داعیان د خلکو زړونو ته لار ومومي، او په لنډه موده کې خپل هدف ته چې د خلکو اصلاح ده ورسېږي.

اوس به د نبوي مبارک سیرت ځنې مهمې او څرگندې ځانگړتیاوې (میزې) په لاندې ډول بیان کړو:

۱. نبوي سیرت د بل هر نبي، رسول او ټولو اصلاح غوښتونکو له سیرت نه تر ټولو صحیح او درست سیرت دی.

ځکه د رسول (صلی الله علیه وسلم) سیرت مونږ ته په داسې صحیحه او ثابته علمي لار را رسیدلی دی چې شک او شبهي نه پکې هیڅ ځای نشته، دا به د مصادر و په راتلونکي بحث کې سره وویږو. او دا مونږ ته ددې توان راکوي چې په وروستیو وختونو کې په سیرت باندې له ځانه زیات شوي شيان لکه ځنې معجزې او داسې نورې پېښې وپېژنو.

کومې چې هدف يې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته د داسې صفاتو ورکول دي چې الله (جل جلاله) ندي ورکړي.

د نبوي سیرت دغه خصوصیت (صحت او کامل ثبوت) د مخکنیو رسولانو (عليهم السلام) په سیرت کې نه لیدل کېږي، مثلاً د (موسی علیه السلام) د سیرت صحیح او درستې پېښې د یهودانو له دروغو او تحریفاتو سره ګډې شوي دي، او اوس زموږ له ولسه نده پوره چې له موجوده تورات نه د موسی (عليه السلام) رېښتنی او صحیح سیرت راوباسو، ځکه خو ډیر غربي نقادان (محققین) هم د تورات په ځینو اسفارو (جلدونو) کې شک کوي، او ځنې نور پوره یقین لري چې د تورات ځنې (اسفار) سپارې یا برخې نه د موسی (عليه السلام) په وخت لیکلې شوې، او نه هم هغه ته په نږدې وختونو کې، بلکه له موسی (عليه السلام) نه ډیر وروسته د نامعلومو خلکو له خوا لیکل شوي دي. همدا دلیل په اوسني تورات کې د موسی (عليه السلام) د موجود سیرت د نه رېښتینوالی لپاره کافي دی، او همدا وجه ده چې مؤمن د موسی (عليه السلام) د سیرت یوازې د هغو برخو په صحت ایمان لري چې په قرآن کریم (او صحیحو احادیثو) کې راغلې دي او بس. همدا راز د عیسی (عليه السلام) سیرت په همدې شکل دی ځکه دا د کلیساګانو سره موجود او رسمي انجیلونه، خو له عیسی (عليه السلام) نه په سوونو کلونه وروسته په غیر علمي طریقه د هغه وخت له سل ګونو انجیلونو څخه انتخاب شوي او همدا راز د دغه انجیلونو بنسټ خپلو لیکوالانو ته هم په علمي او قانع کوونکي دلیل ندي ثابت شوی، ځکه یو یې هم په متصل سند سره له خپل لیکونکي نه ندي روایت شوي. سربېره پردې د غربي نقادانو (خپرونکو) تر منځ

د نوموړو ځينو ليکونکو د نمونو په هکله هم اختلاف دی او دا ندي معلوم چې هغوی څوک وو؟ او په کومه زمانه کې يې ژوند کاوه؟ نو پداسې حال کې چې د ځمکې پر مخ د خورو اديانو د رسولانو د سیرت دا حال وي، د نورو اديانو او فلسفو د رسولانو او خاوندانو سیرت خو به حتماً له شک او شبهاتو نه ډک وي، لکه د بودا، کونفوشيوس او نورو سیرت. او هغه څه چې د دوی خپل پیروان يې د دوی د سیرت په هکله وايي د علمي بحث له نظره هيڅ د اعتبار وړ ندي، ځکه هغه د کهانانو، کوډگرو، فال گرو، جوړونه او یو له بل نه روایتونه دي، چې د وخت په تیریدو سره هر نسل داسې خرافات پکې زیاتوي چې سالم اوله تعصب نه پاک عقل ته د منلو وړ نه دي، نو ثابت شوه چې له ټولونو صحیح، قوي، ثابت او په متواتره طریقه را نقل شوی سیرت یوازې د محمد (صلی الله علیه وسلم) سیرت دی.

۲. د رسول (صلی الله علیه وسلم) ژوند پخپلو ټولو مرحلو (پورېو) کې یعنې د هغه د مور آمنې او پلار عبدالله له واده نه د رسول (صلی الله علیه وسلم) تر رحلت پورې ټولې پېښې څرگندې او روښانه دي. مونږ د هغه د پیدایښت، وړکتوب، ځوانۍ، له نبوت نه مخکې کسب او کار، د مکې نه د باندې سفرونو په لنډه توګه تر بعثت پورې د هغه د ټول ژوند په هکله پوره معلومات لرو، اوله بعثت نه وروسته ټول ژوند يې د لمر په شان څرګند او روښانه دی، هره برخه يې کال په کال راته معلومه ده، او همدا وجه ده چې د هغه (صلی الله علیه وسلم) سیرت دومره روښانه دی چې ځنې غربي څیړونکي هم پرې اعتراف کوي او دا وايي: یوازې محمد (صلی الله علیه وسلم) دی چې د لمر په رڼا کې پیدا شوی دی.

دا خصوصیت هم د نورو رسولانو د سیرت نډی په برخه شوی، گورو د موسی (عليه السلام) د وړکتوب، ځوانۍ له نبوت نه مخکې ژوند، کارو بار په هکله هیڅ ډول معلومات راسره نشته. او له نبوت نه یې وروسته موجود معلومات هم د هغه (عليه السلام) شخصیت پوره نه شي انځورولای. د عیسی (عليه السلام) سیرت هم په عین شکل، د هغه (عليه السلام) د وړوکتوب په هکله یوازې هغه څه شته چې اوسني انجیلونه یې وایي او یایې روایت کوي او لیکي. عیسی (عليه السلام) د یهودانو په هیکل ننوت او له احبارو (د یهودانو دیني علماوو) سره یې بحث او مناقشه وکړه. او له نبوت نه وروسته یې یوازې د بلنې او ځینو نورو ژوندنیو طریقو په هکله معلومات لرو، او لدې نه پرته نور هر څه د نیستی په پردو کې پټ دي.

نو اوس څنگه کیدای شي دا لنډ او ناکافي معلومات زمونږ د محبوب رسول (صلی الله علیه وسلم) د شخصي ژوند په هکله د هغو صحیحو، مفصلو او دقیقو معلوماتو سره چې د سیرت ریښتني مصادر یې روایت کوي پرتله کړو، لکه د هغه (صلی الله علیه وسلم) خوراک، دریدل، ناسته، جامې، شکل، هیئت، منطقه، له کور والو سره رویه، عبادت، لمونځ، له اصحابو (رضي الله عنهم اجمعين) سره ژوند. ان تردې چې سیرت روایت کوونکو له دومره دقت نه کار اخیستی چې د هغه (صلی الله علیه وسلم) په مبارکه ږیره او قدرمن سر کې یې د سپینو وینتانو شمیره هم یاده او ذکر کړېده.

۳. د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سیرت د یوه داسې انسان سیرت دی، چې الله (جل جلاله) په سالت مشرف کړی. دې سیرت نه هغه (صلی الله علیه وسلم) د انسانیت له مقام نه د الوهیت مقام ته

اوچت کړی، او نه یې هم د هغه د ژوند په هکله خرافات ویلي. که مونږ دا له هغه څه سره پرتله کړو کوم چې مسیحیان یې د عیسی (علیه السلام) په هکله، بودایان یې د بودا په هکله، او نور بت پرستان یې د خپلو بتانو په هکله وایي نو هله به د رسول (صلی الله علیه وسلم) او نورو د سیرت په توپیر پوره پوه شو. او دا کار د پیروانو په انساني سلوک باندې د لوی اثر درلودونکی دی. وینو چې د عیسی (علیه السلام) او بودا لپاره الوهیت ادعا ددې سبب شوې چې هغوی دواړه داسې درجې ته ورسوي چې هلته به هغوی د انسان د شخصي او ټولنیز ژوند لپاره سرمشق او نمونه (مثال) نه وي، حال دا چې محمد (صلی الله علیه وسلم) له پیداېنې نه تر قیامتې د هر هغه چا لپاره چې غواړي، شخصي، کورنۍ، او ټولنیز سعادت یې په برخه شي، لوی او کامل انساني مثال دی، له همدې ځایه ده چې الله (جل جلاله) فرمایي:

((لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا)). (الاحزاب: ۲۱)

(په حقیقت کې ستاسې لپاره د الله په رسول کې یوه خورا غوره نمونه ده د هر هغه چا لپاره چې د الله او د آخرت د ورځې هیله من دی).

۴. د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سیرت په یوه انسان کې د انسانیت ټولو برخو ته شامل سیرت دی، هغه مونږ ته د ځوان، امین، او په سمه لار روان محمد (صلی الله علیه وسلم) له نبوت نه د مخکې وخت نقلونه کوي، همدا راز راته د لوی بلونکي رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د رسالت په لار کې زحمتونو، کوښښونو او

حکمتونو یادونه کوي، د یوه دولت د رئیس په توګه د هغه (صلی الله علیه وسلم) له خوا د دولت د صحیح او قوي نظم راوستل، د درستوار ګانونو جوړول، او بیا په پوره پوهه، اخلاص او صداقت د هغه ساتنه او د بري درشل ته رسول رابښي، لکه چې د میره او پلار په حیث د هغه (صلی الله علیه وسلم) نیکه عاطفه، شفقت، مهرباني، ښه رویه، د میره، ښځې او اولاد د حقوقو تر مینځ روښانه توپیر راته بیانوي، همدا ډول د یوه مربی او مقتدر لارښوونکي په جامه کې راته د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا د اصحابو (رضي الله عنهم) بې مثاله تربیه او روزنه روایت کوي کوم چې د همدې تربیې په وجه په اصحابو کې د پیروي روح دومره تقویه کړې چې حتی په ډیرو کوچنیو مسئلو کې هم په هغه (صلی الله علیه وسلم) پسې اقتدا کوي. د اسیرت د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا د ملګرتیا د حقوقو او آدابو ادا کولو ډیر حکایتونه هم لري، یعنې د هغو حقوقو او آدابو کیسې د کومو په واسطه چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) په اصحابو (رضي الله عنهم) له خپلو ځانونو، مالونو او اولادونو نه زیات ګران شوی ؤ، همدا راز د یوه غیرتي او زړور جنگیالي، سوبمن قوماندان او سیاستمدار، امین همسایه او ریښتوني عهد کوونکي په حیث د رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند نمونې بیانوي....

لنډه دا چې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سیرت په ټولنه کې د انسانیت ټولو اړخونو ته شامل سیرت دی، د هر داعي، قوماندان، میره، ملګري، لارښوونکي، سیاستمدار، د دولت د رئیس او... لپاره نیکه نمونه او لوړ مثال دی...

مونږ دېته ورته او يا دېته نږدې مثالونه د بل رسول، او اوسنيو او پخوانيو فيلسوفانو، او نورو اديانو د خاوندانو په سیرت کې نه شو موندلای. د مثال په توګه، موسی (عليه السلام) د یوه امت د رهبر حیثیت لري، خپل امت یې له غلامۍ نه وژغوره، داسې قواعد او اصول یې ورته کېښودل چې یوازې د هماغه امت لپاره وو او بس، خو په سیرت کې یې داسې څه نه لیدل کېږي چې هغه د جنگیالیو، لارښوونکو، سیاستمدارانو، د دولت رئیسانو، پلرونو، او میړونو لپاره نمونه او مثال وي.

عیسی (عليه السلام) د یوه زاهد بلونکي حیثیت لري، هغه لدې دنیا نه وخوت، خو مال کور او نور څه متاع نلري، او د مسیحیانو سره په موجوده سیرت کې یې ژوند د یوه جنگیالي قوماندان، د دولت د رئیس، پلار او میره (ځکه هغه واده نه وکړی) په حیث ندی تمثیل شوی حال دا چې د محمد (صلی الله علیه وسلم) سیرت دا ټول راته په څرګند ډول تمثیلوي.

اوس کولای شئ د بودا، کونفوشیوس، ارسطو، افلاطون، ناپلیون او نورو تاریخي لویانو په هکله هم همداسې ووايئ چې: هغوی د هیچا لپاره هم د قدوي او نموني حیثیت نلري، او که چیرته داسې وي، نو هغه به یوازې د ژوند په هغه برخه کې وي په کومه کې چې نوموړو شهرت موندلی دی، په ټول تاریخ کې محمد (صلی الله علیه وسلم) یوازینی انسان دی چې د خلکو د ټولو ډلو او د هر ډول استعدادونو د خاوندانو لپاره کامله او نیکه نمونه او قدوه حسنه دی.

۵ د محمد (صلی الله علیه وسلم) سیرت په یوازینی توګه د هغه د نبوت او رسالت، ریښتیني او له شک نه خالي ثابت دلیل هم

دی، ځکه هغه د یوه کامل انسان سیرت دی کوم چې د کامیابی له یوه پړاو نه بل ته د معجزو او خارق العاده لارې په عوض د دعوت له سوچه طبیعي لارې نه مخکې تللی دی. هغه دعوت پیل کړی، خو ورسره یې کړاوونه هم ګاللي، خلکو ته یې الهي پیغام رسولی، نو انصار (ملګري) یې هم پیدا کړي، که جنگ ته را ایستل شوی جنگ یې هم کړی، هغه حکیم و، پخپله رهبري کې پوره بریالی ؤ، تردې حده چې د وفات په وخت کې یې د دعوت حلقه تر ټولې ټاپو وزمې (عربي نړۍ) څخه راتاو شوې وه هغه هم د ایمان او مینې له لارې، نه د زور او جبر له لارې.

که څوک د عربو له عاداتو، عقائدو، او د رسول (صلی الله علیه وسلم) د دعوت د مقابلې کولو لپاره د هغوی په رنګارنګ لارو، فریبونو، او هغه جنگ په کوم کې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) بریالی شوی، د هغه (صلی الله علیه وسلم) او د بنمنانو د قواوو له نابرابروالي او نا انډولۍ څخه ځان خبر کړي، او بیا رسول (صلی الله علیه وسلم) د رسالت لندې (۲۳)، کلنې مودې ته نظر وکړي، نو حتما به باور وکړي چې محمد (صلی الله علیه وسلم) د خدای (جل جلاله) رېښتونی رسول دی، الهي قوت، ثبات، تائید او کامیابي د هغه د نبوت له برکته ورسره ملګري وه، ځکه الله (جل جلاله) کله هم له درواغجن سره پدې اندازه خپل تائید او کومک نه ملګری کوي.

د رسول (صلی الله علیه وسلم) سیرت مونږ ته له عقلي لارې نه د هغه د رسالت رېښتنولي ثابتوي او د هغه معجزې د عربو د ایمان لومړنۍ سبب او عامل نه دي، داسې نده شوې چې له عناده ډکو کافرانو د کومې معجزې په اساس ایمان راوړي وي، سره لدې چې مادي

معجزې يوازی د ليدونکو او مشاهده کوونکو لپاره دليل وي. دا ثابت ده چې هغو مسلمانانو چې نه يې رسول (صلی الله عليه وسلم) او نه يې د هغه معجزې ليدلې، د قاطعو عقلي دلايلو په اساس د محمد (صلی الله عليه وسلم) په نبوت ايمان راوړی. ددې عقلي دلايلو له جملې نه يو هم قرآن کریم دی، چې هر منصف او عاقل پدې قانع کولای شي چې د محمد (صلی الله عليه وسلم) په رسالت ايمان راوړي.

خو د نورو رسولانو موجوده سیرتونه داسې ندي، بلکه هغه روايت کوي او وايي چې خلکو پر هغوی باندې د معجزو او خارق العاده کارونو په اساس ايمان راوړی ؤ، نه دا چې د عقل او فکر له لارې يې د دعوت اصول درک کړي او بيایې ورباندې ايمان راوړی وي. ددې خبرې رينستونی مثال حضرت عیسی (عليه السلام) کيدای شي، الله (جل جلاله) په قرآن کریم کې فرمایې چې: عیسی (عليه السلام) پر خپل رسالت باندې د يهودو د قناعت او ايمان لپاره لومړنی اساس دا گرزولی ؤ چې هغه له مور نه پوند پیدا شوی، پیس او بل هر ناروغه ته صحت ورکوي، مړي ژوندي کوي، او خلکو ته د هغوی د خوراک، او د هغه څه په هکله چې په کورونو کې يې ذخيره کوي خبر ورکوي، البته دا ټول د الله (جل جلاله) په اذن سره. اوسني انجيلونه روايت کوي چې يوازی همدغه معجزې په يو ځل باندې د ډيرو خلکو د ايمان راوړنې سبب شوی، او دا هم زياتوي چې عیسی (عليه السلام) خدای، يا د خدای زوی دی (حاشا لله). مسيحيت له مسيح (عليه السلام) نه وروسته هم د معجزو او خارق العاده کارونو په مرسته خور شو، په «سفر اعمال الرسل» کې ددې مدعا لوی ثبوت وجود لري او مونږ کولای شو چې اوسنی مسيحي دين د عقلي قناعت پر ځای پر

معجزو او خارق العاده امورو ولاړ دين وبولو. له همدې ځايه ده چې د رسول (صلى الله عليه وسلم) د سيرت دا خصوصيت او ميزه نوره هم روښانيږي، ځكه هېچا هم په محمد (صلى الله عليه وسلم) باندې د مادي معجزې په اساس ايمان ندى راوړى، بلكه د ټولو د ايمان سبب وجداني او عقلي قناعت دى. او دا چې الله (جل جلاله) هغه (صلى الله عليه وسلم) ته مادي معجزې هم ورکړې، نو دا يوازې د هغه (صلى الله عليه وسلم) د زيات اکرام او د دښمنانو د سپکاوي او ذلت بل دليل دى. له قرآن سره آشنا انسان پدې ښه پوهيږي چې د خلکو د قناعت حاصلولو لپاره قرآني لاره د عقلي محاکمې او الهي لوى صفت د مشاهدې لاره ده، همدا راز د امي محمد (صلى الله عليه وسلم) له خوا ددې قرآن راوړنه د هغه د رسالت د ثبوت او ريښتينولۍ دليل گرزوي، الله فرمايي: ((وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ (۵۰) أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ)). (العنکبوت - ۵۰ / ۵۱)

دغه خلک وايي چې ولې پدغه سړي باندې دده د رب لخوا نښانې نازلې نشوې؟ ووايه! نښانې خو له الله سره دي او زه يوازې ډاروونکى يم په ډاگه څرگنده او آيا د دوى لپاره دغه (نښانه) کافي نده چې مونږ پر تا باندې کتاب نازل کړ چې دوى ته په لوستلو اورول کيږي؟ په حقيقت کې پدې کې د هغه خلکو لپاره رحمت او نصيحت دى چې ايمان راوړي.

کله چې قریشو له رسول (صلى الله عليه وسلم) نه په معجزو غوښتلو

کې د مخکنیو امتونو په شان اصرار وکړ، الله خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) ته امر وکړ چې داسې ځواب ورکړي: ((... قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا)). (الاسراء - ۹۳)

(... ووايه پاک دی زما پروردگار آیا زه له یو پیغام راوړونکي انسان نه پرته بل څه یم).

((وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا (۹۰) أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خَالِهَا تَفْجِيرًا (۹۱) أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا (۹۲) أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرُفٍ أَوْ تَرْقَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّى تُنْزِلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا)). (الاسراء - ۹۰ / ۹۳)

(او ویې ویل مونږ به ستا خبره تر هغه پورې ونه منو تر څو چې ته زموږ لپاره ځمکه څیرې او یوه چینه ونه بهوې، یا ستا لپاره د کجورو او انگورو یو باغ پیدا شي او ته به په هغه کې ویالې روانې کړې، آیا ته په مونږ باندې آسمان ټوټه ټوټه راوغورځوې لکه چې دعوه کوي. یا الله او پرېنستي مونږ ته مخامخ راولې، یا ستا لپاره د سرو زرو یو کور واوسي یا ته آسمان ته اوڅیږه او ستا په ختلو به هم مونږ باور ونکړو تر څو چې ته په مونږ باندې یوه داسې لیکنه نازله نه کړې چې مونږ یې ولولو)، ای محمده! دوی ته ووايه پاک دی زما پروردگار! آیا زه له یو پیغام راوړونکي انسان نه پرته بل څه یم. پدې ډول قرآن کریم په پوره وضاحت ددې اعلان کوي چې محمد

(صلى الله عليه وسلم) انسان او د خدای رسول دی، هغه د خپل رسالت په دعوه کې په معجزو تکیه نلري، بلکه عقلونو او زړونو ته خطاب کوي الله فرمائي:

((فَمَنْ يُرِدْ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ يَشْرَحْ صَدْرَهُ لِلْإِسْلَامِ...)). (الانعام - ۱۲۵)

(الله چې هر چا ته د سمې لارې بنسټولو اراده وکړي، د هغه سينه د اسلام قبلولو لپاره خلاصوي).

د نبوي سیرت مصادر

نبوي سیرت څلور د اعتبار وړ او اصلي مصدرونه لري:

۱- قرآن کریم:

قرآن کریم د نبوي سیرت اساسي مصدر دی (د رسول علیه السلام د ژوند مختلفې پېښې یې بیان کړيدي). د مثال په توګه: قرآن کریم د رسول (صلی الله علیه وسلم) نشات (پیدایښت) ته داسې اشاره کوي: ((أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى (۶) وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدَى)). (الضحی: ۶-۷) (آیا هغه ته یتیم ونه میندلی او بیایې هستوګنځی درته برابر کړ؟ او ته یې لار نابلدی ومیندلی او بیا یې لارښودنه وکړه).

او د هغه (صلی الله علیه وسلم) لوړ، کریم او پاک اخلاق داسې بیانوي ((وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ)). (القلم: ۴) (او بیشکه ته د لوړو اخلاقو مرتبه یې).

همداراز قرآن کریم د دعوت په لار کې په رسول (صلی الله علیه وسلم) باندې تیر شوي مشکلات، کړاوونه، د کفارو له خوا ورباندې د سحر او جنون لګیدلي تورونه، او د هغه (صلی الله علیه وسلم) هجرت، او له هجرت نه وروسته پېښ شوي جنګونه دا ټول بیانوي. وینو قرآن کریم د

بدر، احد، احزاب، حنین له جگړو (غزاگانو)، د حدیبیې صلحې، او د مکې له فتحې نه خبرې کړيدي، او هم یې د رسول (صلی الله علیه وسلم) ځنې معجزې لکه اسراء او معراج بیان کړيدي.

لنډه خبره دا چې قرآن کریم د رسول (صلی الله علیه وسلم) د سیرت ډیره برخه بیان کړیده او څرنگه چې قرآن کریم د ځمکې پر مخ له ټولونه مؤثق او ریښتینی کتاب دی، د تواتر له لارې په اثبات رسیدلی. چې هېڅ عاقل انسان یې د نصوصو او تاریخي ثبوت په هکله شک نلري او دا چې د سیرت ځینې پېښې یې بیان کړيدي، نو بیشکه چې د سیرت تر ټولو صحیح او لومړنی مصدر بلل کيږي.

دا خو ښکاره ده چې قرآن کریم د نبوي سیرت پېښې بېله تفصیله (په مجمله، توگه بیان کړيدي، کله چې له یوه جنگ نه خبرې کوي، نو د جنگ اسباب، د مسلمانانو او مشرکینو شمیره، او همدا راز د مړو او بندیانو شمیره نه بیانوي، بلکه ددې پر ځای د جنگ درسونه او پندونه په گوته کوي. د پخوانیو انبیاء (علیهم السلام)، او ملتونو د کیسو په هکله هم د قرآن کریم طریقه همداسې ده، او له همدې امله مونږ نه شو کولای یوازې پر قرآن کریم باندې په تکیه کولو سره د رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند پوره او کامل تصویر وکښلی شو.

۲- نبوي صحیح احادیث:

په اسلامي نړۍ کې د احادیثو منل شوي کتابونه عبارت دي له: شپږ صحیح کتابونه (صحاح ستة)، صحیح بخاري، صحیح مسلم، سنن ابی داؤد، سنن نسائي، سنن ترمذي او ابن ماجه، د امام

مالک (رحمة الله عليه) مؤطا، او د امام احمد (رحمة الله عليه) مسند هم پدی جمله کې راځي. ددې ذکر شوو کتابونو له جملې نه صحیح بخاري او صحیح مسلم په خاصه توګه د صحت، ثقت او تحقیق د لوړې درجې درلودونکي دي او پاتې نور یې د صحیح او حسن احادیثو درلودونکي او حتی ځنې ضعیف (کمزوري) احادیث هم روایت کوي.

د رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند، جنگونو، نورو پېښو او کارونو په هکله د نوموړو کتابونو د روایتونو په واسطه کولای شو د نبوي سیرت کامل او پوره انځور جوړ کړو، که څه هم ځنې نیمګړتیاوې به ولري. تر اصحابو (رضي الله عنهم) پورې په متصل سند سره د نبوي سنتو روایت نور هم د سیرت، ثقت او صحت زیاتوي او هم ورباندې د خلکو اطمینان زیاتېږي. ځکه اصحابو (رضي الله عنهم) له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره ژوند کړی، او خدای دوی د خپل دین مرستندویان ګرزولي، او رسول (صلی الله علیه وسلم) پخپل لاس د هغوی روزنه کړې، نو هغوی به خود هم د اخلاقي استقامت، ایماني قوت، رېښتینولۍ، عقلي او روحي لوړتیا له لحاظه د تاریخ تر ټولو نسلونو اوچت نسل وي، هر څه یې چې له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه په صحیح، متصل سند، مونږ ته روایت کړيدي، لارمه ده چې د تاریخي حقیقت په حیث یې داسې ومنو چې هیڅ شک او شبهه نه وي پکې.

مستشرقین او د غرب په جل او بل غولیدلي یو شمیر مسلمانان ددې کوښښ کوي چې د نبوي سنتو د مؤثقو کتابونو په هکله اشکال او شبهې را پیدا کړي، تر څو له همدې لارې د شریعت نړولو ته لاس

اوږد کړي، او د سیرت په هکله د خلکو باور او اطمینان له مینځه یوسي، خو د اسلامي دین ساتندوی او متکفل خدای (جل جلاله) د دوی د باطلو هلو ځلو د لغوه کولو لپاره هم خلک پیدا کړيدي، تر څو د هغوی غشي بیرته د دوی پر خوا وروشي. ما (لیکونکې) هم پخپل کتاب (السنة و مکانتها من التشریع الاسلامي) کې د نبوي سنتو د تمحیص او ساتنې په هکله زموږ د علماوو کونښنونو ته اشاره کړې او هم مو د مستشرقینو او د هغوی د پیروانو شبهي په علمي توګه رد او ځواب کړيدي، له الله (جل جلاله) نه یې د ثواب غوښتونکي یم او خدای (جل جلاله) یې د قیامت په ورځ زما په نیکو کې وشميري.

۳- د رسالت د وخت عربي شعر:

پدې کې خوشک نشته چې مشرکانو د خپلو شاعرانو له لارې هم پر رسول (صلی الله علیه وسلم) او د هغه پر دعوت داسې حملې او تعرضونه کړيدي چې مسلمانان یې د پټه اړ ایستلي دي چې د خپلو شاعرانو لکه حسان بن ثابت او عبدالله بن رواحه... په ژبه د هغوی ځواب ووايي. د ادب او سیرت کتابونه ددې ډول زیاتو شعرونو درلودونکي دي. او موږ کولای شو ورڅخه د هغه محیط او ټولنې په هکله په کومه کې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) اوسیده او اسلامي دعوت پخپلو لومړنیو شپو او ورځو کې پکې وده کړې معلومات تر لاسه کړو.

۴- د سیرت کتابونه:

أصحابو (رضي الله عنهم) به نبوي سیرت له دوی نه وروسته خلکو ته روایت او بیانونه او ځینو اصحابو به د سیرت پېښې په ډیره دقیقه، تفصیلي او اختصاصي توګه روایت کولې ورسې تابعینو ددې روایتونو نقل او تدوین پیل کړ، چې له دوی نه هم ځینو ورته په خاصه او دقیقه توګه ملا وتړله لکه: ابان بن عثمان بن عفان (رضي الله عنهم) «(۳۲ / ۱۰۵ هجري)» عروة بن الزبير بن العوام «(۲۳ / ۹۳ هجري)» او له ورو تابعینو نه عبداللہ بن ابی بکر الانصاري، چې په ۱۳۵ هجري کال کې وفات شوی دی، محمد بن مسلم بن شهاب الزهري «(۵۰ / ۱۲۴ هجري)» او دا هغه څوک ؤ چې د عمر بن عبدالعزيز په امر سره یې نبوي سنت راټول کړي، او عاصم بن عمر بن قتادة الانصاري چې په «(۱۲۹ هجري)» کې وفات شوی دی.

بیا له هغوی نه وروسته خلکو د نبوي سیرت سلسله جاري وساتله او په بیله توګه یې د سیرت تصنیف پیل کړ، د سیرت له لومړنیو او مشهورو مصنفینو نه یو هم محمد بن اسحاق بن یسار دی چې په «(۱۵۲ه)» کال وفات شوی دی، او د جمهورو علماوو او محدثینو له خوا د باور وړ ګرځیدلی، خو یوازې مالک او هشام بن عروة بن الزبير ورباندې جرحه کړیده، مګر ډیرو محققانو دا جرحه د دوی او ابن اسحاق تر مینځ د شخصي مخالفت نتیجه بللې ده.

ابن اسحاق خپل «(المغازي)» نومی کتاب له احادیثو او هغه روایتونو څخه چې په مصر او مدینه کې یې پخپلو غوږونو اوریدلي تالیف کړيدي، خو متأسفانه نوموړی کتاب مونږ ته ندی را رسیدلی، او

پدې سره مو له علمي ميراث نه لوی شی کم شوي دي که څه هم د کتاب مضمون محفوظ پاتې دی چې ابن هشام پخپل سیرت کې د خپل شیخ او د ابن اسحاق له مشهور شاگرد (بکایي) څخه روایت کړیدی

د ابن هشام سیرت:

هغه ابو محمد عبد الملك بن ايوب الحميري دی، چې په بصره کې پیدا شوی او په (۲۱۳)، یا (۲۱۸) هجري کال کې وفات شویدی. ابن هشام خپل کتاب (نبوي سیرت) له ابن اسحاق نه د خپل شیخ (بکایي) له روایتونو، او د خپلو نورو استادانو له شخصي هغو روایتونو نه چې ابن اسحاق ندي راوړي تالیف کړیدی. ابن هشام پخپل کتاب کې د ابن اسحاق هغه روایات چې ده له خپل علمي ذوق او نقاد طبیعت سره برابر ندي لیدلي نه روایت کوي، نو په همدې سره دا کتاب د سیرت له ټولونو نه صحیح، دقیق او کامل مصدر ګرزیډلی دی، او تر دې اندازې خلکو منلی چې ورته د ابن هشام سیرت وایي. نوموړی کتاب د اندلس د دوو عالمانو سهیلی « ۵۰۸ ۵۸۱ هجري » او الخشني « ۵۳۵ / ۶۰۴ هجري » له خوا شرح شوی دی.

طبقات ابن سعد:

هغه محمد بن سعد بن منيع الزهري دی، په ۱۲۸ هجري کال په بصره کې پیدا شوی او په (۲۳۰ هجري) کال په بغداد کې وفات شویدی. نوموړی د سیرت او غزاګانو د مشهور مورخ محمد بن عمر الواقدي

۲۰۷/۱۳۰ هجري، کاتب و ابن سعد پخپل کتاب «الطبقات» کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له سیرت نه وروسته د اصحابو او تابعینو نومونه د هغوی د طبقو، قبیلو او ځایونو په اساس بیانوي. دا کتاب «الطبقات» د سیرت له لومړنیو او باوري مصادرو څخه شمیرل کېږي. او هم د اصحابو او تابعینو د نومونو له ټولو نه ښه ساتونکی دی.

تاریخ الطبري

هغه ابو جعفر محمد بن جریر الطبري چې په «۲۳۴ هجري» کې زیږیدلی او په «۳۱ هجري» کې وفات شوی دی. نوموړی امام، فقیه، محدث او د خاص فقهي مذهب خاوند و، خو مذهب یې ډیر ندی خور شوی. ده پخپل کتاب «تاریخ» کې یوازې په نبوي سیرت باندې اکتفا نده کړې. بلکه د مخکنیو امتونو بیان یې هم کړیدی، بیا یې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د سیرت لپاره د خپل کتاب یوه خاصه برخه بیله کړې او ورپسې یې د خپل مرگ تر نژدې وختونو پورې د اسلامي دولتونو له تاریخ نه خبرې کړيدي.

طبري سره لدې چې پخپلو روایتونو کې ثقه او حجت بلل کېږي، خو ډیر ځله له روایانو نه د روایاتو په اسناد اکتفا او بسنه کوي او پدې سره کمزوري او باطل روایتونه هم رانقلوي. د مثال په توګه ابي مخنف چې یو متعصب شیعه و رانقل شوي روایتونه، چې طبري هغه ته په اسناد کولو سره ډیر روایتونه نقل کړيدي، گویا پدې سره طبري ددې روایتونو بار او مسئولیت د ابي مخنف په غاړه وراچوي او خپل ځان ورڅخه خلاصوي.

په سیرت کې د تالیف تطور (بدلون):

لدېنه وروسته د سیرت په تالیف او لیکنه کې بدلون راغی، د ځینو اړخونو یې بیل تالیف پیل شو، لکه «دلائل النبوة» د اصفهاني لیکنه، «شمائل المحمدية» د ترمذي لیکنه، «زاد المعاد» د ابن قیم جوزي لیکنه، «الشفاء» د قاضي عیاض لیکنه، «المواهب اللدنیة» د قسطلاني لیکنه چې د زرقاني «۱۱۲ هـ وفات شوی دی» په قلم په آتو جلدونو کې شرح شوی دی.

اوس هم علماء له نوي عصر او نسل سره په برابره لاره او طریقه د سیرت لیکنې کوي، او زموږ پدې اوسني وخت کې په سیرت کې له ټولو تالیف شوو کتابونو نه د شیخ محمد الخضري (رحمة الله علیه) «نور الیقین فی سیرة سید المرسلین» نومی کتاب مشهور او معروف دی، دا کتاب هر چاته منلی او د اسلامي نړۍ په زیاتو دیني مدارسو او معهدونو کې تدریس کیږي.

لومړی فصل

له بعثت نه مخکې ژوند

الف: تاریخي پېښې:

له بعثت نه مخکې د محمد (صلی الله علیه وسلم) د ژوند په هکله ثابت شوي خبرونه لاندیني حقیقتونه په گوته کوي.

۱- محمد (صلی الله علیه وسلم) له ټولو عربي کورنیو نه په غوره او اشرفه کورنۍ کې زیږیدلی دی، هغه د قریشو له اشرف شاخ (بنو هاشم) څخه دی، قریش پخپله هم په عربو کې د لوړ مقام، پاک نسب او زیات شرافت لرونکې قبيله ده. له عباس (رضي الله عنه) نه روایت دی چې رسول (صلی الله علیه وسلم) فرمایلي: ((ان الله خلق الخلق، فجعلني من خیرهم من خیر فرقهم، و خیر الفريقین، ثم تخیر القبائل فجعلني من خیر قبيلة، ثم تخیر البيوت، فجعلني من خیر بیوتهم فانا خیرهم نفسا و خیرهم بیتا)). رواه الترمذي بسند صحيح.

(خدای (جل جلاله) خپل مخلوق پیدا کړ، نوزه یې د هغوی بهتر او له بهترې ډلې نه وگرزولم او د دوو ډلو له بهترې ډلې نه، بیا یې قبیلې اختیار کړې، نوزه یې له تر ټولو غوره قبیلې نه وگرځولم، بیا یې کورنۍ اختیار کړې، او زه یې له ټولو ښې

کورنۍ نه وگرځولم، نوزه د دوی تر ټولو د بهتر نفس خاوند او تر ټولو د بهترې کورنۍ نه یم.

د قریشو په مینځ کې ددې کریم نسب د اوچتوالي له امله ده چې هغوی د نسب په هکله په محمد (صلی الله علیه وسلم) باندې د تهمتونو او توروو لگولو مجال ندی موندلی، ځکه د هغه نسب دوی ته څرگند او ښکاره ؤ، پداسې حال کې چې لدېنه پرته په نورو ډیرو شيانو کې یې بې اساسه او دروغ توروونه ورپورې تړلي دي.

۲- محمد (صلی الله علیه وسلم) یتیم پیدا شوی، هغه د مور په نس کې د دوو میاشتو ماشوم ؤ چې پلار یې (عبدالله) وفات شوی دی، کله چې شپږ کلن شو مور یې (آمنه) هم وفات شوه. او پدې سره محمد (صلی الله علیه وسلم) په ورکتوب کې د مور او پلار د شفقت له غیږې محروم او بې برخې شو چې لدې وروسته یې بابا (عبدالمطب) سرپرستي کوله، خو کله چې آته کلن شونو بابا یې هم وفات شو او بیا یې تره (ابوطالب) کفالت په غاړه واخیست، ترڅو چې لوی او ځوان شو. قرآن کریم د محمد (صلی الله علیه وسلم) یتیم والي ته اشاره کوي فرمایي: ((أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى)) (الضحی: ۶). (آیا هغه ته یتیم ونه میندلی).

۳- رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند څلور لومړني کلونه په دښته کې له (بني سعد) قبیلې سره تیر کړيدي، او له همدې امله

د قوي او سالم بدن څښتن ؤ، ژبه يې فصيححه او زړه ور ؤ، حتی چې په وړکتوب کې يې د آس سپرلي ښه زده وه، لنډه دا چې د صحرا د پاکې، آرامې هوا او ځليدونکي لمر له برکته يې ټول استعدادونه د ودې او کمال لوړپور ته ورسيدل.

۴- محمد (صلی الله عليه وسلم) له وړکتوب نه تر ټولو نجيب او د اوچت استعداد خاوند ؤ، او له همدې کبله په هر ليدونکي گران و. کله به چې عبدالمطلب پخپل فرش ناست ؤ، نو د هغه له زامنو (د رسول صلی الله عليه وسلم) ترونو نه به يو هم نه ورسره کيناست، خو رسول (صلی الله عليه وسلم) به راغی او د خپل بابا په ځای به کيناست، ترونو به يې غوښتل چې د عبدالمطلب له فرش نه يې ليرې کړي، خو کله به چې عبدالمطلب وليد نو ورته ويل به يې زوی مې پرېږدئ، قسم په خدای چې د ډير لوړ شان درلودونکی دی.

۵- رسول (صلی الله عليه وسلم) د ځوانۍ په لومړيو کې د څو کمو پيسو (چار يک، شش يک دينار) په بدل کې د مکې د خلکو رمه پووله له هغه (صلی الله عليه وسلم) نه روايت دی چې فرمايي: ((ما من نبی الا قد رعى الغنم)) قالوا: وانت يا رسول الله! قال: ((و انا)). و في رواية اخرى انه قال: ((ما بعث الله نبيا الا رعى الغنم)) فقال اصحابه: ((وانت يا رسول الله؟ فاجاب: ((و انا رعىها لاهل مكة على قراريط)). نشته هيڅ پيغمبر مگر څو

گډې يې خړولې دي اصحابو (رضي الله عنهم) ورته وويل: او تاسې يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم)؟ ويې فرمايل: هو ما هم خړولې. په بل روايت كې راځي چې ويې فرمايل: الله نه دی ليرېلى هيڅ پيغمبر مگر رڼه يې خړولې، نو اصحابو ورته وويل او تاسې يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم)؟ ځواب يې ورکړ او ما هم د مکې خلکو ته د قيراطو په بدله کې رڼه خړولې ده (يو قيراط ۲۰۰ ملي گرامه وي او يو مثقال شل قيراطه کيږي). او کله چې د (۲۵) کالو شونو د خديجې بنت خويلد په مال يې د مزدورۍ په بدله کې تجارت پيل کړ.

۶- رسول الله (صلى الله عليه وسلم) هيڅ کله هم له خپلو همزولو سره په لهوه او عبث کارونو کې گډون ندی کړی، ځکه خدای پاک لدې نه ساتلی و. د سیرت په کتابونو کې راځي چې يو ځل رسول (صلى الله عليه وسلم) د ځوانۍ په دوران کې له يوه کور نه د واده د مراسمو پخاطر جوړ شوي محفل نه آوزا واورید، ويې غوښتل چې ويې گوري، خو الله (جل جلاله) خوب ورباندې راووست، او تر هغې پورې ویده ؤ، تر څو د لمر تودوالي راوینښ کړ. له خپل قوم سره يې د بتانو عبادت کې يو شيبه گډون نه دی کړی، او نه يې د بتانو په نامه له حلال شويو مالونو نه څه خوړلي، شراب يې ندی څښلي، قمار يې ندی وهلی، بده او خرابه خبره هم نده ترې اوریدل شوې.

۷- نبي (صلى الله عليه وسلم) له ډير وړکتوب نه د قوي عقل او

سالم نظر د خاوند په حیث مشهور ؤ په کعبه کې د حجر اسود د اینسولو پېښه ددې مدعا څرگند دئیل دی. کله چې د کعبې دیوالونه د سیلاب په واسطه خراب شول د مکې خلکو وغوښتل دیوالونه ونړوي او بیا یې له سره نوي جوړ کړي، کار یې پیل کړ خو کله چې خبره د حجر اسود پخپل ځای اینسودلو ته ورسیده، په منځ کې یې شدید اختلاف پیدا شو، چې د حجر اسود پخپل ځای اینسودلو شرف به دې چا په برخه شي، هرې قبیلې دا شرف د ځان لپاره غوښت، اختلاف دومره زیات شو چې د جنگ خبرې پیل شوې خو وروسته پدې راضي شول، هر څوک چې د بني شیبه، له دروازي را داخل شو هغه به د دوی په مینځ کې فیصله کوي. د خدای تقدیر داسې و چې لدې دروازي لومړی رسول (صلی الله علیه وسلم) را ننوت، کله چې قریشو ولید نو ویې ویل دا امین دی، په حکم والي یې راضي یو. رسول (صلی الله علیه وسلم) چې په مسئلې پوه شو، مشکل یې پداسې حکمت سره حل کړ چې ټول ورڅخه خوشاله شول خپل ځادر یې آوار کړ، بیا یې حجر اسود پکې کیښوده، بیا یې هرې قبیلې ته امر وکړ چې د څار یوه څنډه ونیسي، کله یې چې خپل ځای ته ورسوله، نو پخپله یې حجر اسود واخیسته او په ځای یې کیښوده، ټول خوشحاله شول، او الله جل جلاله دده د عقل او حکمت په واسطه عرب له جگړې او وینو توپولو نه وساتل.

۸- محمد (صلی الله علیه وسلم) په خوانۍ کې د صادق او امین

په نامه پيژندل كيده، او د عربو په مينځ كې په وفا، نيكه
معامله، ښه نامه او پاك خوى باندې مشهور ؤ. د همدې لور
مقام درلودلو له امله خديجې غوښتنه ورنه وكړه چې ددې مال
بصرى نومي ښار ته په هغه قافله كې د تجارت لپاره يوسي
كومه چې هر كال به يوځل نوموړي ښار ته تلله. او دا ژمنه يې
ورسره وكړه چې د بل چا په نسبت به ده ته دوه چنده مزدوري
وركوي. او كله چې هغه (صلى الله عليه وسلم) بيرته مكې ته
راستون شو د خديجې غلام (مريي) ميسره، خپله باداراه
(خديجه) د هغه په اخلاص او امانت خبره كړه او خديجې پخپله
هم ددې سفر زياته گټه لويده، نو يې د ټاكل شوې مزدورۍ دوه
چنده مزدوري وركړه، او بالاخره يې له هغه سره د واده غوښتنه
وكړه. محمد (صلى الله عليه وسلم) دا غوښتنه قبول كړه كه څه
هم عمر يې له خديجې (رضي الله عنها) نه ((١٥)) كاله كم و. له
نبوت نه مخكې د محمد (صلى الله عليه وسلم) پر نيك خوى ښه
دلالت كونكې دليل د خديجې (رضي الله عنها) دا قول دى چې
هغه وخت يې ورته ويلې و كله چې رسول الله (صلى الله عليه
وسلم) د حرا په غار كې په بعثت مشرف شو او خپل كور ته په
ويره كې راغى خديجې (رضي الله عنها) داسې ورته ويلې ؤ: ((كلا
والله لا يخزيك الله ابدا انك لتصل الرحم و تحمل الكل
(الضعيف) و تكسب المعدوم، و تقرئ الضيف و تعين على نوائب

الحق)). (قسم په خدای چې الله به تاهيڅکله رسوا نکړي، ته د صل رحم خاوند یې، له کمزوري سره مرسته کوي، بې برخې ته څه ورکوي، د میلمه عزت کوي او په مصیبتونو کې کومکي یې یا تل او په هر حالت کې د حق پلوي کوي).

۹- محمد (صلی الله علیه وسلم) له مکې نه د باندي دوه ځلي سفرونه کړيدي، یو ځل په دوولس کلنۍ کې له خپل تره (ابو طالب) سره، او دوهم ځل په (۲۵) کلنۍ کې د خدیجې (رضي الله عنها) له تجارتي قافلې سره چې دا دواړه سفرونه د شام (بصری) نومي ښار ته و، او په هر سفر کې یې د سوداګرو خبرې اوريدې او د لارې په جريان کې یې د ښارونو اثار، او د اوسیدونکو خویونه او عادات په ځیر ځیر کتل.

۱۰- له بعثت نه څو کاله مخکې الله (جل جلاله) د محمد (صلی الله علیه وسلم) په زړه کې ددې مینه وړ اچولې وه چې د حراء غارته لاړ شي. دغه غر د مکې په شمال لويديځې خوا کې پروت دی، رسول (صلی الله علیه وسلم) به هلته د رمضان په میاشت کې تشریف وړ، تر څو د خدای (جل جلاله) په نعمتونو، او د قدرت په ښاننو کې په ګوښې توګه له ځان سره فکر وکړي، او دې کار ته یې تر هغې ادامه ورکړه تر څو چې قرآن کریم ورباندې نازل شو.

ب - درسونه او پندونه:

له مخکنیو پېښونه څیړونکي لاندیني درسونه او نتیجې
اخستلی شي:

۱ - په هره اندازه چې د الله (جل جلاله) لور ته بلونکی او ټولنیز
مصلح د شرف او لوړ نسب خاوند وي په هغه اندازه یې د خلکو
له خوا خبره ښه او ریدله کیږي، ځکه د خلکو عادت داسې دی
چې په ټیټ نسب بلونکو او اصلاح غوښتونکو د باور په ځای
ملنډې وهي، خو که داعي د لوړ او شریف نسب خاوند وي، نو
بیا له تورونو پرته بل څه نشي پسې ویلی. همدا وجه ده چې
هرقل له ابوسفیان نه لومړی د رسول (صلی الله علیه وسلم) د
نسب په هکله پوښتنه وکړه، هغه وخت چې رسول (صلی الله
علیه وسلم) هرقل ته خط واستوه، هغه او قوم یې اسلام ته
د عوت کړل، نو هرقل ابوسفیان راوغوښت او ورته ویې ویل
هغه (ص) د څه ډول نسب خاوند دی؟ ابوسفیان چې لاتراوسه
یې ایمان نه و راوړی ځواب ورکړ: هغه زمونږ په مینځ کې له
ټولو نه د غوره نسب درلودونکی دی. او کله چې هرقل له ابو
سفیان نه خپلې پوښتنې خلاصې کړې، او ځوابونه یې هم
واوریدل، نو بیا یې له ابوسفیان نه د رسول (صلی الله علیه
وسلم) په هکله د خپلو پوښتنو علت داسې بیان کړ: د هغه (صلی
الله علیه وسلم) د نسب پوښتنه مې درڅخه وکړه، ودې ویل چې

هغه ستاسې په مينځ کې د اشرف نسب خاوند دی، دا الله خپل نبي د قوم له اشرافو او غوره نسب درلودونکو نه ټاکي صحيح ده چې اسلام ته د اعمالو په مقابل کې نسب څه ارزښت نلري. خو دا ددې مانع هم نه شي کيدای چې د شريف نسب او شريف عمل او فضل خاوند دې له نورو نه لوړ، اکرم او بريالی وي لکه چې رسول (صلی الله عليه وسلم) فرمايلي دي: ((خيارکم في الجاهلية خيارکم في الاسلام اذا فقهوا)).

(په جاهليت کې ستاسې غوره کسان، په اسلام کې هم ستاسې غوره کسان دي پدې شرط چې پوه وي).

۲- په وړکتوب کې یتیم والی او د ژوندانه نور کړاونه، د انساني لوړو مفاهیمو په هکله د بلونکي احساس قوي کوي، د یتیمانو، فقيرانو او ربړول شویو خلکو په وړاندې یې د رحم او مهربانۍ احساس او عاطفه زیاتوي - او رحیم، مهربان، او د درمند او با انصافه زړه خاوند ورنه جوړوي.

هر داعي ته په کار ده چې د انساني اوچتو عواطفو درلودونکی وي. ترڅو د بیوزلانو او دردمندو، درد حس کړای شي او دا نیکې عاطفې به هغه وخت د یوه انسان په وجود کې پیدا کیږي چې د یتیمانو، فقيرانو او مسکینانو په شان درد او غم وويني.

۳- داعي چې هر څومره فطرت نه تړدې، او له با تکلفه محیط نه لبرې وي په همغه اندازه د صفا ذهن، قوي عقل، پیاوړي

جسم، سالم نفس، روښانه فکر او قوي منطق درلودونکي وي، همدا وجه ده چې الله (جل جلاله) عرب د اسلامي رسالت د ادا کولو پخاطر انتخاب کړيدي، ځکه ددې کار لپاره د عربو انتخاب هسې تصادفي مسئله او کار نه ؤ، بلکه دوی د خپلو گاونډيانو په نسبت د پاکو نفسونو، سالمو فکرونو، ښو اخلاقو او بالاخره د اسلامي دعوت په لار کې د راز راز مشکلاتو په وړاندې د زیات مقاومت، ثبات او پایداری خاوندان وو.

۴- له پوه او ذکي شخص نه پرته بل څوک د قیادت او دعوت صلاحیت او اهلیت نلري، غبي او جاهل خلک د فکري، روحي او اصلاحي قیادت (مشری)، استعداد درلودونکي نه دي، بلکه د ژوند طریقه داسې ده چې غبي او د نا سالم فکر درلودونکي کسان په یوه میدان کې هم مشری او رهبري ته نه رسیږي، که تصادفاً کوم یو دې مقام ته و هم ورسیږي، نو ژر به بیرته د پستی کندی ته لویږي او قوم به یې وروسته له هغه چې په بې عقلۍ، او ناپوهۍ یې پوه شي ورنه جدا کړي.

۵- بلونکي ته په کار ده چې د خپل ژوند وسائل د خپلو متو په زور او له داسې لارې نه تامین کړي چې له هر ډول ذلت او خواری نه پاکه وي.

ریښتیني او شریف داعي د خلکو په صدقو او خیراونو ژوند نه تیروي، هغه څوک څنګه د خپل قوم په وړاندې د عزت او کرامت وړ ګرزیډلی شي چې ځان یې په سوال او سوالګری سره ذلیل

کړی وي. کله مو که څوک د داعي او مرشد تر نامه لاندې ولیدل چې ډیر سوال کوي او په ډول ډول چلونو د خلکو مالونه راټولوي نو حتمي به مو د هغه په سپکاوي یقین پیدا شي او باور لرو چې هغه ته به هم خپل ځان سپک ښکارېږي، او چاته چې پخپل ځان سپک ښکاري، نو د قوم او ګاونډیانو په وړاندې به یې ارزښت څه وي؟ څوک چې د خپل ځان سپکاوی خوښوي، څنګه کولای شي د نیکو اخلاقو لور ته بلنه وکړي، د طاغوتیانو او مفسدینو په وړاندې ودرېږي، د شر او فساد مقابله وکړي، او په ملت کې د کرامت، شرف او عزت روح راژوندۍ کړي؟

۶- په ځوانۍ کې د داعي نیک عمل، په نیکه لار برابري او پاک اخلاق د دې سبب کېږي چې هغه د الله (جل جلاله) لور ته په بلنه، د خلکو په اصلاح او د منکراتو په مقابله کې له بل هر چا نه موفق او پیش قدمه وي ځکه هیڅوک به هم د داسې یو شخص له دعوت نه مخکې ژوند سلوک او کردار ته د انتقاد ګوته نه شي نیولی. ډیر ځله داسې پیښه شویده چې ځنې خلک د اصلاح او اخلاقي سمون لپاره ملاتړي، خو د هغوی ملوټه او خرابه ماضي، او بد اخلاق، د دې سبب کېږي چې خلک یې دعوت ونه مني بلکه ټول ورته شا کړي، او دا بده ماضي یې د ریښتینولۍ په هکله هم د شک پیدا کولو عامل او سبب ګرزي، ځکه د اصلاحي دعوت تر پردې لاندې د نورو خرابو شيانو په غوښتلو متهم کېږي او یا خودا ورته ویل کېږي چې تاسې وروسته له

هغه چې د شهوت نیلی موستړی کړ اصلاح غوښتونکي شوی، یا داسې وضعه درباندي راغلې او یا مو عمر دې حدته رسیدلی چې نور په همدې روانه وضعه او موجوده حال کې د پاتې کیدو نه څه د مالي گټې، مقام یا شهرت طمع نه لري.

خو په ځوانۍ کې د پاک سیرت او نیک عمل درلودونکي داعي به تل هسک سر او سپین مخ ولاړ وي، او د اسلامي دعوت د بنسټان به یې د خپل پاک عمل په واسطه لدې نه عاجز کړي وي چې د ده د ماضي په هکله څه بد وویل شي او بیا له دې بدو نه په استفادې سره خلک ورنه متنفر او د هغه په نسبت بې تفاوته کړي او ټول یې د ټیټ منزلت او بې شخصيته انسان په توګه وپېژني.

هو! الله (جل جلاله)، د صادق او مخلص توبه کوونکي توبه قبلوي، د نیکیو په ذریعه یې پخوانۍ بدۍ له مینځه وړي، لیکن دا ډول توبه ګار به د هغه بلونکي په شان نه وي چې د خپل نیک سیرت، پاکو اخلاقو او روښانه ماضي په برکت د خپل دعوت د کامیابۍ انتظار باسي.

۷- له سفر او له خلکو سره له ګډ ژوندانه نه لاسته راغلې تجربې د خلکو په عاداتو، وضعه او مشکلاتو باندې پوهه د بلنې په لار کې د داعي په کامیابۍ کې لوی اثر او اغیزه لري. هغه کسان چې یوازې د کتابونو او مقالو له لارې له خلکو سره په تماس کې وي، د اصلاحي دعوت په لار کې یې د کارونو نتیجه منفي

وي، خلك ورته غوړ نه ږدي او عقل يې دعوت ته مثبت خواب نه وايي، ځكه خلك پدې پوه دي چې دا ډول خلك د هغوی له وضعې او مشكلاتو نه ناخبره دي. څوك چې د ديندارانو اصلاح كول غواړي، نو بايد له هغوی سره په جوماتونو او د هغوی په نورو مجلسونو او ټولنو كې و اوسي، څوك چې د كارگرانو او دهقانانو د سمون طمع لري نو ورباندې لارمه ده چې له هغوی سره په كليو او فابريكو كې و اوسيږي، هغوی ته پخپلو كورونو كې ډوډۍ وركړي، او د هغوی په غونډو كې ورته خبرې وكړي، د ورځنيو معاملاتو اصلاح غوښتونكي هم بايد له خلكو سره په بازارونو، تجارتي خانو، فابريكو، غونډو او نورو مجالسو كې گډون وكړي. همدا راز څوك چې د سياسي وضعې د اصلاح او برابري دعوه لري نو بايد له سياستمدارانو سره يو ځای شي، سياسي تنظيمونه وپيژني، ويناوې يې واوري، د احزابو پروگرامونه په ښه توگه وڅيري او تر نظريې تير كړي، بايد د هغوی د ژوند محيط وپيژني، د ثقافت له سرچينې او له هدف نه يې پوره ځان خبر كړي، تر څو وكولای شي پداسې كلماتو او لاره يې د اصلاح لور ته را دعوت كړي چې له داعي او بلنې سره يې كينه او دښمني پيدا نه شي.

د داعي لپاره ضروري ده چې له ځان سره د ژوند دومره تجربې او د خلكو د مختلفو امورو په هكله دومره معلومات ولري چې وكولای شي د الله (جل جلاله) لاندیني امر د عمل په ميدان كې

په يوه توگه پلى کړاى شى: ((اذْغِ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ
وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ)) . (النحل: ١٢٥)

ډاې پيغمبره (صلی الله عليه وسلم) د خپل رب د لارې په لوري په
حکمت او غوره نصيحت سره بلنه ورکړه.

دا ماثور قول خومره ښکلى او په زړه پورى دى چې وايي خلکو
ته د هغوى د عقلونو (پوهې) سره برابرې خبرې کوئ، ايا غواړئ
چې په الله او رسول (صلی الله عليه وسلم) پورې دروغ وتړل
شي؟ (بخاري)

٨- د الله (جل جلاله) لورته بلونکي ته په کارده چې وخت په وخت
ځان له نورو کارونو نه فارغ، او گوشه نشين شى، داسې گوشه
نشينى چې روح يې له الله سره اتصال ومومي، نفس يې له بدو
اخلاقو، او شاوخوا ناپاک ژوند نه پاک او په امن شي. دا ډول
گوبنې کيناستل او خلوت انسان له ځان سره حساب او
محاسبې ته متوجه کوي، که چيرې يې د خير په کار کې سستي
کړې وي، د حکمت لارې پرېښې وي، په کومه طريقه کې غلط
شوى وي، له خلکو سره يې بې ځايه جدال او مناقشه کړې وي،
نو دا گوبنې کيناستل الله (جل جلاله) ورپه يادوي، او د قيامت
ورځ، جنت، دوزخ، مرگ اود مرگ سختۍ يې سترگو ته دروي.
همدا وجه ده چې تهجد او د شپې عبادت په نبی (صلی الله عليه
وسلم) باندې فرض او په نورو (امت يې) مستحب گرزیدلى دى،

او د الله لور ته بلونکي بايد له بل هر چا نه ددې نفلونو په ادا کولو کې مخکې او هميشه پرې پابند وي. خلوت، تهجد او د الله عبادت داسې خوند او لذت لري چې يوازې هغه څوک يې درک کولی شي چې الله عزت وړکړی وي. ابراهيم بن ادهم (رحمة الله عليه) به د خپل تهجد او عباداتو په آخر کې ويل: مونږ پداسې خوندونو او مزو کې يو که پاچايان پرې خبر شي حتما به جنگ راسره پرې وکړي.

رسول (ص) ته د الله (جل جلاله) راتلونکي خطاب پدې هکله راته کافي او شافي دی:

((يَا أَيُّهَا الْمُزَّمِّلُ (۱) قُمْ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا (۲) نَصْفَهُ أَوْ انْقُصْ مِنْهُ قَلِيلًا (۳) أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا (۴) إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا (۵) إِنَّ نَاشِئَةَ اللَّيْلِ هِيَ أَشَدُّ وَطْئًا وَأَقْوَمُ قِيلًا (۶)). (المزمل: ۱/۷)

دای خان نغیستونکی ویده کیدو نکیه، شپه په لمانځه کې په ولاړه تیره کړه مگر کمه، نیمايي شپه یا له هغې نه یو څه کمه کړه، یا له هغې نه یو څه زیاته کړه او قرآن بڼه په کراره کراره لوله. مونږ پر تا باندي د یو درانده کلام ناز لوونکې یو په حقیقت کې د شپې پاڅیدل د نفس کنترولولو لپاره ډیر اغیزمن او د قرآن د صحیح لوستلو لپاره زیات مناسب دی.

دوهم فصل

له بعثت نه حبشي ته تر هجرته

الف: پيښې:

پدې موده کې لاندینۍ مهمې تاریخي پيښې ثابتې شوي دي:

۱. په رسول الله (صلی الله علیه وسلم) باندې د وحی نازلیدل کله چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) څلویښت کلن شو. جبرائیل (علیه السلام) د رمضان (روژې) د میاشتې په (۱۷مه) د دوشنبې په ورځ ورباندې وحی راوړه. امام بخاري په خپل صحیح کې په متصل سند له عائشې (رضی الله عنها) نه د وحی د نازلیدو کیفیت داسې بیانوي فرمایي:

(اول ما بدئ به رسول الله (صلی الله علیه وسلم) الرؤيا الصالحة في النوم، فكان لا يرى رؤيا الا جاءت مثل فلق صبح، ثم حُبب اليه الخلاء، وكان يخلو بغار حراء يتحنث فيه (وهوالتعب)، الليالي ذوات العدد قبل ان يترع الى اهله، ويتزود لذلك، ثم يرجع الى خديجة فيتزود لمثلها، حتى جاءه الحق وهو في غار حراء، فجاء الملك فقال له: اقرا، فقال: ما انا بقارئ قال: فاخذني فغطني حتى بلغ مني الجهد ثم ارسلني فقال: اقرا فقلت ما انا بقارئ، فاخذني

فغطني الثانية حتى بلغ مني الجهد، ثم ارسلني فقال: اقرا. فقلت ما انا بقارئ، فاخذني فغطني الثالثة، ثم ارسلني فقال: (اقرا باسم ربك الذي خلق، خلق الانسان من علق، اقرا وربكم الاكرم الذي علم بالقلم، علم الانسان ما لم يعلم) فرجع بها رسول (صلى الله عليه وسلم) يرجف فؤاده فدخل على خديجة بنت خويلد (رضي الله عنها) فقال: زملوني، زملوني. فزملوه حتى ذهب عنه الروع، فقال لخديجة و اخبرها الخبر لقد خشيت على نفسي. فقالت خديجة: كلا و الله لا يخزيك الله ابدا، انك لتصل الرحم، و تحمل الكل، و تكسب المعدوم، و تقرئ الضيف و تعين على نوائب الحق. فانطلقت به خديجة حتى اتت به ورقة بن نوفل بن اسد بن عبدالعزى، وكان ابن عم خديجة، وكان امرأاً تنصر في الجاهلية وكان يكتب الكتاب العبراني، فيكتب من الانجيل بالعبرانية ما شاء الله ان يكتب، وكان شيخا كبيرا قد اعمى فقالت له خديجة: يا ابن عم اسمع من ابن اخيك. فقال له ورقة: يا ابن اخي ماذا ترى؟ فاخبره رسول الله (صلى الله عليه وسلم) خبر ما راي، فقال له ورقة: هذا الناموس (صاحب الوحي وهو جبريل) الذي نزل على موسى، ياليتني فيها جذعا (شابا قويا) ليتني اكون حيا اذ خرجك قومك، فقال رسول الله (صلى الله عليه وسلم):

او مخرجي هم؟ قال: نعم، لم يات رجل قط بمثل ما جئت به
الاعودي، و ان يدركني يومك انصر ك نصر مؤزرا، ثم لم ينشب
ورقة ان توفي وفتر الوحي).

رسول (صلی الله علیه وسلم) باندي د وحي پیل د ریښتینو
خوبونو په بڼه کې وشو، خوب به یې چې لیده همسې به کیدل
او داسې به ؤ لکه چې د ورځې په رڼا کې یې چې گوري بیا یې
یوازیتوب غوره کړ، زیاتره شپې ورځې به د حرا په سمخه کې
اوسیده په عبادت به بوختیدو له کور څخه به یې د خوراک او
څښاک وسایل له ځانه سره وړل او هلته به یې څو ورځې شپې
تیرولې بیا به خدیجې (رضي الله عنها) ته راته او هغې به د څو
نورو ورځو توبه ورته تیاروله بالاخره پداسې حال کې چې د حرا
په سمخه کې ؤ ناڅاپه ورباندې وحي نازل شوه، پرېښته راغله
ورته ویې ویل ولوله له دې وروسته حضرت عایشه (رضي الله
عنها) په خپله د رسول (صلی الله علیه وسلم) وینا نقل کوي، ما
وویل ((زه خو لوستونکې نه یم)) پرېښتې تر هغې پورې په غیر
کې ټینگ ونيولم چې په ما کې نور زغم او حوصله پاتې نشوه
بیا یې خوشی کړم او ویې ویل ولوله وویل ما وویل: ((زه خو
لوستونکې نه یم)) هغه بیا په غیر کې ټینگ ونيولم چې په ما
کې نور زغم او حوصله پاتې نشوه بیا یې پرېښودم)) هغه دریم
ځل بیا په غیر کې ټینگ ونيولم تر څو په ما کې نور زغم او

حوصله پاتې نشوه بيا يې پريښودم او ويې ويل «ولوله د خپل رب په نوم چې هغه پيدا كړيدى، د كلکې وينې له يوې ټوټې څخه يې انسان هست كړ، ولوله، او ستا رب ډير مهربان دى هغه د قلم په مرسته علم وښوده، انسان ته يې هغه علم ورکړ چې هغه پرى نه پوهيدو». عايشه (رضي الله عنها) فرمايي له هغه ورسته د رسول (صلى الله عليه وسلم) په اندامونو لږزه راغله له هغه ځايه خديجې (رضي الله عنها) ته راستون شو او ويې ويل «ما ونغاړئ، ما ونغاړئ» همداسې وشول او ونغښتل شو.

كله يې چې د ويرې حالت ايسته شونو ويې ويل «اې خديجې! دا پرما څه شوي دي بيا يې ټوله كيسه ورته واوروله او ويې ويل «له ماسره د خپل ځان ويره ده»، هغې ورته وويل «هيڅكله داسې نده، ته خوښ اوسه، په خداى قسم چې خداى به تا هيڅ وخت بې پردې نكړي ته له خپلوانو سره ښه چارچلند كوي، رښتيا وايي د بې اسرې خلكو پيټى اوچتوي، بيوزلو كسانو ته د ورکړې له پاره زيار باسي، ميلمه پالنه كوي او په ښو چارو كې مرسته كوي»، بيا يې هغه له ځانه سره خپل د تره زوى ورقه بن نوفل بن اسد بن عبد العزى ته بوتله. نوموړى د جاهليت په زمانه كې عيسايي ؤ په عبراني ژبه يې انجيل ليكلى ؤ ډير زيات بوډا او په سترگو روڼد شوى ؤ. حضرت خديجې (رضي الله عنها) ورته وويل: وروره لږ غوندي د خپل وراره كيسه واوره، ورقه پيغمبر (صلى الله عليه وسلم) ته وويل ووايه څه دي ليدلي دي؟



رسول الله (صلى الله عليه وسلم) چې څه ليدلي وو هغه يې بيان کړل. ورځه وويل دا هماغه ناموس (وحي راوړونکې پريښته) ده چې الله پر موسى (عليه السلام) نازله کړې وه کاشکي زه ستا د پيغمبرۍ په زمانه کې غښتلی ځوان وای! کاشکي زه تر هغه وخته ژوندی و اوسم چې ستا قوم تا وباسي. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وويل آيا دا خلک به ما وباسي؟ ورځه وويل: هو، هيڅکله داسې نشي کيدای چې څوک دې هغه څه راوړي کوم چې تا راوړيدي او دښمني دې ورسره ونشي، که چيرته زه تر هغه وخته پاتې شوم نو په ډير ميرانه به دې مرسته وکړم، خول ازياته موده نه وه شوې چې ورځه مړ شو.

ابن هشام له ابن اسحاق نه پدې هکله داسې روايت کوي: رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د حراء په غار کې ويده و چې جبرائيل (عليه السلام) په يوه ورينمن لوبښي کې کتاب راوړ، او ورته يې وويل: ولوله... رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: ومې لوست، بيا پای ته ورسيد، او هغه راڅخه لاړ، بيا زه له خوبه راويښ شوم، او داسې حال ؤ لکه چې د کتاب مې په زړه ليکل شوی وي، ويې فرمايل: راووتم او کله چې د غره نيمايي ته ورسيدم، له آسمانه مې يو غږ واوريد چې وايي: اي محمده (صلى الله عليه وسلم) ته د الله (جل جلاله) رسول يې او زه جبرائيل يم، کله مې چې پورته د اسمان لوري ته وکتل، گورم چې جبرائيل (عليه السلام) د انسان په شکل د آسمان په څنډو

کې ښکاري وايي: اي محمده (صلى الله عليه وسلم) ته د الله (جل جلاله) رسول يې او زه جبرائيل (عليه السلام) يم. رسول (صلى الله عليه وسلم) فرمايي: ودریدم او ورته گورم، مخکې وروسته نه ځم، که هرې خوا ته مخ کړم په همغه طرف کې يې په همدې شکل سره وينم، او تر هغې پورې پخپل ځای ولاړ وم تر څو چې خديجې (رضي الله عنها) راپسې څوک راوليرل.

۲- په رسول الله (صلى الله عليه وسلم) باندې له ټولو نه پرمخې خديجې (رضي الله عنها) ايمان راوړ، بيا د رسول (صلى الله عليه وسلم) د تره زوی علي (رضي الله عنه) چې هغه وخت لس کلن ؤ اسلامي دين ومانه، او ورپسې د رسول (صلى الله عليه وسلم) غلام (مريي) زيد بن حارثه بيا ابوبکر (رضي الله عنه) په ايمان مشرف شول او په غلامانو کې لومړی بلال بن ابي رباح الحبشي په رسول (صلى الله عليه وسلم) باندې ايمان راوړی ؤ، نو پدې سره خديجه (رض) لومړنۍ ښځه ده چې په مطلقه توګه لومړنۍ مسلمانې بلل کېږي. رسول (صلى الله عليه وسلم) له خديجې (رضي الله عنها) سره يوځای د دوشنبې په ورځ چې د رسول (صلى الله عليه وسلم) د لمانځه اولنۍ ورځ وه لمونځ ادا کړ، او هغه وخت لمونځ دوه رکعتې د سهار او دوه رکعتې د ماسختن ؤ.

۳- بيا د يوڅه مودې لپاره وحی بنده شوه، نه نازلیده، ددې مودې د اوږدوالي او لنډوالي په هکله مختلف روايتونه موجود

دي، چې زیاته موده یې درې کاله او کمه یې شپږ میاشتې بنودل شویده، او همدا شپږ میاشتې صحیح اندازه ده

د وحی قطع کیدل په رسول (صلی الل علیه وسلم) باندې ډیر مشکل تمام شول، تر دې اندازې پورې خفه شو چې غرونو ته به لاړ او ددې اراده به یې وکړه چې ځان له غره نه د لاندې واچوي (۱)، دا پدې گمان چې گویا الله (جل جلاله) وروسته له هغې چې د رسالت شرف یې ورکړ بیرته پرېښودو، خو ددې مودې له تیریدو نه وروسته بیرته ورباندې وحی را نازل شوه. امام بخاري له جابر بن عبدالله الانصاري او هغه له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه روایت کوي فرمایي:

(بينما انا امشي اذ سمعت صوتا من السماء، فرفعت بصري فاذا الملك الذي جاءني بحراء جالس على كرسي بين السماء و الارض فرعبت منه، فرجعت فقلت: زملوني، فانزل الله تعالى: ((يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ (۱) قُمْ فَأَنْذِرْ (۲) وَرَبَّكَ فَكَبِّرْ (۳) وَثِيَابَكَ فَطَهِّرْ (۴) وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ (۵)).

کله چې زه روان وم له آسمانه مې یو آواز واورید، ومې کتل که گورم چې همغه ملکه (پرېښته) چې په حراء کې راته راغلې و د آسمان او ځمکې تر مینځ په یوه چوکې ناسته ده، ورڅخه وویریدم بیرته راوگرزیدم، او ومې ویل پټ مې کړئ، نو خدای پاک دا آیتونه راباندې نازل کړل «ای ځان نغښتونکيه! پاڅیږه او

خبرداري ورکړه او د خپل رب لويي اعلان کړه او خپلې جامې پاکې وساته او له چټلۍ نه په څنګ اوسه، بيا وحی پر له پسې ادامه درلوده.

۴- لد پنه وروسته رسول (صلی الله علیه وسلم) پوره دری کاله هغه کسان اسلام ته رابلل چې د هغوی په ذهانت او عقلي قوت یې باور درلود، ترڅو یو شمیر نارینه وو او ښځو چې ټول په نفسي سلامنیا، او عقلي قوت مشهور وو د اسلام منلو شرف وگاته

۵- وروسته له هغه چې د مسلمانانو شمیره د (۳۰) شا و خواته ورسیده، الله (جل جلاله) رسول (صلی الله علیه وسلم) ته امر وکړ چې نور خپله بلنه علني کړي. الله فرمایي: ((فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ)) (الحجر - ۹۴)

«نو اې پیغمبره! د کوم شي چې تا ته حکم کیږي هغه په لوړ آواز ووايه او د مشرکانو یو بڅری پروا مکوه».

۶- پدې سره د رسول (صلی الله علیه وسلم) او نورو نویو مسلمانانو تعذیب او شکنجی کولو مرحله پیل شوه. په مشرکینو باندې د رسول (صلی الله علیه وسلم) دعوت ډیر سخت تمام شو، ځکه د محمد (صلی الله علیه وسلم) له خوا د دوی بتانو ته ډډ ویل کیدل او د دوی له عقیدوي خرافاتو نه پرده پورته کیدله، د واحد الله (جل جلاله) لور ته یې بلل، د هغه الله

(جل جلاله) لور ته چې بشري عقل او سترگې يې د ذات له ادراک نه عاجزې دي، هغه په ټولو شيانو پوه، لطيف او خير ذات دی، نو دا دعوت مشرکينو پر خپلو په اصطلاح خدايانو باندې تعرض گانه او د هغوی د انتقام پخاطر يې د مسلمانانو او اسلامي دعوت په وړاندې د ظلم او تيري توره پورته کړه.

۷- پدې دوره کې به رسول (صلی الله عليه وسلم) دارقم بن ابي ارقم په کور له مسلمانانو سره پټ مجلسونه کول هغوی ته به يې نازل شوي آیاتونه لوستل، او هغه ټول شرعي احکام او ديني اصول به يې ورښودل کوم به چې هغه وخت په رسول (صلی الله عليه وسلم) باندې نازلیدل.

۸- په همدغه مرحله کې رسول (صلی الله عليه وسلم) مامور کړای شو چې خپل خپلوان انذار کړي (ويي ويروي) نو هغه (صلی الله عليه وسلم) د صفا غونډۍ سر ته وخوت او د قریشو هرې قبيلې ته يې بيل بيل آوازونه وکړل، ټول يې د اسلامي دين منلو او د بتانو د عبادت پرښودلو ته دعوت کړل، له دوزخه يې وويړول د جنت په لوري يې ترغيب کړل، په پای کې ابولهب ورته وويل: هلاک شې، آیا مونږ دې ددې لپاره راتول کړو؟ پدې پسې (تبت يدا ابي لهب) سورت را نازل شو.

۹- قریشو ډير ځله دا کوښښ وکړ او ويي غوښتل چې رسول (صلی الله عليه وسلم) په شهادت ورسوي، خو د هغه (صلی الله عليه وسلم) تره ابو طلب ورنه دفاع وکړه او هغوی ته يې و نه

سپاره. یو ځل ابو طالب وروسته له هغې چې قریشو ته یې د رد
 ځواب ورکړ له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه وغوښتل چې په
 خپل دعوت کې څه نرمي وکړي. محمد (صلی الله علیه وسلم)
 داسې گمان وکړ لکه چې نور یې تره هم همکاري پرېښوده، نو
 تره ته یې خپل موقف پدې ټکو کې واوراوه: قسم په خدای (جل
 جلاله)، که مې لمر په بني لاس او سپوږمۍ، په چپ لاس کې
 راکړي زه به دا دعوت تر هغې پرېښدم، تر څو خدای (جل جلاله)
 بریالی کړي نه وم، او یا یې د دفاع په لار کې مړ شوی نه وم.

۱۰- لدېنه وروسته پر رسول (صلی الله علیه وسلم) او اصحابو
 (رضي الله عنهم) د قریشو ظلمونه، شکنجې او تکلیفونه څو
 چنده شول، تردې حده چې د زیاتو وهلو، ځورولو او تعذیب له
 امله یو شمیر مسلمانان مړه، او ځنې پرانده شول.

۱۱- کله چې قریشو د رسول (صلی الله علیه وسلم) او اصحابو
 (رضي الله عنهم) ایماني قوت او پخپله پاکه عقیده ثبات او
 ټینګار ولید، نو یې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د خبرو
 او مذاکراتو لاره ونيوله، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته یې د
 زیات مال او دولت پیش کش وکړ خو رسول (صلی الله علیه
 وسلم) د هغوی ټول وړاندیزونه رد او ځواب کړل.

۱۲- رسول (صلی الله علیه وسلم) چې کله په خپلو اصحابو
 (رضي الله عنهم) د قریشو وحشیانه ظلمونه او پرله پسې تیري
 ولیدل نو ورته ویي وفرمایيل: (لو خرجتم الى ارض حبشة، فان

فيها ملكا لا يظلم احدا عنده حتى يجعل الله لكم فرجا ومخرجا مما انتم فيه).

(که د حبشي ځمکې ته لاړ شئ بڼه به وي ځکه هلته داسې پاچا دی چې دده تر حکم لاندې په هیچا هم ظلم نه شي کیدای! او هم هلته پاتې شئ تر څو خدای (جل جلاله) مو لدې حالت نه خلاص کړي. د همدې امر په اساس د لومړي ځل لپاره (۱۲) نارینه او (۴) ښځو حبشي ته هجرت وکړ.

دا مهاجرین چې کله د عمر (رضي الله عنه) په اسلام راوړلو او د اسلامي دعوت له قوت نه خبر شول بیرته مکې ته راغلل، خو ډیره موده لاته وه تیره شوې چې بیرته له نورو مسلمانانو سره یو ځای حبشي ته د دوهم ځل لپاره مهاجر شول، او دا ځل د مهاجرینو شمیر (۸۳) نارینه او (۱۱) ښځې وې.

۱۳- له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او بني هاشم او بني المطلب قبیلو سره د قریشو اقتصادي او هراړخیز پریکون (مقاطعه)، داسې پریکون چې نه به ورسره نکاح کوي، نه به څه ترې اخلي او نه به یې پرې پلوري، نه به ورسره یوځای کيني، نه به یې سوله مني او نه به ورسره سوله کوي.

دې عمومي مقاطعې دوه درې کاله دوام درلود. رسول (صلی الله علیه وسلم) او ورسره نورو ملگرو یې په دې مرحله کې زیات کړاونه وگالل، ترڅو په پای کې د قریشو د ځینو عاقلانو په

مرسته دا مقاطعه پای ته ورسیده او ختمه شوه.

ب: درسونه او پندونه

۱- الله (جل جلاله) که له چانه د خیر و اصلاح بلونکی جوړول وغواړي، نو د هغه په زړه کې د ټولنې د فساد او گمراهۍ په هکله نفرت اچوي او پخپله یې له دې ناروا کارونو نه لیرې ساتي.

۲- محمد (صلی الله علیه وسلم) نه له خپل نبوت څخه خبر ؤ او نه یې د نبوت امید درلود، خو الله ورته الهام کړی ؤ تر څو د خلوت له لارې د عبادت په واسطه ځان پاک کړي، او د رسالت د پټې وړلو او وحی استقبالیو لپاره آمادګي ونیسي، که چیرې رسول (صلی الله علیه وسلم) د نبوت طمعه درلودای نو د وحی نازلیدو له امله به نه ویریدلی او نه به یې د خدیجې (رضی الله عنها) نه د حراء په غار کې د پېښې شوې حادثې په هکله معلومات غوښتل. رسول (صلی الله علیه وسلم) تر هغې پورې پخپل رسالت لا پوره یقین نه درلود تر څو چې جبرائیل (علیه السلام) نه ؤ ورته ویلي چې: ته د الله رسول او زه جبرائیل یم، او څو چې خدیجې ورته تاکید نه ؤ کړی او ورقة ابن نوفل نه ؤ ورته ویلي چې د غار حراء واقع له هغه وحی نه عبارت ده کومه به

چې پر موسی (عليه السلام) نازلیده.

۳- اصلاحي دعوت که چیرې د عمومي افکارو مخالف وي، داعي ته ښايي چې تر هغې پورې يې په جهر اعلان نکړي، ترڅو يو داسې ټولگي ايمان نه وي پرې راوړی چې له دعوت نه د دفاع په لار کې له سر او مال نه تیر وي، تر دې پورې که چیرې د دعوت خاوند له مینځه لاړ هم شي، نو پیروان به يې دعوت ته په پوره ايماندارۍ سره دوام ورکړي، او په همدې سره د دعوت د دوام تضمین هم کیدای شي.

۴- محمد (صلی الله عليه وسلم) عربو ته داسې څه راوړل چې هغوی ورسره لدېنه مخکې هیڅ آشنایي نه درلوده او همدې عربو د رسول (صلی الله عليه وسلم) د دعوت سخت مخالفت وکړ او د دعوت د مشر او ملگرو د له مینځه وړلو لپاره يې له هیڅ ډول، زور، چل او فریب نه ډه ډه ونکړه، نو دا خبره پخپله د نیشنلستانو ددې مدعا (تور) چې وایي: محمد (صلی الله عليه وسلم) په خپل رسالت کې د عربو د اهدافو او آرزوگانو تمثیل کاوه یو تاریخي رد او ځواب دی. دا او دېته ورته ادعاګانې ډیرې بې مفهومه او بې معنی دي ځکه تاریخي پېښې يې پخپله ردوي، په قومیت کې ډیره مبالغه او اسلامي دین ته له عربي افکارو نه جوړ شوی دین ویل ددې سبب شوي چې ددې فکر خاوندان د پورته یادو شویو خبرو په شان خبرې وکړي او په ډاګه ده چې دا ډول تصور له نبوت نه څرګند انکار او د اسلامي

رسالت توهين او کم بنودل دي.

۵- د اشرارو او گمراهانو له خوا د راز راز تعذيبونو، ظلمونو، خورونو او دردونو په وړاندې د مؤمنانو ثبات او مقاومت پخپله د هغوی په ایماني صدق، له ایمان او عقیدې سره اخلاص، روحي او نفسي لوړتیا باندې ریښتني دلیل دی، ځکه مؤمنان دا ټول تکلیفونه د نفس آرامي او روحي اطمینان بولي، او ددې مادي زحمتونو په مقابل کې د الله (جل جلاله) رضا غواړي او ښکاره ده چې د خدای (جل جلاله) رضا تر هر څه او هر درد او غم نه لویه او لوړه ده.

مؤمنان، او مخلص داعیان تل د بدن د سیطرې او تسلط په ځای تر خپلې روحي سیطرې لاندې وي خپل روحي ضروریات په پوره هیرانه پرته لدې چې بدني لذت، راحت او مړه گیده په نظر کې ونیسي پوره کوي او یوازې له همدې لارې دعوت بریالی کیږي، او ملتونه له تیارو او گمراهیو نه نجات مومي.

۶- د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا خپل تره (ابو طالب) ته هغه مشهور قول او د هغه (صلی الله علیه وسلم) له طرفه د قریشو د مال او دولت نه قبلول، د هغه (صلی الله علیه وسلم) د رسالت په ریښتنولۍ، او خلکو ته هدایت غوښتنې باندې له ټولو نه قوي دلیل دی.

داعی ته په کار ده چې د خپل دعوت د دوام پخاطر کلکه اراده او کلک تصمیم ولري، له هر ډول مشکلاتو سره مقابله وکړي،

په مال او پاچايي ونه غوليرې، ځكه د حق په لار كې مشكلات د مؤمنانو لپاره د زړه آرامي او روحي خوشالي ده او د مؤمن په نزد د الله (جل جلاله) رضا او جنت له دنيا او مافيا نه څو چنده لوړ او قدرمن ده.

٧- داعي ته ضروري ده چې له خپلو ملگرو سره هره ورځ او يا هره هفته غونډې وکړي ترڅو هغوی ته د دعوت لار، آداب او اسلوب ورزده کړي او د دعوت په نسبت يې ايمان او باور پوخ شي، خو د خطر او فشار په وخت کې دا غونډې بايد پټې او سري وي ترڅو د باطل پاسداران په يوه آواز سره هغوی له مينځه يو نه سي او فشار او عذاب ورباندي زيات نکرې.

٨- بلونکي ته په کار ده چې د خپلوانو خوا ته پاملرنه وکړي، د اصلاح دعوت ورسوي او که يې ونه مني، نو د الله (جل جلاله) او خلکو په وړاندې به يې غاړه خلاصه وي، عذر او دليل به هم ورسره موجود وي.

٩- که چيرته داعي خپله ډله د مرگ او يا فساد په خطر کې وويني، نو ورباندي لارمه ده چې چيرته يو داسې ځای برابر کړي، چې پيروان يې هلته له باطل پرستانو نه په امن وي. دا کار کله هم د قرباني او فداکارۍ منافي ندی ځکه حق پرستان که لږ وي د شيطان لښکر کولای شي په ډيره آسانی سره هغوی بالکل ختم کړي اوله دعوت نه يې بې غمه شي، خو که هغوی په يوه مطمئن ځای کې وي نو بيا يې د دعوت د بقا او

استمرار او خوریدو امیدونه ډیر وي.

۱۰- حبشي ته د اصحابو (رضي الله عنهم) په لومړي او دوهم هجرت باندې د رسول (صلى الله عليه وسلم) امر کول پدې دلالت کوي چې د دين لرونکو خلکو تر مينځ د دين رابطه که څه هم دينونه يې مختلف وي، د دين لرونکو او ملحدينو او يابست پرستانو د رابطې په نسبت ډيره ټينگه ده، ځکه آسماني اديان د مصدر، اصولو او اجتماعي لويو اهدافو له لحاظه ټول سره يو دي. او ټول په الله (جل جلاله)، رسولانو (عليهم السلام) او د قيامت په ورځ ايمان کې سره شريک دي. او همدا وجه ده چې ديني قرابت د وينې، خپلوۍ، ځای او هرې بلې رابطې او قرابت نه کلک او پوخ دی.

۱۱- د باطل پلويان په آساني سره حق ته غاړه نه ږدي، بلکه عادت يې دا وي چې يوه وسيله يې کار ورنکړي بله په کار اچوي... تر څو چې حق بري ته ورسېږي او باطل بالکل د نېستۍ کندی ته کوز شي.

دریم فصل

حبشی ته له هجرته مدینې ته تر هجره

۱ - پېښې:

پدې مرحله کې راتلونکې مهمې پېښې واقع شوي دي.

۱. د بعثت په لسم کال د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) تره ابو طالب وفات شو، نوموړی له خپل وراره محمد (صلی الله علیه وسلم) نه په ټول ژوند کې په کلکه ملاتړ کاوه. او دده په ټول ژوند کې قریشو ونه شوای کولای چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ته شخصاً څه ډول تکلیف ور ورسوي، ځکه هغوی له یوې خوا ابو طالب ته احترام درلود او له بلې خوا یې ډډه ور څخه کوله، خو کله چې ابو طالب وفات شو، قریشو په ډیر جرات سره د رسول (صلی الله علیه وسلم) په زیات آزار او تکلیف لاس پورې کړ. له همدې کبله د نوموړي وفات د رسول (صلی الله علیه وسلم) د زیات غم او خفګان سبب شو. رسول (صلی الله علیه وسلم) ډیر زیات کوبښن وکړ چې تره یې (ابو طالب) د مرګ په بستره کې د اسلام کلمه ووایي. خو هغه د قومي شرم نه د ځان ساتلو په دلیل له اسلام راوړلونه انکار وکړ.

۲. په همدې کال د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) میرمن بی بی خدیجه (رضی الله عنها) هم وفات شوه. خدیجې (رضی الله عنها) به د قریشو له لاسه پیدا شوي غمونه او کړاونه له رسول (صلی الله علیه وسلم)

وسلم، نه کمول، او د هغه (صلی الله علیه وسلم) خوشاله ساتلو کونښن به یې کاوه خو کله چې هغه مړه شوه رسول (صلی الله علیه وسلم) بې حده زیات خفه شو او دغه کال یې چې تره او بي بي یې پکې وفات شول عام الحزن (د غم کال) وباله.

۳- کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د خپل تره او میرمنې له وفات نه وروسته د قریشو له ظلمونو ډیر په تنگ شو، نو طائف ته یې مخه کړه، پدې گمان چې گوندې په ثقیف کې به د خپل دعوت لپاره قبلوونکي او کومک کوونکي پیدا کړي، مگر هغوی ډیره بده رویه ورسره وکړه، خپل ماشومان یې ورتوش کړل، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یې په تیږو وويشته تر دې چې پر دواړو مبارکو پښو یې وینې را ماتې شوې. بیا د طائف یوه باغ ته ننوت او خدای (جل جلاله) ته یې د دعا لاس پورته کړل او ویې ویل: ای الله! تا ته له خپلې ناتوانۍ، بې وسۍ او د خلکو په نزد له بې قدرۍ نه شکایت کوم، یا ارحم الراحمین! ته زما او کمزورو رب یې، چا ته مې پرېږدي؟ هغه پردي ته مې پرېږدي چې ډیر بد راته گوري؟ او که دښمن ته مې سپاري؟ که ته ناراضه نه وي نو د هیڅ چا پروا نه لرم، ستا عافیت راته له هر څه پراخه دی، ستا د مخ په هغه نور چې تیارې پرې روښانه شوې، د دنیا او آخرت کار ورباندې برابر شوې ستا له قهر او غضب نه پناه غواړم، ستا رضا زما رضا ده، که ستا مرسته نه وي، نه د نیکی وس لرم او نه له بدۍ نه د منع کیدلو قدرت.

۴- رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له طائف نه پداسې حال کې بیرته راستون شو چې بني ثقیف یې دعوت ونه مانه، خو یوازي د ربیعه د زامنو (عتبه او شیبه) غلام (عداس) ایمان پرې راوړ. عداس یو

نصراني مزي و بادارانويي امر ورته وکړ چې رسول (صلى الله عليه وسلم) ته څه اندازه انگور ورکړي، ځکه هغوی د رسول (صلى الله عليه وسلم) ستړيا او د ثقيف له خوا ورباندې ظلم ليدلى و، کله چې عداس رسول (صلى الله عليه وسلم) ته انگور وړاندې کړل، رسول (صلى الله عليه وسلم) په (بسم الله) ويلو سره د انگورو په خوړلو شروع وکړه، دې کار د عداس توجه را جلب کړه ځکه په ټول قوم کې داسې څوک نه و چې بسم الله ووايي بالاخره د عداس او نبی (صلى الله عليه وسلم) تر مینځ څه خبرې وشوې چې په نتیجه کې عداس په اسلام مشرف شو.

۵- د اسراء او معراج معجزه هم په همدې دور کې پېښه شوې ده، د نوموړې پېښې د وقوع د تاریخ په هکله خو څه اختلاف موجود دی ولي صحيح دا ده چې نوموړې معجزه له هجرت نه مخکې د بعثت په لسم کال یا لږ وروسته پېښه شوې ده. د جمهورو عالمانو په نزد اسرا او معراج دواړه په یوه شپه کې په وینښه په روح او بدن دواړو سره تر سره شوي دي، رسول (صلى الله عليه وسلم) له مسجد الحرام نه تر مسجد الاقصی پورې د شپې بوتلل شو وروسته له هغه ځایه لوړو آسمانونو ته وڅیړول شو او په همدې شپه کې بیرته خپل کور ته چې په مکه کې ؤ راستون شو او قریش یې له دې معجزې څخه خبر کړل، قریشو په دې خبرې پورې ملنډې ووهلې خو د قوي ایمان خاوندانو او په سر کې ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) دا خبر تصدیق کړ.

۶- په همدې شپه په هر بالغ او عاقل مسلمان باندې د ورځې پنځه وخته لمونځونه فرض شول.

۷- نبی (صلى الله عليه وسلم) به هر کال د حج په موسم کې په مختلفو

قبیلو تاویده او هغوی به یې د بتانو له عبادت نه د الله (جل جلاله) عبادت ته رابلل، نو د خپل همدې عادت سره سم یې دا ځل د عقبې (هلته چې شیطانان ویشتل کیږي) تر څنګ د اوس او خزرج د قبیلو له ډلې سره ملاقات وشو هغوی یې اسلام ته راوبلل، او هغوی اسلام ومانه، ددې ټولګي شمیر اوه کسه ؤ، کله چې مدینې ته ستانه شول خپل قوم یې له دې واقعي او اسلام راوړونه خبر کړ.

۸- د بعثت په دولسم کال د حج په موسم کې له انصارو نه دولس کسان راغلل له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره یې وکتل او ورسره یې بیعت وکړ د بیرته تلو په وخت کې رسول (صلی الله علیه وسلم) مصعب بن عمیر ورسره لېږه ترڅو هغوی ته د قرآن کریم تلاوت وروښيي په اسلام یې پوه کړي او په همدې سره په مدینه کې د اسلام روښانه وړانګې ډیرې خورې شوې.

۹- د راتلونکي کال د حج په موسم کې بیا له انصارو نه یو ټولنی چې «۷۰» نارینه او دوې ښځې وې پکې مکې ته راغی، له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره یې وکتل او داسې بیعت یې ورسره وکړ چې هغوی به په خپل ټول توان سره له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه داسې تائید، دفاع او ملاتړ کوي لکه له خپل اولاد او ښځو نه یې چې کوني او په داسې حال کې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) یې له مینځه «۱۲» نقیبان (مشران یا استازي) البته د هر قوم له پاره یو مشر، وټاکل بیرته مدینې ته ولاړل.

ب- درسونه او پندونه:

۱- کيدای شي چې داعي د خپلو خپلوانو له جملې نه د يوه داسې فرد له خوا حمايه او تائيد شي، چې د دعوتگر دعوت يې نه وي منلی، د دعوت د کمزوری په حال کې دا کار لويه گټه لري، ځکه پدې سره داعي له وژلو او نورو مشکلاتو نه په امن کېږي. بلونکی کولای شي له قبيلوي عصبیت نه د ځان او دعوت د حمايې او تاييد لپاره کار واخلي، خو پدې شرط چې قبيلوي عصبیت داعي خاتته را نه کاږي او له اصلي هدف او لارې نه يې منحرف نکړي.

۲- مؤمنه او صالحه ښځه د داعي ميره په دردونو او غمونو کې د گډون او مشارکت په ذريعه کولای شي چې د خپل ميره ډير مشکلات لېږي کړي - او پدې سره يې له يوې خوا د غم پيټې سپکوي او له بلې خوا ورته د ثبات او استمرار روح ورکوي، او دا کار د دعوت په کاميابۍ کې لوی اثر لري. له رسول (صلی الله عليه وسلم) سره د خديجې (رضي الله عنها) ژوند او دريځ د هرې مؤمنې ښځې لپاره لوړه نمونه او مثال دی او له دې نه په استفادې سره کولی شي چې د خپل ميره په کاميابۍ او د دعوت په استمرار کې مهم رول ولوبوي. د اصلاحي دعوت په لار کې د دا شان ښځې نه درلودل لوی تاوان دی - او پدې ډول حالت کې به داعي ميره له غم او خفگان نه پرته بل څه نه شي کولای.

۳- د هغه دوست په ورکه چې مؤمن نه وي، خو د دعوت طرفدار او حامی وي، او همدا راز د مخلصي او مؤمنې ښځې په ورکه غم او خفگان کول، له دعوت سره اخلاص او له خپلې فداکارۍ او وفادارۍ

ښځی سره د وفا غوښتنه ده. همدا علت دی چې د ابو طالب له مرګ نه وروسته رسول (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: ((رحمک الله، و غفرلک، لا ازال استغفرلک حتی ینھائی الله)).

(خدای دې درباندي ورحمېږي، او خدای دې درته ښښنه وکړي تر هغه پورې به درته د ښښنې سوال کوم تر څو چې خدای منع کړي نه وم).
نورو مسلمانانو هم له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه د پیروي او اطاعت په اساس خپلو مشرکینو دوستانو ته له الله (جل جلاله) نه د مغفرت غوښتنه کوله تر څو دا آیت نازل شو: ((مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أُولِي قُرْبَى مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ)). (التوبه: ۱۱۳)

(له پیغمبر او هغو کسانو سره چې ایمان یې راوړیدی، نه ښایي چې د مشرکانو له پاره د ښښنې دعاوې وکړي، اگر که هغه د دوی خپلوان هم وي، کله چې دوی ته دا خبره روښانه شویده چې هغوی د دوزخ وړ دي).

نو پدې سره رسول (صلی الله علیه وسلم) ابو طالب ته د مغفرت غوښتلو دعا بس کړه او نورو مسلمانانو هم د خپلو مشرکو مړیو لپاره نور مغفرت ونه غوښت.

رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند په اوږدو کې د خدیجې (رضی الله عنها)، فضیلت یاداوه، سلام او رحمت به یې ورباندې لیږه، د هغې له ملګرو ښځو سره به یې ښه رویه کوله او دومره صفت به یې کاوه چې عائشې (رضی الله عنها) به د هغې د مړینې په حالت کې غبطه

ورباندي كوله، بخاري له عائشي (رضي الله عنها) نه روايت كوي وايي: عائشي (رضي الله عنها) ويلي: ما د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) په بيبيانو كې په يوې هم دومره رخه نده كړې لكه په خديجې (رضي الله عنها) مې چې كړيده، سره لدې چې ما هغه نده ليدلې، خو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) به ډيره يادوله، كله كله به يې پسه حلال كړ، هغه به يې اندام اندام كړ، بيا به يې د خديجې (رضي الله عنها) ملگرو (بنحو) ته ور لېږه، نو كله كله به مې ورته وويل لكه چې په دنيا كې له خديجې (رضي الله عنها) پرته بله بنحو نه وي، نوراته فرمايل به يې: هغه داسې وه او داسې.... او زما له هغې نه اولاد ؤ.

۴- له اسلامي دعوت څخه د مكې د خلكو له اعراض او مخ اړونې نه وروسته طائف ته د رسول (صلى الله عليه وسلم) تگ پدې دلالت كوي چې هغه (صلى الله عليه وسلم) د خپل دعوت د دوام او استمرار لپاره كلك عزم او تصميم درلود، د خلكو اعتراض او سرغړونې نه ورباندي منفي اثر كړی و او نه هم مايوس او نا اميده شوی ؤ. كه دا ځای د دعوت پر مخ بند شونو د بل ځای په لټه كې به شو. همدا راز د ثقيف د بې عقلانو او ماشومانو له خوا رسول (صلى الله عليه وسلم) ته آزار وركول ددې دليل دی چې د شرغوبستونكو هر ځای چې وي لاره او طبيعت يو دی - او هغه هم داعيانو ته د آزار وركولو لپاره پر بې عقلانو باندي تكيه كول دي. د دعوت په لار كې د محمد (صلى الله عليه وسلم) غوندي عظيم انسان چې د الله رسول او نبي هم دی له مباركو پښو نه وينې بهيږي، نو دا د هر داعي لپاره لوړ مثال او عظيم الشان پند او عبرت دی او دا ښيي چې يو داعي بايد تر كومه حده او څومره د الله (جل جلاله) په لار كې تكليف وگالي.... د طائف په هغه

باغ کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) همیشنی دعا ددې څرگندونه کوي چې رسول (صلی الله علیه وسلم) په حقه و او د الله (جل جلاله) له رضا پرته بل څه ورته اهمیت نه درلود، د مشرانو، رهبرانو، دوکه ورکونکو او عامو خلکو د خوشالۍ او رضا پروا یې نه کوله. ((ان لم یکن بک غضب علي فلا ابالي)). (که ستا غضب راباندې نه وي نو د هیڅ شي پروا نلرم).

دا دعا دا درس هم راکوي چې د قوت غوښتنه یوازې له الله (جل جلاله) نه، د هغه (جل جلاله) خوا ته په رجوع کولو سره روا ده، داعي ته په کار ده چې د سختیو په وخت کې له الله (جل جلاله) نه مرسته وغواړي. پدې دعا کې د داعي یو بل صفت هم ښوول شوی دی، او هغه دا چې داعي یوازې د الله له قهر او غضب نه ویرېږي، بل د هر چا قهر او غصه ورته بې ارزښته وي.

۵- د اسراء او معراج په معجزه کې زیات رازونه پټ دي، خو مونږ دلته یوازې دریو رازونو ته اشاره کوو او بس:

الف - نوموړې معجزه د مسجد الاقصی او شا او خوا (فلسطین) قضیه په ټوله اسلامي نړۍ پورې تړي، ځکه د رسول (صلی الله علیه وسلم) له بعثت وروسته مکه مکرمه د اسلامي دنیا د تجمع او د اهدافو د یووالي مرکز وگرزیده، او بل دا چې له فلسطین نه دفاع له اسلام نه دفاع ده، په هر مسلمان هر چیرته چې وي واجب ده چې دفاع ورځخه وکړي او د آزادۍ لپاره یې زیار وباسي، پدې هکله سستي په حقیقت کې د اسلامي احکامو په نسبت سستي ده، او دا یوه داسې کتاه ده چې الله (جل جلاله) به یې د قیامت په ورځ پوښتنه کوي او

مقصر مؤمن ته به يې جزا ورکوي.

ب- دا معجزه پدې هم دلالت کوي چې مسلمان د خومره اوچت او لوړ شان درلودونکى دى، مسلمان ته دا بنسټي چې د دنيوي شهواتو او هوسونو نه قدم اوچت کيږدي، د خپل مقام او هدف د اوچتوالي له امله بايد له نورو نه لوړ او ځانگړى وي او تل په هر ځاى کې د هر چا لپاره د لوړ مثال او نيکې نمونې حيثيت ولري.

ج- دا معجزه پدې هم دلالت کوي چې فضا نور ده او د ځمکې د جاذبي قوت له دايرې نه وتل يو ممکن کار دى د نړۍ په ټول تاريخ کې لومړنۍ فضانورد زمونږ رسول (صلی الله عليه وسلم) ؤ چې د اسراء او معراج په پيښه کې فضا ته وخوت، نو فضا ته ختل او بيرته ځمکې ته په سلامتيا سره راکوږيدل ممکن کار ځکه دى چې زمونږ رسول (صلی الله عليه وسلم) پخپل وخت کې د معجزې په شکل تر سره کړى، او دا ممکنه ده چې اوسنى انسان يې د خپل فکر او علم په قوت سره تر سره کړي...

۶- د اسراء او معراج په شپه کې د لمانځه فرضيت د لمانځه له حکمتونو ځنې يو هغه حکمت په گوته کوي د کوم لپاره چې لمونځ فرض کړى شويدى، او دا داسې لکه چې الله (جل جلاله) خپلو مؤمنو بندگانو ته وايي: آسمان ته د رسول (صلی الله عليه وسلم) په روح او جسم سره ختل معجزه ده، نو ستاسې لپاره دې هم هره ورځ پنځه معراج وې چې په هغه کې ستاسې ارواحگانې او زړونه ما ته راخيږي ترڅو ستاسې هم هغه روحي لوړتياوې په برخه شي چې په مرسته يې له خپلو هوسونو او شهوتونو نه لوړ او آزاد و اوسيدلى شئ او په همدې روحي عروج سره زما د عظمت، قدرت او وحدانيت مشاهده

وکړی او دغه مشاهده به تاسې د ځمکې پر مخ د سیادت او حاکمیت لور ته هڅوي. خود غلامی، جبر او زور له لارې نه، بلکه د خیر، لوړتیا، پاکۍ او بالاخره د لمانځه له لارې.

۷ د حج په موسم کې نورو قبیلو ته د رسول (صلی الله علیه وسلم) په دعوت کې دا درس دی: داعي ته په کار ده چې خیر ته د بلنې دایره وازي په خپل وطن او مجلس کې خلاصه نکړي، بلکه باید د خلکو د غوندو خایونو ته ورشي او باید د خلکو له اعراض او سرغړونې له امله له خپل بري نه نا هیلی نه شي. ځکه الله (جل جلاله) به حتما ده ته له داسې لارې چې دده په خیال او فکر کې هم نه گزري داسې مرستندوی پیدا کوي چې په دعوت به یې ایمان راوړي. ډیر ځله د دعوت په خوریدو او په شرباندي د حق په غلبې او برلاسی کې د وړې مؤمنې ډلې اوږد لاس وي، د هغه لومړنیو (۷)، اوو انصارو د ایمان اثر هومره و چې ټوله مدینه یې د اسلام په سپیڅلي او عظیم دین پوهه او مشرفه او په پای کې د اسلامي حکم لپاره آماده شوه او همدا مدینه په مکه کې تر ظلم لاندې مسلمانانو لپاره د پناه او غوندو ځای او د رسول (صلی الله علیه وسلم) د حکومت د قائمولو او دعوت د خپرولو داسې خوندي مرکز جوړ شو چې له هماغه ځایه خپل اصحاب (رضي الله عنهم) د شرک او مشرکینو د مقابلي لپاره استوي، هلته د جنگ مرکز و او له همدې مرکز د کفر په خلاف داسې جگړې قوماندې شوي چې په نتیجه کې یې د ایمان لښکر همیشنی فتحه وگتله او د کفر لښکر همیشنی ماتې وخوړه. الله (جل جلاله) له انصارو، اوس او خزرج، نه راضي شي، په مسلمانانو او ټوله نړۍ باندې د دوی خومره لوی احسان دی. الله (جل جلاله) دې د دوی له وروڼو، مهاجرینو، نه

هم راضي شي. هغه مهاجرين چې له دوی نه مخکې په اسلام مشرف
شول او د اسلام په لار کې يې خپل قيمتي شيان لکه مال او وطن
قربان کړل، خدای (جل جلاله) دې مونږ له دوی سره په جنت رضوان
کې يوځای کړي.

څلورم فصل

له هجرت په مدينه کې د نبي (صلى الله عليه وسلم) تر مېشته کيدو پورې

الف - تاريخي پيښې

۱. قریش د یثرب د یو شمیر خلکو له ایمان راوړلو نه خبر شول، او پدې سره یې په مکه کې پر مسلمانانو خپل ظلمونه لاپسې زیات کړل، نور رسول (صلى الله عليه وسلم) مسلمانانو ته د مدينې په لور د هجرت امر وکړ. اصحابو ټولو په پټه سره خو یوازې عمر (رضي الله عنه) په ښکاره هجرت وکړ، د مکې مشرکین یې له خپل هجرت نه خبر کړل او ورته ویې ویل که څوک غواړي موری یې بوره شي نو سبا دې ما پسې پدې لاره راشي، خو هیڅوک هم ورپسې ونه وتل.

۲ - کله چې قریش پدې باوري شول چې مسلمانان په مدينه کې د عزت او امنیت خاوندان شول په (دار الندوة) کې یې مجلس وکړ تر څو د رسول (صلى الله عليه وسلم) د له مینځه وړلو لپاره لارې چارې ولټوي، په پای کې فیصله پدې وشوه چې له هرې قبیلې نه به یو تکړه ځوان انتخابیږي او بیا به ټول په گډه رسول (صلى الله عليه وسلم) په شهادت رسوي، پدې سره به یې خون هم په ټولو قبیلو ویشل کیږي، او بنو مناف به هم لدې امله چې له ټولو سره د جنگ توان نلري په دیت اخیستلو راضي شي. په دې ډول ځوانان راټول شول. د هجرت په شپه یې د رسول (صلى الله عليه وسلم) په دروازه کې د هغه (صلى الله عليه

وسلم، د راوتو او وژلو انتظار یوست.

۳- په دغه شپه رسول (صلی الله علیه وسلم) پخپل ځای ویده نه شو. علي (رضي الله عنه) ته یې وویل چې زما یعنې د رسول (صلی الله علیه وسلم) په ځای ویده شي او امر یې ورته وکړ چې سهار قريشو ته له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره ایښي امانتونه بیرته وسپاري، او پخپله رسول (صلی الله علیه وسلم) پداسې حال کې له کوره ووت چې د قتل لپاره دریدلي خلک هیڅ ورباندې پوه نه شول، د ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) کور ته ورغی له هغه وروسته هغه (رضي الله عنه) عبدالله بن اريقط الديلمي چې مشرک ؤ په مزدوری ونيو تر څو دوی ته د مدینې لار وښيي خو پدې شرط چې په هغه مشهوره او عامه لاره لاړه نه شي، بلکه یوه بله داسې لار باندې یې بوږي چې د قريشو کفار یې پیدا نه شي کړای.

۴- رسول (صلی الله علیه وسلم) له خپل ملګري ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) سره د خپل مبارک ولادت د (۵۳)، کال د ربیع الاول په لومړۍ د پنجشنبې په ورځ له کوره پداسې حال کې د هجرت په نیت ووت چې د علي (رضي الله عنه) او د ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) له کوره پرته بل څوک نه ؤ ورباندې خبر پدې ترڅ کې د ابوبکر (رضي الله عنه) لورانو عائشې او اسماء (رضي الله عنهما) رسول (صلی الله علیه وسلم) او خپل پلار ته د خوراک په برابرولو کې د قدر وړ کارونه تر سره کړل. اسماء (رضي الله عنها) د خپلې ملا دستمال دوه ځایه کړ، په یوه ټوټه یې د خوراک د لوبښي خوله وتړله او بله ټوټه یې تر ملا کړه او په همدې وجه ورته «ذات النطاقین» ویل کيږي. رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملګری یې له راه بلد سره یو ځای د یمن له لارې روان

شول تر خود د ثور غار ته ورسیدل او پدې غار کې تر دریو شپو پورې پاتې شول. عبدالله بن ابوبکر (رضي الله عنهما) چې ډیر ذکې او هوښیار ځوان ؤ هم د شپې له خواله دوی سره ویده کیده، سهار وختي به ورنه روانیده، او مکې ته به یې پداسې وخت کې ځان رساوه چې خلک نه پرې پوهیدل چې چیرته ؤ. بلکه ټولو به دا گمان کاوه چې شپه یې په مکه کې د ننه وه، د ورځې له مخې به یې د قریشو ټول پلانونه او د رسول (صلی الله علیه وسلم) او د هغه د ملګري په خلاف به چې کومې خبرې کیدلې په ډیر دقت سره به یې اوريدلې. ځان به یې پرې پوهاوه، او د شپې به یې رسول (صلی الله علیه وسلم) ته رسولې.

۵- له مرګه نه د رسول (صلی الله علیه وسلم) نجات په قریشو قیامت جوړ کړ، ورپسې ووتل ټولې پیژندل شوې لارې یې وکتلې. خو پیدایې نکړ، د یمن خوا ته یې مخه کړه. د ثور د غار په خوله کې ودریدل. یو او بل ته وایي: شاید رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملګري یې پدې غار کې وي، خو نور ځواب ورکوي د غار په خوله کې د غنې تارونه نه وینئ؟ پدې غار کې مرغانو ځالې کړې او دا پدې دلالت کوي چې غار ته له ډیرې مودې راهیسې څوک ندي ننوتی. ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) د دوی پښې ویني چې د غار په خوله کې ولاړ دي. نو د رسول (صلی الله علیه وسلم) د ژوند د خطر له امله ریرېدي او ورته وایي: یا رسول الله (صلی الله علیه وسلم) قسم په خدای که لاندې پښو ته یې وکتل ویني مو، خو رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ډاډینه ورکوي او داسې فرمایي: ابوبکره د هغه دوو په هکله چې دریم یې الله (جل جلاله) وي څه فکر کوي؟

۶- د قریشو ټولو قبیلو اعلان وکړ، که هر چا رسول (صلی الله علیه

وسلم، او ملگری یې پیدا کړل، یایې وواژه او یایې ژوندی ونیوه، نو هغه ته به زیاتې پیسې ورکړي. پدې اعلان سره سراقه بن جعشم کلکه ملا وتړله او عزم یې وکړ چې دا کار به کوي تر څو دا لویه جائزه وگټي. ۷- وروسته له هغه چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملگری په هکله پلټنه او پټه تلاشونه او هلې ځلې آرامې شوې. هغوی له غاره راووتل او له لارې پیژندونکي سره یو ځای یې د سرې بحیرې څنډې ونیوې. ډیره مسافه یې طي کړه چې سراقه ورپسې ورغی، خو کله چې ورنژدې شو د آس پنبې یې په شگو کې ننوتې او له تگه ولوید، درې ځله یې ددې کوښښ وکړ چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) په طرف ورشي خو ویې نه شوای کولای، نو باور یې راغی چې د یوه کریم رسول (صلی الله علیه وسلم) په وړاندې قرار لري، له رسول (صلی الله علیه وسلم) ته یې سوال وکړ چې د یو شي وعده ورسره وکړي. رسول (صلی الله علیه وسلم) د کسری د وښیو وعده ورکړه چې هغه به ده ته وراغوندي، بیا سراقه بیرته مکې ته ستون شو او داسې یې وښوده چې هیڅوک یې هم ندی لیدلی.

۸ رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملگری یې د ربیع الاول په دولسمه ورځ مدینې ته ورسیدل. هلته یې اصحابو (رضي الله عنهم) اوږد انتظار یوست. هر سهار به د مدینې شا و خوا ته راوتل او په ټکنده غرمه کې به بیرته کورونو ته تلل. خو کله یې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ولید بې حده زیات خوشحاله شول، نجونو دریا وهله او ویل یې

من ثیبات الوداع

طلع البدر علینا

ما دعا الله داع

وجب الشكر علينا

جئت بالامر المطاع

ايها المبعوث فينا

۹ رسول الله (صلی الله علیه وسلم) مدینې ته د خپلې لارې په جریان کې چې قبا ته ورسید (قبا د مدینې جنوب ته د دوو میلو په فاصله کې یو کلی دی. نو هلته یې د اسلام د لومړني جومات د تهداب ډبره کینود. خلور ورځې هلته پاته شو وروسته د جمعي په سهار د مدینې لور ته روان شو. کله چې بنی سالم بن عوف ته ورسیده د جمعي د لمانځه وخت شو نو هلته یې هم یو جومات جوړ کړ او په اسلام کې یې لومړنی د جمعي لمونځ ادا کړ او په اسلام کې یې خپله لومړنۍ خطبه خلکو ته واوروله. له لمانځه وروسته د مدینې په لور روان شو او هلته چې ورسید نو لومړنی کار یې د حیل جومات لپاره د هغه ځای ټاکل و په کوم کې یې چې اوبې ګونډۍ وهلې او چو شوي وه دغه ځای د دوو یتیمو انصارو و. د قیمت په هکله یې ورسره خبرې وکړې. هلکانو وویل یا رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دا مونږ ته بخش کوو مگر رسول الله (صلی الله علیه وسلم) و نه منله او ځای یې د سرو زرو د لسو دینارو په قیمت ورڅخه واخیست نوموړي پیسې یې د ابوبکر (رضي الله عنه) له مال نه ادا کړې. بیا نو د جومات جوړول مسلمانانو په غاړه واخیستل. کار شروع شو. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) هم ورسره کار کوه. درنې درنې تیرې به یې راوړلې بالاخره جومات جوړ شو چې دیوالونه یې د خښتو او چت یې خرما د پوتکو او د خرما په تنو ولاړ و.

۱۰ رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د مهاجرینو او انصارو رضایت تر

مینځ ورور گلوي وکړه. د هر انصاري لپاره یې یو مهاجر ورور تعیین کړ، انصاري به خپل مهاجر ورور کورته بیوه او په کور کې ټول شنه شيان به یې ورسره ویشل.

۱۱- لدېنه وروسته رسول (صلی الله علیه وسلم) د مهاجرینو او انصارو (رض) تر مینځ یو تاریخي لیک یا تړون ولیکه، په غه کې یې یهودانو ته د دین او مال آزادي ورکړه. ابن هشام نوموړی لیک په مفصله توګه پخپل کتاب کې را نقل کړیدی، دا لیک د اسلامي حکومت هغه لومړنۍ مبادی او اصول په ګوته کوي کوم چې د انسانیت، ټولنیز عدالت، دیني تسامح (وسعت نظر) او د ټولنیزو ګټو په خاطر همکاري کول رابښي هر زده کونکي ته په کار ده، نوموړی لیک په ډیر دقت سره ولولي، ځان ورباندې پوه کړې او لومړني اصول یې یاد کړي. موږ دلته د نوموړې تاریخي وثیقې ځنې عام اصول په لاندې ډول بیانوو:

- ۱- له توپیر او تفریق نه پرته د اسلامي امت یووالی.
- ۲- د امت د ټولو افرادو تر مینځ په حقوقو او کرامت کې برابري.
- ۳- له ظلم، ګناه او تیري نه لیرې د امت یو موټی کیدل.
- ۴- له دښمنانو سره د اړیکو په ټینګښت کې د امت اشتراک، نه داسې چې له یوه مؤمن سره سوله وکړي او له بل سره نه.
- ۵- د قوي، سمو او لوړو نظامونو (اداري تشکیلاتو) درلودونکي ټولنې جوړول.
- ۶- د دولت او نظام له مخالفینو سره مقابله کول، او له هغوی سره د هیڅ ډول مرستې نه درلودل.
- ۷- د هغو خلکو حمایت او ملاتړ کوم چې غواړي له مسلمانانو سره د

آرامۍ او همکارۍ په فضا کې ژوند وکړي، او پر هغوی باندې له ظلم او تیري نه ځان ساتل

۸- نا مسلمانو خلکو ته د دین او مال آزادي ورکول، هغوی په ایمان راوړلو (اسلام منلو)، نه مجبورول او مالونه یې نه اخیستل.

۹- په دولتي مصارفو کې د مسلمانانو په شان د غیر مسلمانو افرادو برخه اخیستل

۱۰- د هر تیري په وړاندې له دولت نه د حمایې او ملاتړ په منظور له مؤمنانو سره د کفارو گډون

۱۱- همدا راز په جنگي لگښتونو کې د نامسلمانو افرادو ونډه اخیستل

۱۲- تر ظلم او تیري لاندې غړیو نه (مسلمان وي او که نه مسلمان، د دولت پوره ملاتړ

۱۳- د دولت له دښمنانو او د هغوی له ملگرو سره د مسلمانانو او نا مسلمانو افرادو همکاري نه درلودل

۱۴- که چیرې سوله د دولت په گټه وي نو د دولت د ټولو اتباعو له خوا د سولې قبلول

۱۵- د بل په گناه د چا نه نیول، جنایت کار یوازې پخپل ځان او اولاد ظلم کوي

۱۶- په دولت کې د تنه او د باندې د تلوراتلو آزادي، او د دولت له خوا یې حمایت کول

۱۷- د ظالم او گنهگار له حمایت او ملاتړ نه ډډه کول

۱۸- یوازي په نیکی او تقوی کې د ټولنیزې همکارۍ د لودل نه په گناه او تیري کې.

۱۹- پورته ذکر شوي اصول د دوو قوتونو له خوا حمایت کیږي: معنوي قوت، چې په الله (جل جلاله) باندې د ملت له ایمان، او د الله (جل جلاله) له خوا له متقي او مؤمن بنده سره له رعایت او همکارۍ نه عبارت دی. دوه مادي قوت. یاد دولت ریاست چې محمد (صلی الله علیه وسلم) یې د مشرتابه واکي په لاس کې لري.

ب- درسونه او پندونه:

۱- مؤمن د قوت ډاډ او باور په صورت کې خپل کار په ډاگه او ښکاره توګه ترسره کوي، او تر کومه چې دا باور موجود وي. تر هغې پورې نه د دښمن پروا ساتي او نه هم خپل کار له چا ښوي، لکه چې عمر (رضي الله عنه) چې د هجرت په مهال همداسې وکړل او پدې کې یو بل حکمت هم پروت دی هغه دا چې قوی او ټینګ موقف د الله (جل جلاله) دښمنان ویروي. په زړونو کې یې وارخطايي اچوي، او پدې کې خوڅه شک نشته که هغوی (قریشو) د عمر (رضي الله عنه) د وژنې اراده کړې وای نو دا کار یې ترسره کولای شوی، خو د عمر (رضي الله عنه) جراتمندانو او پیاوړي دریځ د دوی د هر یوه په زړه کې رعب او ویره واچوله او وویریدل که ورمخکې شي نو میندې به یې پورې شي. او ښکاره

ده چې د شر لښکر د ژوند حریص او په ژوند ډیر بخیل وي.

۲- د باطل علمبرداران چې کله هم د حق دعوت د مخنیوي او تم کیدو نه توان له لاسه ورکوي، او مؤمنان یې له ظلم او تیري نه نجات مومي، نو بیا دوی د مصلح داعي د وژلو تصمیم نیسي، او دا هم پدی خیال چې د داعي (بلونکي) په مرگ سره به دعوت ختم کړای شي، او له داعي او دعوت نه به تر ابدې بې غمه شي. اشرار او اسلام دښمنه عناصر په هر عصر او زمانه کې چې وي همدا فکر او نظر لري، مونږ هم په خپل وخت کې داسې مثالونه ولیدل او ددې ډول مواقفو شاهدان یوو.

۳- د دعوت مخلص، صادق او وفادار سپاهی خپل ژوند تر خپل رهبر قربانوي، ځکه د رهبر په ژوند او سلامتیا کې د دعوت سلامتیا ده، او په مرگ کې یې د دعوت ماتې او کمزوري ده. لکه چې علي (رضي الله عنه) په ډیره میرانه سره د هجرت په شپه کې همداسې وکړل، هغه (رضي الله عنه) د رسول صلی الله علیه وسلم په ځای ویده شو، خپل ژوند یې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د ساتنې پخاطر د مرگ خطر ته ورکړ، ځکه لیرې نه وه چې د قریشو ځوانان د انتقام په خاطر او پدې دلیل چې همدې رسول (صلی الله علیه وسلم) ته د خلاصون لاره برابره کړه خپلې تورې د علي (رضي الله عنه) په وینو سرې کړي، خو علي (رضي الله عنه) ددې څه پروا ونه ساتله او دا یې له هر څه غوره او کافي وبلله چې د امت رسول (صلی الله علیه وسلم)

او د دعوت قوماندان روغ او ژوندی پاتې شي.

۴- سره لدې چې قریش له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره دومره سخته دښمني لري چې ان د مرګ تصمیم یې نیسي، خو بیا هم هغوی خپل امانتونه له نبي (صلی الله علیه وسلم) سره ږدي او پدې مهمو او ارزښتناکو شيانو کې باور ورباندې کوي، نو دا پدې دلالت کوي چې د دعوت دښمنانو په خپلو زړونو کې پدې پوره باور درلود چې داعي رسول (ص) له دوی نه زیات نیک سیرته، پاک نفسه، امین او په حقه لاره روان دی، خو په پټو سترګو او له زیات تعصب سره پخپلو عاداتو او عقایدو دریدنه ده چې هغوی له داعي سره جنګ، مکر او فریب او په پای کې د امکان په صورت کې د هغه مرګ ته هڅوي.

۵- د مکارانو او تروریستانو له لاسه د خلاصون او نجات پخاطر د دولت د رئیس او یا د دعوت او تحریک د رهبر داسې پلان یا نظریه چې د خپل تنظیم او پیاوړتیا په نیت د لومړني میدان پرېښودل، او بل میدان ته تلل ایجاب کړي، ډار او له مرګ نه تیښته نه بلل کېږي او نه ورته د ځان او مال له قربانۍ نه ځان غرونه ویلی شو.

۶- د عبدالله بن ابی بکر (رضي الله عنهما) دریځ دا په ډاګه کوي چې ځوانان د ټولو اصلاحي حرکتونو په کامیابۍ کې لوی او مهم اثر او رول لري. ځوانان د هر اصلاحي دعوت د ملا د تیر حیثیت لري، د قربانۍ او سربښندنې میدان ته د دوی وړاندې

کیدل، دعوتونه په ډیره چټکۍ او بیرې سره د فتحې او بري په درشل دروي گورو چې لومړني مؤمنان ټول ځوانان دي، د بعثت په وخت کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) عمر (۴۰) کاله ؤ، ابوبکر (رضي الله عنه) درې کاله ورنه کشر ؤ همدا راز عبدالله بن مسعود او عبدالرحمن بن عوف، الارقم بن ابی الارقم، سعید بن زید، بلال بن رباح، عمار بن یاسر او ... (رضي الله عنهم) ټول ځوانان وو چې د دعوت پیتۍ یې په اوږو واخیست، او پدې لار کې یې ډیرې قربانۍ ورکړې، ډیر دردونه، غمونه او ظلمونه یې وگالل. د همدوی د مټو په زور اسلام بریالی شو د خلفاء راشدینو دولت قایم کړای شو، اسلامي لوی لوی فتوحات تر سره شول، او د همدوی له برکته مونږ ته اسلام راوړسید او مونږ یې له گمراهۍ، جهل، کفر، بت پرستۍ او هر ډول فسق او فساد نه آزاد کړو، او د هدایت په نور یې مشرف او منور کړو.

۷- د رسول (صلی الله علیه وسلم) د هجرت په وخت کې د عائشې او اسماء (رضي الله عنهما) موقف دا په گوته کوي چې ټول اسلامي او اصلاحي دعوتونه د بنځو همکارۍ ته زیاته اړتیا لري، ځکه بنځې د پاک او نرم زړه، زیاتې عاطفې او نیک احساس درلودونکې دي، او بنځه چې یو ځل په کوم شي ایمان راوړي، بیا په هر ډول شرایطو او له هر راز مشکلاتو ګاللو سره ټینگ ساتي، خلک ورته راوبولي، خصوصاً د خپل میره، وروڼو او زامنو د قناعت حاصلولو لپاره ډیر څه کولای شي.

د رسول (صلی الله علیه وسلم) په دوران کې په اصلاحي جهاد کې د ښځو برخه او ونډه اله هیچا پته نده، تاریخ په زرینو کرښو لیکلې، او اوس مونږ ته د دې اعلان کوي چې اسلامي حرکتونه تر هغې پورې ناقص او د لږ اثر درلودونکي دي تر څو چې ښځې پکې برخه نه وي اخیستې او د ښځو با ایمانه، پاک، د نیکو اخلاقو او عفت درلودونکې صف نه وي جوړ شوی، ځکه زموږ په عصر کې یوازې ښځه کولای شي چې عفت، اخلاق، پاکي... د ښځو په مینځ کې تیت کړي، نارینه پدې میدان کې څه زیات اثر نه لري. او سرسیره پردې همدا با ایمانه ښځه، یا مور وي او یا به ماندینه وي چې هر یوه یې خپل ارزښت او اغیزه لري. کشران او مشران اصحاب (رضي الله عنهم) تابعین (رحمة الله عليهم) چې د اسلامي دعوت داعبان وو د هغو ښځو د لاس میوه ده چې نوموړی عالم، د لوړ همت خاوند، د دنیوي او اخروي ښیښو درلودونکی نسل یې پخپلو غیږو کې روزلی او ورته یې اسلامي اخلاق، ادب، د اسلام لاره او له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره مینه ورزده کړیده.

اوس مونږ باید پدې حقیقت ځان پوه کړو، هلې ځلې پیل کړو تر څو پیغلې او ښځې د ښځو په مینځ کې د اسلام او اصلاحي دعوت بیرغ اوچت کړي. ښځې د امت له نیمایي نه زیاتې دي، نو د دې هدف د تحقق لپاره مونږ باید خپلې لونیې او خویندې په صحیح اسلامي مدرسه کې د شریعت د زده کړې لپاره تشویق

کړو. او هر څومره چې د با ايمان نه، پاک سیرته، په شریعت پوهه باعفته، له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره مینه لرونکو او نیک اخلاقه بنځو شمیر زیات شي په همغه اندازه به اسلامي اصلاحي دعوت په وړاندې ځي او ټولنه د داسې ورځې په خوا چې هلته به اسلامي شریعت حاکم وي نژدې کیږي او دا ورځ لیرې هم نده (ان شاء الله).

د ثور په غار کې په رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملګري باندې یې د قریشو سترګې ړندیدل. همدا راز د غار په خوله د غنې تارونه اچول. او د مرغانو هګۍ اچول او ځالې جوړول. په رسول (صلی الله علیه وسلم) باندې د الهي عنایت او رحمت دومره لوی مثال دی چې زړونه ریرېدوي او دا رانېسي لکه څرنګه چې الله (جل جلاله) خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) د مشرکینو له لاسه وساته. همدا سې په هر عصر کې هر مخلص داعي د شدت، غم او سختو حالاتو په وخت کې د الله له خوا ساتل کیږي، ډیر ځله د دښمنانو سترګې پرې ړندیږي، زیان او شرنشي ورسولي. د ثور په غار کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) او ابوبکر (رضي الله عنه) ساتنه د الله (جل جلاله) ددې ارشاد تصدیق کوي چې فرمایي: ((إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ)). (المؤمن ۵۱) «باور ولری چې مونږ د خپلو پیغمبرانو او مؤمنانو مرسته اړو مرو ددې دنیا په ژوند کې هم کوو او په هغه ورځ به یې هم وکړو چې کله شاهدان ولاړ وي».

او هم: ((إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا...)) (الحج: ۳۸)

(بیشکه چې الله له هغو کسانو څخه دفاع کوي چې ایمان یې راوړیدی تصدیق کونکي دي).

۹- د ثور په غار کې د مشرکینو له لیدو نه د ابوبکر (رضي الله عنه) ویره دعوت هر وفادار با درده او ریښتني عسکر لپاره لوی مثال دی، مخلص سپاهي باید د خپل امین رهبر له خطر سره مخامخ کیدل د ځان لپاره ډیر مشکل و بولي او د مشکلاتو په وخت کې په هغه شفقت او زړه سوی ولري ابوبکر (رضي الله عنه) هغه وخت پخپل ځان نه ویرید، ځکه که د ځان د مرگ ویره ورسره وای، نو پدې خطرناک هجرت کې به یې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره ملګرتیا نه کوله، هغه ښه پوه و چې که مشرکینو ته په لاس ورغی نو جزاء یې مرگ ده، نو حقیقت دا دی چې هغه د رسول (صلی الله علیه وسلم) په ژوند ډاریده او د اسلام دراتلونکي تشویش ورسره و او پدې فکر کې و که چیرې رسول (صلی الله علیه وسلم) مشرکینو ته په لاس ورشي نو د اسلام آینده به څنګه وي؟

۱۰- د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دا قول چې ابوبکر (رضي الله عنه) ته د ثور په غار کې فرمایي: «ای ابوبکره! د هغه دوو په هکله چې دریم یې الله وي څه فکر کوې؟»، دا په الله باندي د پوره باور او په الهي نصرت د کامل ډاډ، لوی او ښکاره مثال دی. هغه (صلی الله علیه وسلم) د مشکلاتو په دومره شدت کې

هم له الهي امداد نه مطمئن دی په الله (جل جلاله) يې پوره تکیه کړې، له هيڅ شي نه ويرېږي، نو دا هم دهغه (صلی الله عليه وسلم) د نبوت د صدق یو بل دلیل او ثبوت دی ځکه نبي (صلی الله عليه وسلم) پدې سخت حال کې هم داسې مطمئن ښکاري لکه چې هيڅ خبره هم نه وي هغه (ص) پوره يقين لري چې الله (جل جلاله) ددې خلکو د هدايت او رحمت لپاره استولی دی، نو یوازې يې نه پرېږدي. آيا دا امکان لري چې پداسې حال کې له صادق نبي (صلی الله عليه وسلم) نه پرته د بل چا نه چې په دروغو د نبوت داعي وي دومره اطمینان ولیدای شي؟ په همدې ډول مشکلو حالاتو کې د رښتني او دروغجن داعي او دعوتگر تر مینځ توپیر هم کیدای شي، پدې معنی چې رښتني هغه څوک دی چې تل د الله (جل جلاله) رضا غواړي په الله يې پوره باور او توکل وي، له الهي مدد او نصرت نه پوره مطمئن وي، له چا نه يې ویره نه وي، خو تش په نامه داعي د مشکلاتو په وخت کې په شا ځي، د لږ فشار په مقابل کې تسلیمېږي د ويرې په حالاتو کې له هر څه تیرېږي او همدا وجه ده چې لدې ډول دروغجنو کله هم الهي مرسته او کمک نه وي.

۱۱- دا چې سراقه ونه توانید رسول الله (صلی الله عليه وسلم) ته څه زیان او ضرر ورسوي، داپخپله د (صلی الله عليه وسلم) د نبوت یو بل ښکاره دلیل دی. سراقه چې په رسول (صلی الله عليه وسلم) پسې روان، کله به چې ورنه شو نو د آس پښې به يې به

شگو کې ننوتې، قدم يې نه شوی پورته کولی خو کله به چې ترې نه کوز شو او د مکې په لور به يې روان کړ، آس به سم صحيح روان ؤ، او که به يې بيا وغوښتل چې په رسول (صلی الله عليه وسلم) پسې يې بوزي، نو بيا به همغه حال ؤ، قدم به يې نه شوی اخيستی.... ايا له رسول (صلی الله عليه وسلم) نه پرته د بل چا په حق کې داسې پېښېږي؟ نه کله هم نه، نو ثابته شوه چې هغه د الله رسول او د الهي نصرت تر سيوري لاندې روان ؤ. سراقه هم پدې حقيقت پوه شو، له رسول (صلی الله عليه وسلم) نه يې د امان غوښتنه وکړه، پوه شو چې له رسول (صلی الله عليه وسلم) سره دومره الهي مرسته ده چې بشري له ادراک نه عاجز دی، او په همدې دليل له جايزې تير شو او د راتلونکي لپاره په وعده راضي شو.

۱۲ - سراقه ته د رسول (صلی الله عليه وسلم) له خوا د کسري د وښيو وعده يوه بله معجزه ده، څوک چې له يوې خوا له خپل کور او قوم نه هجرت کوي، او له بلې خوا د فارس د فتحه کيدو او د کسري د خزانو طمعه لري، دا ددې ښکاره دليل دی چې هغه به د خدای رسول وي او که نه نو بل څوک خو دا ډول آرزو هغه هم پدې ډول حالاتو کې کله هم نه شي کولای. د رسول (صلی الله عليه وسلم) نوموړې وعده ترسره هم شوه کله چې سراقه د کسري کړې (وښيي) په غنيمتونو کې وليدل له عمر (رضي الله عنه) نه يې وغوښتل چې د رسول (صلی الله عليه وسلم) وعده

ترسره کړي. عمر (رضي الله عنه) هم د اصحابو (رضي الله عنهم) په وړاندې د کسري وښيي سراقه ته ورپه لاس کړل او ويې فرمايل: «ثنا ده هغه الله (جل جلاله) لره چې له کسري نه يې خپل وښيي واخيستل او اعرابي سراقه بن جعشم ته يې ورپه لاس کړل».

په همدې ترتيب په هجرت کې معجزې يوه په بله پسې راځي تر څو د مؤمنانو يقين پوخ شي، او د اهل کتابو شکمن او سرزوري خلک پدې باور پيدا کړي چې محمد (صلى الله عليه وسلم) د الله (جل جلاله) له خوا رالېږل شوی رسول دی.

۱۳- مدينې منورې ته رسول (صلى الله عليه وسلم) روغ رمت ورسيد د هغه ځای اوسيدونکي مهاجر و که انصار دومره خوشحاله شول چې ښځې او ماشومان له کورو راووتل، خلکو خپل کارونه پرېښودل، يهودانو هم په ظاهر کې د خوښۍ اظهار کاوه او له مسلمانانو سره يې پدې خوشالۍ کې گډون وکړ، خو په زړه کې له نوې رهبرۍ سره د مسابقې له امله ډير خفه وو.... د مسلمانانو په خوشالۍ کولو کې خوڅه د تعجب او پوښتنې وړ شې ځکه نشته چې له هغوی سره خو خپل رسول (صلى الله عليه وسلم) يو ځای شوی و، هغه رسول (صلى الله عليه وسلم) چې د الله په اذن سره يې دوی له تيارونه رڼا ته وايستل. همدا راز د يهودو خوشالي هم څه د تعجب وړ او غريبه خبره ځکه نده چې دا د هغې ټولنې په وړاندې چې نور د دوی له تسلط نه وتلې وه د

دوی د منافقت، چاپلوسی او غدارۍ یوه نمونه او طریقه وه، پداسې حال کې چې له هغه چا سره یې بې حده زیاته کینه او دښمني درلوده کوم چې پر ملتونو یې د دوی تسلط او واکمني له مینځه وړله. ددې سبب هم دا ؤ چې نوموړي نوي اسلامي ځواک د خلکو هغه مالونه د یهودو له چور او چپاول نه ساتل کوم چې د قرض تر پردې او نامه لاندې به یې په ناحقه ورنه اخیستل، او وینو تویولو هغه لړۍ یې پای ته رسولې کومه چې یهودو د نصیحت او مشورې په او عنوان سره روانه کړې وه. د یهودو دا خاصیت اوس هم موجود دی هغوی له هر هغه چا سره دښمني کوي څوک چې ملتونه د دوی له تسلط نه آزادوي، او لدې ډول خلکو سره هره ممکنه ناروا کوي که توطئه وي یا مرګ او یا ترور په هیڅ صرغه نه کوي دا د یهودو همیشنی صفت دی. په مدینه کې یې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره همدا ډول کار کړی، سره لدې چې له هغه (صلی الله علیه وسلم) سره یې د همکاری او سلامتیانه ډک ګډ ژوند تیروولو ډیر پیمانونه یې ورسره لاسلیک کړي دي. لنډه دا چې یهود په هر وخت کې یو اور بلوونکی قوم دی. ((كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ...)) هرکله چې دوی د جنگ اور په لمبوراولي، الله هغه مړ کړي.

۱۴- مدینې ته د هجرت له پیښو نه دا معلومیږي چې رسول (صلی الله علیه وسلم) به هر چیرته چې تم کیده نو لومړی به یې هلته جومات جوړاوه ترڅو هلته اوسیدونکي مسلمانان پکې

راتول شي. د قبا جومات يې جوړ کړ او هلته خلور ورځې پاتې شو او د لارې په نيمايي کې يې د جمعې لمانځه د ادا کيدو په خاطر د مدينې او قبا تر مينځ د «رانونا» په دره کې چيرته چې بني سالم بن عوف اوسيدل جومات جوړ کړ، همدا ډول کله چې مدينې ته ورسيد نو هلته يې هم اولنې کار د جومات جوړول و. دا ټول په اسلام کې د جومات په اهميت دلالت کوي، اسلامي عبادت نفس پاکوي، د اخلاقو تزکيه کوي، د مسلمانانو تر مينځ همدردي او همکاري زياتوي، د جمعې او اخترونو لمونځونه خوله هرڅه نه زيات د مسلمانانو د غوندېدو، يووالي، اسلامي همکاري او د اهدافو د اشتراک څرگندوي دي. همدا راز جومات د مسلمانانو په ژوند کې لوی اجتماعي او روحي رسالت لري، همدا جومات دی چې مسلمانان سره يو کوي، نفسونه يې پاکوي، زړونه او عقلونه يې بيداروي، مشکلات يې حلوي او د قوت او يووالي څرگندونه يې کوي. په اسلام کې د جومات تاريخ دا ثابته کړيده چې همدې جومات د ځمکې پرمخ د الهي نور او هدايت، د خورولو پخاطر ډيري لښکري له خپل زړه نه قومانده کړيدي، او همدا جومات د اسلامي هداياتو روښانه خراغ و، او د همدې جومات په غيږ کې د اسلامي تمدن لوی لوی قوماندانان روزل شويدي، ابوبکر، عمر، عثمان، علي، خالد، سعيد، ابو عبیده، او د اسلامي تاريخ دوی ته ورته نور قهرمانان په نبوي جومات کې د محمدي

مدرسي شاگردان وو. په اسلام کې د جومات يوه ځانگړتيا او خصوصيت دا دی چې له هغه ځای نه هره هفته (د جمعې په ورځ) د حق لور او قوي آواز پورته کېږي، دا آواز بد او منکر غندي، په نيکۍ سره امر کوي، خلک له غفلت نه راويښوي، د وحدت لور ته بلنه ورکوي د ظالم په وړاندې د احتجاج مظاهره کوي، طاغي ته گوسه مالي ورکوي... مونږ په خپل ورکتوب کې ليدلي چې د فرانسوي استعمار په ضد د وطني اوملي حرکتونو د خوځيدو او د صهيونيزم په خلاف د جهادي مشرانو د پناه يوازينی ځای جومات ؤ، خو دا چې اوس جومات د تعطل په حالت کې قرار لري خپله لويه دنده نه شي ترسره کولای، نو ددې ټوله گناه د مزدورو او يا ناپوهه او غافلو خطيبانو په غاړه ده. او که دا نن هم د شريعت واقعي علماء د حق ريښتني داعيان، الله او رسول ته مخلص او د مسلمانانو په حال زړه سواندي رهبران منبر ته جگ شي نو د جومات پخوانی دور بيرته را ژوندی کيدای شي، بيرته په ټولنه کې د صدارت او مشرتابه عهده په غاړه اخلي، د خلکو د تربیې، او د الله په لار د برابر و انسانانو جوړولو مدرسه گرزي مونږ داسې ورځې راتلو ته سترگې په لار يو، چې دا د مؤمنو با اخلاقه، پوهو او مخلصو ځوانانو ډله د جومات منبر ته وخيژي او د حق آواز يو ځل بيا د هر چا غوږ ته ورسوي.

۱۵- د مهاجرينو او انصارو تر مينځ ورور گلوي، د اسلامي

انسان جوړونکي عدالت يوه نمونه ده مهاجرين داسې کسان وو چې د الله (جل جلاله) په لار کې يې وطن، مال او هر څه پرېښي وو، او مدينې ته پداسې حال کې لاړل چې له دنيوي شيانو نه يې هيڅ هم نه درلودل، خو انصار د مال، کرهڼې او صنعت درلودونکي شتمن خلک وو، نو د همدې ورورۍ په اساس به انصاري د خپل مهاجر ورور پيټۍ وړي، غم او خوشالي به ور سره شريکوي د امکان په صورت کې به پخپل کور کې ځای ورکوي، د شتمنۍ په صورت کې به د مال نيمايي برخه ورکوي، وگورئ د دنيا کوم عدالت لدې ډول ورور گلوی سره برابریدي شي؟

هغه کسان چې د اسلامي دين له اجتماعي عدالت نه سترگې پټوي، نه غواړي د اسلام نور د خلکو سترگې روښانه کړي، زړونه يې تسخير کړي او يا خودا ډله داسې جامد او وچ خلک دي چې هر نوی شی او لفظ ردوي که هر څو يې خلک خوښ کړي. او په اسلام کې يې مدلول هم وجود ولري، که داسې نه وي نو په اسلام کې له اجتماعي عدالت نه څنگه او ولې سترگې پټوي او انکار ور نه کوي؟ حال دا چې په وړاندې يې ذکر شوې ورور گلوي هم موجوده ده، هغه ورور گلوي چې د شريعت څښتن محمد (صلى الله عليه وسلم) پخپل لاس مينځته راوستې او دده تر رسالت او اشرف لاندې تطبيق شوه او همدا ورور گلوي د لومړني اسلامي دولت ته د اب هم وه.

۱۶- په هغه لیک کې چې د مهاجرینو او انصارو د ورورگلوی، او د مسلمانانو او نورو تر مینځ د همکارۍ تړونونه پکې لیکل شوي و، ډیر داسې دلایل شته چې دا ثابتوي چې اسلامي دولت په اجتماعي عدالت باندې ولاړ دی.

د مسلمانانو او نورو تر مینځ د اړیکو اساس صلحه ده، که یې صلحه سره وکړه، حق، عدالت، په نیکی کې یوله بل سره همکاري، او له ټولنې نه د اشرارو لاس لندول د اسلامي دولت لومړنۍ او اساسي شعار دی، او د همدې شعار په اساس په هر وخت کې او هر چیرته چې وي یو دولت اسلامي دولت ګڼل کیږي، همدا شعار د اسلامي دولت پښې ټینګوي او د نني عصر تر ټولو لوړ او اوچت اصل هم دی. په اسلامي ټولنه کې ددې اصولو په رڼا کې د دولت تشکیل له انساني فکر او تصور سره پوره برابري لري او مسلمانان له ټولو نه د قوي، نیکبخته او پرمخ تللي دولت خاوندان ګرزوي.

مونږ ته په کار ده چې خپل دولت د اسلام په رڼا کې تشکیل کړو او که لدېنه پرته په بل کوم اساس دولت جوړ کړای شي، نو له ورانۍ او بربادۍ پرته بل څه په لاس نه راځي. اسلام په اسلامي هیواد کې نا مسلمانو ته ضرر نه رسوي، عقیده یې تر فشار لاندې نه نیسي، حقوق یې نه خوري، نو په اسلامي هیوادو کې د شریعت له تطبیق نه ولې او په څه ویره لري؟ حال دا چې اسلامي شریعت ټول حق دی، عدل دی او ورورگلوي او هلته داسې

اجتماعي تکافل وجود لري چې اساس يې محبت وروړگلوي او همکاري ده.

تر هغې به له استعمار نه آزاد نه شو، تر څو مود اسلام لوړ شعار نه وي او پخت کړي، متهې مونه وي رانغښتي او د کار او عمل ډگر ته نه وو داخل شوي: الله تعالی فرمايي:

((وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ)) (الاعراف: ۹۶)

(که د سیمو خلکو ایمان راوړي وای او د تقوی کړنلاره یې غوره کړي وای نو مونږ به پر هغوی باندې د آسمان او ځمکې د برکتونو دروازي پرانستي وای).

بل ځای فرمايي: ((وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَنْ سَبِيلِهِ)). (الانعام: ۱۵۳)

(دغه راز د هغه لارښوونه دا ده چې همدا زما سمه لاره ده نو تاسې په همدې باندې لاړ شئ او په نورو لارو باندې مه ځئ چې هغه به تاسې له هغې لارې واړوي تیت پرک به مو کړي.

همداراز فرمايي: ((وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا (۲) وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا (۳)). (الطلاق: ۲-۳)

(څوک چې له الله نه په ویریدو کار وکړي الله به د هغه لپاره له ستونزو

نه د وتلو کومه لاره پيدا کړي او هغه ته به له داسې لارې نه روزي ورکړي چې هغه لوري ته د هغه گومان هم نه رسېږي او څوک چې په الله باندې توکل وکړي د هغه لپاره هغه کافي دی، الله د خپل کار پوره کوونکی دی، الله د هر شي لپاره يوه اندازه ټاکلې ده.

ورپسې فرمايي: ((... وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا)).

(الطلاق - ۴)

(څوک چې له الله وويرېږي هغه يې په کار کې اسانتيا پيدا کوي).

((... وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفُرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ وَيُعْظِمَ لَهُ أَجْرًا)). (الطلاق - ۵)

(څوک چې له الله نه وويرېږي الله به هغه بدي له هغه نه ايسته کړي او اجر به يې ورته زيات کړي).

پنځم فصل

د رسول (صلی الله علیه وسلم) غزاګانې

الف- تاریخي پېښې:

۱- په مدینه کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) دمه لانه وه جوړه شوې چې له قریشو او نورو عربي قبیلو سره د اسلام جګړې پیل شوې. مسلمانو مؤرخینو د مسلمانانو او مشرکینو تر مینځ هره هغه جګړه چې رسول (صلی الله علیه وسلم) پخپله پکې برخه درلوده ((غزا)) او په کومه جګړه کې یې چې په خپله ونډه نده اخیستې ((سربه)) بللې ده. د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د غزواتو شمیر (۲۲) او د سراياؤ شمیر یې (۳۸) ته رسیږي. مونږ دلته مشهورې غزاګانې چې شمیر یې (۱۱) ته رسیږي په لاندې ډول سره بیانوو:

۱- د بدر لویه غزاه

دا غزا د هجرت په دوهم کال د روژې د میاشتې په (۱۷) مه نیټه پېښه شوې وه. سبب یې دا ؤ چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یو شمیر اصحاب (رضي الله عنهم) د قریشو د هغې قافلې مخې ته کومه چې له شام نه مکې ته روانه وه پداسې حال کې ورولیږل، چې د جنگ اراده یې نه درلوده. که څه هم د ابو سفیان تر مشرۍ لاندې دې قافلې نجات وموند، خو هغه له وړاندې نه له قریشو نه مدد او کومک

غوښتنی ؤ، چې په نتیجه کې د قريشو زرکسه چې شپږ سوو يې زغري اغوستي وي، سل آسونه چې ورباندې سل نور زغروال کسان وو، اوه سوه اوښان له يو شمير ښځو سره چې دايره به يې وهله او په مسلمانانو پسې به يې بد او رد ويل راووتل. د مسلمانانو شميره (۳۱۳) يا (۳۱۴) کسه وو چې زياته برخه يې انصار وو، له دوی سره (۷۱) اوښان دوه يا درې آسان وو او بس چې پر اوښانو باندې به په نوبت سره سپريدل. مخکې لدېنه چې جگړه پيل شي رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وغوښتل له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) په خاص ډول انصارو سره د جگړې په اړوند سلا او مشوره وکړي، مهاجرينو د جنگ کولو مشوره وړاندې کړه، کله چې انصار پوه شول چې مهاجرين جنگ کول غواړي نو د انصارو مشر سعد بن معاذ (رضي الله عنه) وويل: يا رسول الله! مونږ په تا ايمان راوړي، ستا تصديق مو کړی او پدې پوره باور لرو کوم شی چې تا راوړي هغه حق دي، ددې ټولو تړون مو در سره کړی، د اطاعت عهد مو در کړی، نو اې د خدای رسول له هر څه چې غواړي هغه وکړه مونږ در سره يو، قسم په هغه ذات چې ته يې په حق راستولی يې که په بحر کې د ځان غورځولو امر راته وکړي، مونږ به ټول له تاسره يو ځای بحر ته ځانونه واچوو، بده نه ده که سبا له خپل دښمن سره مخامخ شو مونږ د جنگ په ميدان کې د زيات صبر خاوندان يو، کيدای شي الله (جل جلاله) زمونږ په واسطه ستا سترگې روښانه او يخې کړي، د خدای په برکت سره حرکت وکړه..... بل انصاري هم همدا ډول خبرې وکړې، نور رسول (صلى الله عليه وسلم) ډير خوشحاله شو او ويې فرمايل: ((سيروا على بركة الله

وابشروا، فان الله وعدني احدى الطائفتين اما العير و اما النفير)). د. خدای په برکت سره حرکت وکړی او زیری مې درباندي چې خدای راسره له دوو نه د یوه شي چې یا به ټافله وي او یا به جنگي لښکر وعده راسره کړي.

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) حرکت وکړ، لاړ او د بدر اوبو سره نژدې یو ځای کې یې واړول، دلته حباب بن منذر (رض) ورته وویل: یا رسول الله (صلی الله علیه وسلم)! ایا پدې ځای باندې د اړولو امر د الله (جل جلاله) له طرفه دی، چې باید همدلته وي، اخوا ديخوا به نه کیږي؟ او که نه دا یو نظر، تکتیک، جنگ او چل دي؟ رسول الله (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: نه دا زما رایه ده او دا جنگ دی او چل. نو حباب بن منذر داسې ځای ورته په گوته کړ چې له هغه ځایه مسلمانانو کولای شوای په مشرکینو اوبه بندې کړي. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او اصحاب همغه ځای ته لاړل او هلته یې واړول. بیا سعد بن معاذ نظر ورکړ چې باید رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته د مسلمانانو د لیکو تر شا یوه خپره جوړه کړای شي، که فتحه وه نو بڼه زما او بڼه ستا او که نه نو پخپل مرکب به سپور شي او په مدینه کې به له خپلو پاتې اصحابو (رضي الله عنهم) سره یو ځای شي. سعد (رضي الله عنه)، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته وویل: له مونږ نه داسې قومونه پاتې شوي چې له مونږ نه زیات محبت در سره لري، او که پوه شي چې ته جنگ کوي نو درنه وروسته به نه شي. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سعد (رضي الله عنه) ته دعا وکړه او امر یې وکړ چې خپره جوړه کړي، کله چې جگړه پیل شوه رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د

مسلمانانو ليکې برابرې کړې او هغوی يې جنگ ته تشويقول او د شهادت لور ته يې هڅول او دا يې وفرمايل: ((والذي نفسي بيده لا يقاتلهم اليوم رجل فيقتل صابرا محتسبا، مقبلا غير مدبر الا ادخله الله الجنة)). (قسم په هغه ذات چې زما نفس يې په لاس کې دی، هر هغه سړی چې نن له هغوی (مشرکينو) سره جنگ کوي، بيا ووژل شي پداسې حال کې چې صابروي او محتسب (خپل اجر له خدای نه غواړي)، مخ په مخ وي نه د تينستې په حالت کې نو حتمي به يې خدای (جل جلاله) جنت ته داخلوي. بيا خپلې څپرې ته لار، ابوبکر (رضي الله عنه) هم ورسره ؤ، سعد بن معاذ (رضي الله عنه) توره په لاس پيره ورباندې کوله، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د الله (جل جلاله) دربار ته لاسونه اوچت کړل او د خپلې دعا په يوه برخه کې يې وفرمايل: ((اللهم انشك عهدي و وعدك، اللهم ان تهلك هذه العصاة لا تعبد في الارض)). (خدایه له تانه خپله وعده او تړون غواړم، يا خدایه! که دا ټولگي مړه او هلاک شي، نو بيا به د ځمکې پر مخ ستا عبادت ونه شي. بيا په سجده پريوت دومره ځنډ يې وکړ چې ابوبکر (رضي الله عنه) ورته وويل: بس دی الله حتما خپله وعده تر سره کوي.

جنگ شدت وموند، چې بالاخره د مسلمانانو په بري سره پای ته ورسيد، له مشرکينو نه د ((۷۰)) تنو په شا او خوا کې ووژل شول، او په وژل شويو کسانو کې لوی مشرک (ابوجهل)، او نور مشران هم وو او د ((۷۰)) کسو په شا او خوا کې نور ورڅخه ژوندي ونيول شول. رسول

الله (صلی الله علیه وسلم) د مړو د ښخولو امر وکړ، بیا مدينې ته راستانه شول. دلته يې د بنديانو په هکله له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره مشوره وکړه، عمر (رضي الله عنه) يې د وژلو رایه وړاندې کړه، خو ابوبکر (رضي الله عنه) د فديې اخيستلو نظريه پيش کړه، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د ابوبکر (رضي الله عنه) مشوره او رایه قبوله کړه او له مشرکینو نه يې د بنديانو په بدل کې فديه واخيسته.

د بدر غزا په اړه د خدای د کتاب (قرآن کریم) دا آیاتونه را نازل شوي: الله تعالی د آن عمران په سورت کې فرمایي: ((وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ (۱۲۳) إِذْ يَقُولُ لِّلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمَدِّدَكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آلاَفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ (۱۲۴) بَلَىٰ إِن تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُم مِّن فَوْرِهِمْ هَذَا يُمَدِّدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آلاَفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ (۱۲۵) وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُم بِهِ وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِّنْ عِندِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ (۱۲۶) لِيَقْطَعَ طَرَفًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبُهُمْ فَيُنَاقِلُوهُمْ خَائِبِينَ (۱۲۷)).

(آل عمران: ۱۲۳-۱۲۷).

له دېنه مخکې د بدر په جگړه کې الله له تاسې سره مرسته کړې وه پداسې حال کې چې په هغه وخت کې تاسې ډیر زیات کمزوري وئ نو اوس پر تاسې لارمه ده چې د الله د ناشکری نه ځان وژغورئ، هیله ده چې اوس تاسې شکر وباسئ، یاد کړه هغه وخت چې تا مؤمنانو ته ویل

(آيا تاسې ته دا كافي نده چې الله د درې زره پرېستو په راليرلو درسره مرسته وكړي؟ بيشكه، كه تاسې د زغم په لرلو له الله څخه په ويريدو كار وكړئ نو په كومه شيبه كې چې دېنمان درباندي يرغل وكړي بيدو په هماغه شيبه كې به ستاسې رب (درې زره نه) پنځو زرو نښه داره پرېستو په وسيله درسره مرسته وكړي دا خبره الله د دې لپاره درته كړې ده چې تاسې خوشاله شئ او ستاسې زړونه ډاډه شي برلاسي هر څه چې دي د هغه الله له خوا دي چې ډير زورور او پوهيدونكي دي. او دا مرسته به هغه ددې له پاره درسره وكړي، ترڅو چې د كفر په لاره د تلونكو يو مت غوڅ كړي، يا هغو ته داسې رسوا كوونكې ماتې ورکړي چې هغوی ناکام خر سترگي بيرته ستانه شي.

د مشرکینو د اسیرانو په بدل کې د فديې اخیستلو په هکله خدای پاک رسول (صلی الله علیه وسلم) ته عتاب کوي او فرمايي:

((مَا كَانَ لِنَبِيٍّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُثْخِنَ فِي الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ وَاللَّهُ عَزِيزٌ حَكِيمٌ (٦٧) لَوْلَا كِتَابٌ مِّنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ فِيمَا أَخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ (٦٨) فَكُلُوا مِمَّا غَنِمْتُمْ حَلَالًا طَيِّبًا وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ (٦٩)).

(الانفال: ٦٧-٦٨)

(له هېڅ پيغمبره سره دا نه ښايي چې له هغه سره بنديان وي ترڅو پورې چې هغه په ځمکه کې دېنمان په ښه شان ونه ټکوي تاسې د دنيا گټه غواړئ په داسې حال کې چې د الله تر نظر لاندې آخرت دی او الله برلاسی او حکیم دی، که الهي لیکنه مخکې نه وای شوې نو څه

چې تاسې اخستي دي د هغه په مجازات کې به تاسې ته ډیره لویه سزا درکړه شوې وای نو کوم مالونه چې تاسو د ولجې په ډول په لاس راوړي دي هغه خورۍ هغه حلال او پاک دي او له الله نه په ویره کې اوسۍ په يقيني توګه الله تيريدونکی او رحم کوونکی دی.

۲- د احد غزا:

د هجرت په دریم کال د شنبې په ورځ د شوال په لسمه نیټه واقع شویده، سبب یې دا و چې قریشو غوښتل د بدر انتقام واخلي، نو له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره د جګړې پخاطر یې پوره آمادګي ونيود په پای کې د قریشو درې زره جنگیالي برسیره په احابیشو (۱) را ووتل. اوه سوه (۷۰۰) زغره لرونکي، دوه سوه آسونه، (۱۷) ښځې چې هندو بنت عتبة د ابو سفیان ښځه هم پکې وه. د نوموړې پلار د بدر په غزا کې وژل شوی و. روان شول مخکې لاړل د احد له خوا د وادي زړه ته ورسیدل. احد یو لوړ غردی چې د مدینې شمالي لوري ته درې میله لیرې پروت دی. دلته په مدینه کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او یو شمیر اصحابو (رضي الله عنهم) دا نظریه وه چې مسلمانان باید د کفارو مخې ته ورنه شي، مدینه کې دې پاتې شي که مشرکینو په مدینه حمله وکړه نو دفاع به ورنه کوي، خو ځینو مهاجرو او انصارو ځوانانو او خصوصاً هغو کسانو چې په بدر کې یې برخه نه وه اخیستې، او دا شرف یې نه و ګټلی د مشرکینو مخې ته په وتلو باندې پافشاري او ټینګار کاوه بالاخره رسول الله (صلی الله علیه وسلم) هم دوی نظریه ومنله، کور ته ننوت او خپله زغره یې

واغوستله، سپري يې په شا کړ، توره او نيزه په لاس راووت. دلته هغه کسان چې له مدينې نه د وتلو غوښتنه يې کړې وه پدې خاطر پښيमानه شول چې، گويا خپل نظر يې په رسول الله (صلى الله عليه وسلم) باندې تحميل کړ، نو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته يې وويل: مونږ ته مناسبه نده چې ستا له نظر سره مخالفت وکړو، څه چې غواړي هغه وکړه. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) داسې ځواب ورکړ ((ماکان ينبغي لني اذا لبس لامته ان يضعها حتى يحكم الله بينه و بين عدوه)). د نبي له شان سره نه ښايي چې يو ځل خپله زغره واغوندي او بيا يې بيرته وباسي ترڅو چې خداى د ده او دښمن تر مينځ فيصله نه وي کړې،

رسول الله (صلى الله عليه وسلم) له مسلمانانو سره يو ځاى د جنگ په لور روان شو، د اسلامي لښکر شمير د زرو (۱۰۰۰)، تنو په شا او خوا کې ؤ چې پکې سل زغري او دوه آسان وو.

کله چې مسلمانان جگړې ته د تلو په خاطر سره راټول شول، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وليدل چې يوه ډله يهوديان هم د منافقينو له رئيس عبدالله بن ابي بن سلول سره د وتلو اراده لري، رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: آيا دوى مسلمانان شويدي؟ ورته ويې ويل: نه، يا رسول الله. ويې فرمايل: پرې ايرېدئ چې بيرته لاړ شي مونږ د مشرکينو د مقابلې لپاره له نورو مشرکينو نه کومک نه غواړو. عبدالله بن ابي بن سلول هم د لارې په نيمايي کې له مسلمانانو نه بيل شو او پدې سره د مسلمانانو شمير اووه سوه تنو ته راکوز شو. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) مخکې لاړ ترڅو د احد ساحې ته ورسيد.

دلته يې مخ د قريشو په خوا او شا يې د غره په طرف کړه، لښکري يې ليکي، ليکي کړ د هرې ډلې لپاره يې يو قوماندان وټاکه، او د عبدالله بن جبیر تر مشرۍ لاندې يې يو پنځوس کسيز غشي ویشتونکي گروپ ته وظيفه ورکړه چې د شاله خوا د مشرکینو له حملو نه د مسلمانانو دفاع وکړي او داسې امر يې ورته وکړ: ((اھوا ظهورنا، لا ياتونا من خلفنا وارشقوهم بالنبل، فان الخيل لا تقوم على النبل، انا لا نزال غالبين ما ثبتم مكانكم، اللهم اني اشهدک عليهم)).

(د شاله خوا زموږ دفاع وکړي، مه پرېږدي چې هغوی زموږ له شا راشي، په غشو يې ولي، آسونه په غشو نه شي ورتلای، موږ تر هغې بريالي يو تر څو تاسې پخپل ځای ثابت وي، اې خدايه زه تا پردوی گواه نيسم.

په بل روايت کې راځي: ((ان رايتمونا تخطفنا الطير، فلا تبرحوا مكانكم هذا حتى ارسل اليكم، و ان رايتمونا هزمننا القوم او ظاهرناهم و هم قتلى فلا تبرحوا مكانكم حتى ارسل اليكم)).

(که مو وليد چې مرغان زموږ غوښې وړي، تر هغې خپل ځای مه پرېږدي تر څو مې څوک درليږلي نه وي او که مو وليدل چې هغوی ته مو ماتې ورکړه، ورباندې غالب شو او هغوی مړه شول، بيا هم تر هغه وخته خپل ځای مه پرېږدي تر څو مې احوال نه وي دراستولی).

جنگ پيل شو، الله (جل جلاله) مسلمانان بريالي کړل، يو شمير مشرکان يې ووژل او نورو يې نښتي ته مخه کړه، مسلمانانو د

غنیمت ټولول شروع کړل، د هغه غشي ویشتونکي گروپ هم د پخوا ته نظر شو، سره ویې ویل نور دلته څه کوو الله (جل جلاله) خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) بریالی کړی؟! د گروپ مشر عبدالله بن جبیر (رضي الله عنه) د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) امر او توصیه وړ په یاد کړه، خو دوی ځواب ورکړ چې جنگ نور خلاص شوی دی، او دلته د پاتې کیدو څه ضرورت نشته، عبدالله بن جبیر او ورسره نورو لسو کسانو دا نظر ونه مانه او خپل سنگر یې پرې نښود، کله چې خالد بن ولید چې هغه وخت د مشرکینو د بنی خواماندان ؤ، دا حال ولید او پوه شو چې مسلمانان د شالوري نور له غشو ویشتونکو مدافعینو څخه خالي دي، نو د شاله خوا په مسلمانانو باندې راغبرگ شو، او مسلمانان تر هغې پورې ورباندې پوه نه شول تر څو یې توري له بدن سره نه وې لگیدلې، پدې سره ډیر وار خطا شول او په همدې وخت کې داسې آواز ه هم خوره وه چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) شهید شوی دی، مسلمانان د مدینې په لوري وتښتیدل، مشرکین رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته ور ورسیدل او نیزې یې دده په مبارک وجود ننوتې، تر څو په ځمکه راولوید او بې هوشه شو مبارک مخ یې زخمی شو، گوندې یې هم وینې شوې. لاندینۍ شونډه یې هم ټپي شوه د سر خولۍ یې ماته شوه او دوی کړۍ یې په مخ کې ننوتې، مشرکین له هرې خوا ور باندې راولویدل تر څو په شهادت یې ورسوي، خود الله رسول (صلی الله علیه وسلم) له یو شمیر مسلمانانو سره یو ځای د غره په شان ولاړ ؤ، د مؤمنانو له جملې نه یو ورسره ابو د جانه ؤ چې ځان یې د مشرکینو د غشو په وړاندې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سپر گرزولی ؤ، غشي یې په شا لگیدل او دفع کول یې، بل ورسره

سعد بن ابی وقاص ؓ چې هغه ورځ یې تقریبا زر غشي وار کړل، همدا راز هلته نسیبه ام عماره الانصاریه وه د زخمیانو خړوبول یې پرېښودل، توره یې واخیسته جنگ یې پیل کړ. په توره وهل کوي او غشي ولي ترڅو له رسول الله (صلی الله علیه و اله و صحبه و سلم) نه دفاع وکړي په پای کې په غاړه کې ولگیده سخته ټپي شوه. لدې سره یې میره او دوه زامن هم وو، رسول الله (صلی الله علیه و سلم) ورته وفرمایل:

((بارک الله علیکم اهل بیت)) فقالت له نسیبه: ادع الله ان یرافقک فی الجنة فقال: ((اللهم اجعلهم رفقائي فی الجنة)).

(خداي دې په تاسې اهل بیت برکت واچوي، نسیبې ورته وویل له خداي نه سوال وکړه چې په جنت کې ستا ملگري شو. رسول الله (صلی الله علیه و سلم) وفرمایل خدایه هغوی په جنت کې زما ملگري کړي پدې سره نسیبې (رضي الله عنها) وویل په دنیا کې په رارسیدلي حال مې څه پروا نشته. همدا راز رسول الله (صلی الله علیه و سلم) یې په حق کې فرمایلي: «که بني طرف ته به مې کتل او که چپ طرف ته هغې (رضي الله عنها) به زما په دفاع کې جنگ کاوه»، نسیبه (رضي الله عنها) هغه ورځ د تورو او نیزو دوولس زخمه خوړلي وو

د جنگ په همدې سخت حالت کې ابی بن خلف ډیر کوبښښ وکړ چې رسول الله (صلی الله علیه و سلم) ته ځان ورسوي ترڅو شهید یې کړي، قسم یې وخوړ چې په شا به نه ځي، رسول الله (صلی الله علیه و سلم) له خپلو ملگرو نه نیزه واخیسته او د هغه په ستوني کې یې ووهله چې وروسته له همدې امله مړ شو، او همدا یوازینی انسان دي چې په ټول

ژوند کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) په لاسې وژل شوي دي. لدېنه وروسته رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د طلحة بن عبیدالله په اوږو راپورته شو، ودرید او مشرکینو ته یې وکتل، د هغوی یو ټولی یې د غره په سر کې ولید، څوک یې ورولیږل چې هغوی راکوز کړي او ویې فرمایل: ((لا ينبغي لهم ان يعلنوا، اللهم لا قوة لنا الا بك)). نه بنایي چې هغوی زمونږ نه لوړ وي، یا خدایه بيله ستا مونږ هيڅ قدرت او قوت نلرو.

جنگ ختم شو، ابوسفیان د ځان او مشرکینو د زړه یخوالي پخاطر وویل: دا ورځ د بدر د ورځې په بدل کې.

ددې غزا د شهیدانو په ډله کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) تره حمزه (رضي الله عنه) هم ؤ نوموړی محبوب شهید د ابو سفیان بنحې (هندي) مثله کړ. یینه یا زړه یې راویوست او ویې ژوواه، خو د تريخوالی له امله یې بیرته توکړ، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د خپل تره په حالت سخت خفه شو او ویې فرمایل: ((لئن اظهرني الله علي قریش في موطن من المواطن لامثلن بثلاثين رجلا منهم) ولكن الله هي عن المثلة بعد ذلك)). (که خدای په یو ځای کې په قریسو بریالی کړم نو دیرش کسه به ورنه مثله کوم، خو خدای پاک وروسته مثله کول منع کړل).

پدې جگړه کې له مسلمانانو څخه (۷۰) تنه شهیدان او له مشرکینو نه (۲۳) کسه مړه شول.

الله (جل جلاله) ددې جگړې په هکله څو آیتونه نازل کړل مسلمانانو ته یې ډاډینه ورکړه، او هر یو یې د هغوی د زخمونو لپاره لکه پټی.

داسې و. همدا راز دا مبارک آيتونه د دوی د ماتې سبب هم په ګوته کوي فرمايي ((وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَأَنْتُمْ الْأَغْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ (۱۳۹) إِنْ يَمْسَسْكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِثْلُهُ وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ (۱۴۰) وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَيَمْحَقَ الْكَافِرِينَ (۱۴۱) أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ (۱۴۲) (آل عمران ۱۳۹ / ۱۴۲)

بې زړه کيږئ مه انديښمن کيږئ مه همدا تاسې برلاسي ياست که تاسې مؤمنان اوسئ اوس که تاسې تپي شوي يئ نو له دينه مخکې ستاسې دښمنه ډله هم همداسې تپيان شوي دا د زمانې خوږې ترخې دي چې مونږ يې د خلکو تر مينځه اړوو را اړوو پر تاسې دا مرحله ځکه راوستل شوه چې الله دا کتنه غوښتله چې په تاسې کې ريښتيني مؤمنان څوک دي، او د هغو خلکو ټاکل يې غوښتل چې په واقعي توګه (د ريښتينولي) شاهدان وي ځکه چې ظالمان د الله نه خوښيږي او هغه ددې ازموينې په وسيله د مؤمنانو چاڼول او د کافرانو ځپل غوښتل آيا تاسې دا ګڼلې ده چې همداسې به جنت ته لاړ شئ پداسې حال کې چې لا تر اوسه پورې الله دا بنده ليدلی (دا ازمانت يې نه دی کړي) چې په تاسې کې څوک هغه خلک دي چې د هغه په لاره کې جهاد کوونکي او صبر کوونکي دي

له څو آيتونو وروسته فرمايي ((وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ

تَحْسُونَهُمْ بِإِذْنِهِ حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَازَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مَنْ بَعْدَ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ (۱۵۲) إِذْ تُصْعِدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَى أَحَدٍ وَالرَّسُولُ يَدْعُوكُمْ فِي أَخْرَاكُمْ فَأَتَابَكُمْ غَمًّا بَغَمٍّ لَكِيلاً تَحْزَنُوا عَلَى مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ وَاللَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ (۱۵۳).

(آل عمران: ۱۵۲-۱۵۳)

«الله چې د «مرستي او نصرت» کومه وعده له تاسې سره کړې وه هغه خويي پوره کړې لومړی خو د هغه په حکم همدا تاسې هغوی وژل خو کله چې تاسې همت له لاسه ورکړ او په خپل کار کې مو سره اختلاف وکړ او له هغه وروسته چې الله تاسې ته هغه دروښودنه چې تاسې يې په مينه کې راگير وئ (ولچې مالونه) تاسې د خپل مشر له امر څخه غاړه وغړوله ددې له پاره چې له تاسې څخه ځينې خلک د دنيا غوښتونکي وو او ځينو د آخرت هيله لرله نو الله تاسې د کافرانو په مقابل کې په شا وتمبولی تر څو چې پر تاسې ازمينت وکړي او حقه داده چې الله جل جلاله، بيا هم تاسې ته معافي وکړه ځکه چې د الله پر مؤمنانو د پيرزوينې ډير لوی نظر لري در په زړه کړئ هغه وخت چې تاسې په تينسته غغليدئ هيچا ته مو بيرته د کتلو قدرې پام نه ؤ او پيغمبر (صلی الله عليه وسلم) له شا دريسې (تاسې ته) نارې وهلې په هغه وخت ستاسې ددې چال چلند بدله الله در کړه چې تاسې يې پر غم د پاسه په غم اخته کړئ تر څو د آينده لپاره دا درس واخلي چې که څه

شي ستاسې له لاسه ووځي يا کوم تکليف درته ورسېږي چې پر هغه خپه نشي الله (جل جلاله) ستاسې د ټولو کړو وړو څخه خبر دی

۳- د بني نضير غزا:

بني نضير له مدينې سره خوا کې يوه يهودي قبيله وه. چې له خزر ج قبيلې سره يې تړون درلود. او له مسلمانانو سره يې هم د صلحې او همکارۍ تړون لاسليک کړي و. خو يهودي له غدر او شر نه ډک طبيعت دېته اړ ايستل چې تړون مات کړي يو وخت رسول الله (صلى الله عليه وسلم) او ورسره ځنې اصحابو (رضي الله عنهم) د بني نضير په مېنه کې يوه ديوال ته ناست و چې د همدې قبيلې يهودو د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د قتل توطئه جوړه کړه او غوښتل يې د يوې تيرې په راغورځولو سره دا شوم کار تر سره کړي. خو بني (صلى الله عليه وسلم) پرې پوه شو. په چټکۍ سره راوړل شو او د مدينې په لور وخوځيد، اصحاب (رضي الله عنهم) هم ورپسې لاړل بيا يې له هغه ځايه محمد بن مسلمة د بنو نضير يهودانو ته وروليږه او ورته ويې ويل چې نور زما له ښار (وطن) نه ووزئ. دلته نور د پاتې کيدو حق نلري، تاسې خپل غدر او شيطانت تر سره کړ. د وتلو لپاره يې لس ورځې مهلت ورکړ، بنو نضير و پدې اخطار سره د تلو ترتيبات ونيول. خو د منافقينو رئيس عبدالله بن ابي بن سلول پيغام ورواستوه چې بايد له مدينې نه لاړ نه شي، او د دوو زرو (۲۰۰۰) کسانو وعده يې ورسره وکړه چې د دوی د دفاع پخاطره يې وراستوي، پدې سره يهودان بيرته کيناستل او په خپلو قلاگانو کې يې سنگرونه ونيول او

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ته یې داسې پیغام ولیږه. مونږ له خپل وطن نه وزوڅه دې چې د لاسه کیږي ویې کړه. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) هم له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره د دوی په خوا وخوځید. بیرغ یې علي بن ابي طالب (رضي الله عنه) ته ورکړ. یهودانو چې کله دوی ولیدل نو د غشو او تیږو باران یې پرې جوړ کړ. خو د منافقینو د مشر وعده کړي لښکر ور و نه رسید او د کومک یې څه درک و نه لگید. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) محاصره کړل او محاصره اوږده شوه بالاخره دیته مجبور شو چې د یهودانو د خرما ونې ووهي، دلته وه چې دوی (یهودانو) د مجبورۍ له مخې ورته وویل اوس ستا له وطن نه وځو. خو رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دا شرط ورباندې کیښود چې وسلې به له ځان سره نه وړي، او هر څوک، فقط د یوه اوبښ د بار په اندازه مال ورسره وړي شي. وینې یې په امن دي څوک یې یو څاڅکی وینه هم نه شي تویولی. خو کله یې چې د وتو اراده وکړه ټول هغه څه یې راوايستل چې وړې یې شوی، بیا یې خپل کورونه ږنگ کړل تر څو مسلمانان ورڅخه گټه وانخلي او روان شول. له مدینې نه ووتل څوک په خیبر کې چې له مدینې نه (۱۰۰) میله لیرې دی ځای په ځای شول، او ځنې نور یې د شام جنوبی خوا (جرش) نومي ځای کې میشت شول او یوازې دوه کسان ورنه مسلمان شول ددې غزا په هکله د حشر سورت نازل شو چیرته چې خدای (جل جلاله) فرمایي:

((هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَن يَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ

فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ يَحْتَسِبُوا وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ يُخْرِبُونَ بُيُوتَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ وَأَيْدِي الْمُؤْمِنِينَ فَاعْتَبِرُوا يَا أُولِيَ الْأَبْصَارِ (۲) وَلَوْلَا أَنْ كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّبَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ (۳) ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ شَاقُّوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَمَنْ يُشَاقِّ اللَّهَ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ (۴). (الحشر: ۲-۴)

هغه ذات دی چې اهل کتاب کافران یې په همدې لومړۍ حمله کې له خپلو کورونو څه وایستل ستاسې هیڅ دا گومان نه ؤ چې هغوی به ووځي او هغوی هم دا گنله چې د هغوی کلاوې به هغوی له الله نه وژغوري خو الله له داسې لوري په هغور اغی چې هغې خوا ته د هغوی خیال هم نه ؤ. د هغو په زړونو کې یې ویره واچوله نتیجه دا شوه چې هغوی خپله پخپلو لاسونو سره هم خپل کورونه وړانول او د مؤمنانو په لاسونو سره یې هم وړانول نو عبرت واخلي ای د بېنا سترگو لرونکو که الله د هغوی په حق کې جلا وطني نه وای لیکلی نو په همدې دنیا کې به یې هغوی ته عذاب ورکړي ؤ او په آخرت کې خو د هغو لپاره د دوزخ عذاب دی دا هر څه لدې امله وشول چې هغوی له الله او د هغه له رسول سره دښمني وکړه، او هر څوک چې له الله سره دښمني وکړي الله هغه ته په سزا ورکولو کې سخت دی.

۴- د احزاب غزا:

د احزاب غزا د خندق غزا هم بلله کیږي، نوموړې غزا د هجرت په پنځم کال د شوال په میاشت کې شوې وه. سبب یې دا ؤ کله چې بني

نضير له وطن نه وشړل شول، خو مشران يې مکې ته له قریشو سره د خبرو اترو لپاره لاړل، تر څو هغوی له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره د جگړې لپاره ولمسوي، قریشو موافقه ورسره وکړه. بیا یهودي مشران غطفان ته ورغلل چې بنو فزاره او بنو مرة او اشجع ورسره موافق شول او پدې ترتیب سره ټول د مدینې په لور روان شول. کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) لدې پیښې نه خبر شو نو یې له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره مشوره وکړه. پدې جریان کې سلمان (رضي الله عنه) له مدینې نه شا او خوا د خندق کیندلو رایه وړاندې کړه. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دا نظریه تائید او د خندق کیندلو امر یې وکړ، او پخپله یې هم پکې کار کاوه. کله چې قریش او ورسره ملګري احزاب (ډلې) مدینې ته راوړسیدل د خندق په لیدلو حیران شول او وویریدل ځکه عربو لدینه مخکې دا شان خندق نه و لیدلی. د قریشو او ملګرو شمیر یې لس زره کسه او د مسلمانانو شمیر درې زره کسان وو. د یهودو له مشرانو نه یو تن چې حیي بن اخطب نومیده د بني قریظه مشر کعب بن اسد ته ورغی او ورته ویې وغوښتل چې له مسلمانانو سره خپل د سولې تړون مات کړي. هغوی یې بالاخره په چل او ول کې د یته آماده کړل چې تړون مات کړي او له احزابو سره یو ځای شي، نو حالت پر مسلمانانو نور هم سخت شو. پدې وخت کې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له بني قریظه سره د سولې پخاطر داسې نظریه وړاندې کړه چې که هغوی سوله ومني نو د مدینې د میوو دریمه برخه به ورکړي، خو انصارو د دیني عزت او غیرت په وجه دا و نه منله او قبوله یې نکړه چې ځانونو، عهد ماتوونکو ته دا شي ورکړي. نو جنگ پیل شو د قریشو ځنې سپاره د

خندق له يو تنگ ځاي نه مدينې ته ننوتل، مسلمانانو يې مقابله وکړه. جنگ يې ورسره وکړ. بيا نعيم بن مسعود بن عامر رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته راغی او ورته ويې ويل: زه مسلمان یم خو قوم مې تر اوسه په اسلام نه دی خبر شوی، زه د بني قريظه ملگری یم، هغوی راباندې پوره باور او اعتماد لري، نو امر راته کوه چې څه وکړم؟ رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ورته وفرمايل: ((انما انت فينا رجل واحد، فخذل عنا ان استطعت فان الحرب خدعة)). (ته په مونږ کې يو کس يې، نو په هر څه دې چې وس وي زمونږ کومک وکړه. جنگ خو چل دی).

نعيم له خپلې پوهې او ځيرکۍ نه کار واخيست، قريشو او د هغوی د حليفانو او بني قريظه تر مينځ يې درز پيدا کړ، يو پر بل يې اعتماد ختم شو، الله (جل جلاله) په احزابو باندې په توره او ډيره يخه شپه کې شديد باد او طوفان مسلط کړ، باد يې خيمې څيرې کړې، ديگونه يې چپه کړل، په زړونو کې يې ويره ولويده او په همدې شپه کې يې مخه واخيسته، کله چې سهار شو مسلمانانو وکتل چې يو مشرک هم نشته، ټولو کوچيدلي دي.

ددې جگړې په اړه الله (جل جلاله) پخپله کتاب کې دا آيتونه نازل کړيدي: ((يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا (۹) إِذْ جَاءُوكُم مِّنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونُ (۱۰)

هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا (۱۱). (الاحزاب: ۹-۱۱)

(ای مؤمنانو د الله هغه پیرزوينه در په زړه کړی چې (همدا اوس اوس) هغه پر تاسې کړې ده، کله چې لښکرو پر تاسې یرغل وکړ نو مونږ پر هغو یو سخت طوفان ولیږه او داسې پوځونه مو ولیږل چې ستاسې په نظر نه راتلل الله هغه هر څه لیدل چې تاسې په دې وخت کې کول کله چې هغوی له پاسه او له لاندې پر تاسې یرغل وکړ کله چې سترګې له ویرې تیغې وختلې، زړونه خولې ته راغلل او تاسې د الله په باب راز راز گومانونه وکړل په هغه کې مؤمنان ښه و آزمایل شول او سخت ولړزول شول). ورپسې د منافقینو دریز او له میدانې (جنگ) نه تېښته بیانوي، بیا د مؤمنانو په وصف کې وایي ((وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا (۲۲) مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا (۲۳) لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (۲۴) وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيزًا (۲۵) وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا (۲۶) مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ

فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا (۲۳)
 لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ
 عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (۲۴) وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا
 بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَكَانَ اللَّهُ قَوِيًّا
 عَزِيزًا (۲۵). (الاحزاب: ۲۲/۲۵)

او د رینستینو مؤمنانو (حال هغه وخت کې دا و) چې کله هغوی
 یرغلگر ولیدل نو ویې ویل چې «دا هماغه څه دي چې الله او د هغه
 رسول له مونږ سره د هغه وعده کړې وه د الله او د هغه رسول (صلی الله
 علیه وسلم) خبره رښتیا وه»، دغې پیښې د هغو ایمان او غاړه
 ایښودل لازیات کړل له مؤمنانو څخه چې هغوی له الله سره کړې ژمنه
 رښتیا کړې ده له هغونه چا خپل نذر پوره کړ او څوک د وخت راتلو ته
 انتظار باسي هغوی په خپله کړنلاره کې هیڅ تبدیلی رانه وستله (دا
 هر څه ددې لپاره وشول، تر څو چې الله صادقانو ته د هغو د صداقت
 مکافات ورکړي او منافقانو ته که یې خوښه شي سزا ورکړي او که یې
 خوښه شي نو د هغو توبه قبوله کړي بېشکه الله غفور او رحیم دی
 الله د کافرانو مخ واړوه هغوی له کومې گټې تر لاسه کولو پرته دمخپلو
 زړونو له تاو سره همداسې بیرته ستانه شول، او د مؤمنانو لخوا
 هماغه الله د جنگیدو لپاره کافي شو الله ډیر زورور او برلاسی دی.

۵- د بني قريظه غزا:

دغه غزا د هجرت په پنځم کال د احزاب په غزا پسې وروسته له هغه
 چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د بني قريظه فطرتي غدر، پستي

او له قريشو سره د هغوی پوره همکاري او مرسته وليده. او دوی پخپله هم د احزابو د غزا په سخت حالت کې له مسلمانانو سره خپل تړون مات اعلان کړ. بني قريظه چې لا تر اوسه په مدينه کې اوسيدل د داسې لوی شر او او بربادۍ ملایي ترلې وه چې که چېرې د احزابو غزا په ياد شوي شکل پای ته نه وای رسيدلې نو ددې امکان موجود ؤ چې مسلمانان له مينځه لاړ شي. بناء رسول الله (صلی الله عليه وسلم) لارمه وليده چې دي خائنانو ته د عبرت درس ورکړي. د جهاد او دعوت مرکز (مدينه) يې له شر او کثافت نه پاک کړي. تر څو په راتلونکې کې بيا له شرائطو نه په استفادې سره پخپلو همسايه مسلمانانو تيری ونکړي. او د يهودي غدر په واسطه يې دريدر او تباد نکړي

امام بخاري (رحمة الله عليه) له حضرت عائشې (رضي الله عنها) نه روايت کوي. کله چې رسول الله (صلی الله عليه وسلم) له غزا نه راوگرځيد سلاح يې کينوده. غسل يې وکړ. جبرائيل (عليه السلام) ورته راغی په سر يې گرد او دوړې وې او ويې ويل سلاح د اينودې ده. قسم په خداي چې ما تر اوسه خپله وسله نده ايښې. رسول الله (صلی الله عليه وسلم) ورته وفرمايل نو چيرته؟ ويې ويل هلته او د بني قريظه په خوا يې اشاره وکړه. عائشه (رضي الله عنها) فرمايې نو رسول الله (صلی الله عليه وسلم) فوراً د بنو قريظه په لور ورووت.

رسول الله (صلی الله عليه وسلم) امر وکړ چې خلکو ته خبر ورکړل شي چې ټول د لمازديگر لمونځ بني قريظه ته ورسوي. رسول الله (صلی الله عليه وسلم) راووت او علي (رضي الله عنه) بيرغ نيولی ؤ. درې زره مسلمانان راټول شول چې ورسره (۲۶)، آسان هم وو. کله چې علي

(رضي الله عنه) د بني قريظه خوا ته نژدې شو د رسول (صلى الله عليه وسلم) او د هغه د سپيڅلوميرمنو په هکله يې له يهودو نه ډيره بده خبره واوریده، نو فورا يې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) پدې خبر کړ او ورنه يې وغوښتل چې دې خبيثانو ته ورلنډ نه شي، خو رسول (صلى الله عليه وسلم) په ځواب کې ورته وويل: چې کله ما وويني لدې خبرو نه به يوه هم ونکړي، زه د هغوی په منافقانه او چاپلوسانه طبيعت ښه پوه یم، او همداسې هم شوه. مسلمانانو هغوی (۲۵)، شپې محاصره کړل، او بالاخره د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) حکم ته يې غاړه کښنوده او راکوز شول، نو سعد بن معاذ د اوس قبيلې رئيس چې له بني قريظه سره يې تړون درلود داسې فيصله وکړه چې کونکې دې ووژل شي، اولادونه يې دې اسيران يا غلامان وي، مالونه يې دې وويشل شي. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) همدا فيصله نافذه کړه او په همدې سره د يهودو غدر، توطيې او فريبونه له مدينې او شا او خوا منطقونه پوره او مکمل ختم شول.

ددې غزا په هکله هم د قرآنکريم څو آيتونه نازل شوي چې د يهودانو غدر او منافقت بيانوي، د هغوی تړون ماتونه او د احزاب په غزا کې له مسلمانانو سره د دوی نامردي په ګوته کوي. ((وَإِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِنْهُمُ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ إِنْ يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا (۱۳) وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوَّهَا وَمَا تَلَبَّثُوا فِيهَا إِلَّا بَسِيرًا (۱۴) وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُؤْلُونُ

الْأَذْبَارَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا (۱۵) قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ
فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوْ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا (۱۶)).
(الاحزاب ۱۳/۱۶)

کله چې له هغوی نه یوې ډلې وویل چې «ای د یثرب خلکو! ستاسې
لپاره نور د ایساریدو موقع نشته بیرته وگرځئ کله چې د هغوی یوې
ډلې په دې وینا سره له پیغمبر (صلی الله علیه وسلم) نه د رخصت
غوښتنه کوله چې «زمونږ کورونه تر خطر لاندې دي» په داسې حال
کې چې تر خطر لاندې نه وو په اصل کې هغوی غوښتل چې «د جنگ له
محاذ نه، وتښتي، که د ښار له اطرافو نه دښمن رانتوتلی وای او په
هغه وخت کې هغوی ته د فتنې په لوري بلنه ورکړی شوی وای نو دوی
به په کې ځان غورځولی ؤ او گرانه وه چې دوی دې د فتنې په
شریکیدو کې څه درنگ دریغ کړی وای دغو خلکو له دې نه مخکې
له الله سره ژمنه کړې وه چې دوی به شا نه اړوي او له الله سره د شوې
وعدې پوښتنه خوارو مرو کیدونکې ده. ای پیغمبره! دوی ته ووايه که
تاسې له مرګ یا وژل کیدو نه وتښتي نو دغه تینسته به ستاسې لپاره
هیڅ ګټه رسونکې نه وي له هغه وروسته د ژوند د خوندونو اخستلو
ډیر لږ فرصت به تاسې ته در په برخه شي تر دې چې فرمایي:
((وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ
فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ
وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا (۲۶) وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا
لَمْ تَطْنُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا (۲۷)). (الاحزاب ۲۶/۲۷)

(۲۷)

او له اهل کتاب نه چې کومو کسانو د دغو يرغلگرو ملگرتيا کړې وه
 الله د هغو له کلاگانو څخه هغوی راکوز کړل او د هغوی په زړونو کې
 يې داسې ويره واچوله چې نن تاسې له هغوی نه يو ډله وژنئ او بله
 ډله بندي کوئ تاسې يې د هغوی د ځمکې او د هغوی د کورونو او د
 هغوی د مالونو وارثان وگرځولئ او هغه سيمه يې تاسې ته درکړه چې
 تاسې هغه هيڅکله تر پښو لاندې نه وه کړې الله په هر څه باندې قادر
 دی

۶- د حدیبی غزا:

دا غزا د هجرت په شپږم کال د ذي الحجه په مياشت کې شویده - او
 علت يې دا و چې محمد (صلی الله عليه وسلم) خوب وليد چې ده او
 اصحابو (رضي الله عنهم) سرونه خريلي په پوره امن سره بيت الله
 شريف ته ننوزي، له هيڅ شي ويره ورسره نه وي، نو خلکو ته يې امر
 وکړ چې مکې ته د عمرې پخاطر حرکت وکړي. له قریشو سره يې د
 جنگ اراده نه درلوده، انصار او مهاجرين په ډير شوق سره د مکې په
 لور روان شول، ځکه دا لومړی ځل ؤ چې له شپږ کلن حرمان نه
 وروسته د بيت الله په لور د تللو فرصت پيدا کوي، پدې مهال هم
 شمير اعراب هم شريک وو. محمد (صلی الله عليه وسلم) د بيت الله د
 تکریم او احترام پخاطر يو شمير اوبښان او نور حيوانات هم تر مخ
 کړل، او له ذي الحليفې نه يې د عمرې احرام وتاړه تر څو قریش او نور
 پدې پوه شي چې نبي (صلی الله عليه وسلم) د جنگ نيت نلري. له

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره تقریبا (۱۵۰۰) کسه ملګري وو، له تورو پرته چې هغه هم په تیکيو کې وې نور هیڅ ډول وسله ورسره نه وه او هغه وخت دهر مسافر لپار د توري وړل یوه لارمې خبره وه. کاروان د نبي (صلی الله علیه وسلم) تر مشرۍ لاندې مخ په وړاندې لاړ ترڅو ((عسفان)) ته ورسید، هلته څوک ورته راغی او ورته ویې ویل: قریش ستا له راتګ نه خبر شوي د پرانګانو پوستکې یې اغوستي او قسم یې خوړلی چې مکې ته به ورڅخه داخل نه شي. محمد (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل:

((یا ویح قریش، لقد اکلتم الحرب! ماذا علیهم لو خلوا بيني و بين سائر العرب فان هم اصابوني، کان ذلک الذی ارادوا وان اظهرني الله علیهم دخلوا فی الاسلام وافرین وان لم يفعلوا قاتلوا و بهم قوة، فما تظن قریش؟ فوالله لا ازال اجاهد علی الذی بعثني الله حتی یمظهره الله، او تنفرد هذه السالفة)).

(افسوس د قریشو په حال، جنګ و خوړل، څه به شوي ؤ که هغوی زه او نور عرب سره پرې ایښي وای، که بیا هغوی زه مات کړي وای، نو د دوی هدف به پوره شوی ؤ او که الله زه ورباندې غالب کړي وای نو په اسلام کې به داخل شوي ؤ او که یې اسلام نه قبلولی، نو جنګ به یې کړی وی پداسې حال کې چې څه زور به ورسره وی، قریش څه فکر کوي؟ قسم په خدای تر هغې به د هغه څه په لار کې چې خدای پرې رالیرلی یم جهاد کوم، ترڅو خدای (جل جلاله) بریالی کړي نه وی، او یا مې غاړه نه وي پرې شوې.

کله چې حدیبې ته ورسید (حدیبیه مکې ته نژدې یو ځای دی چې اوس د مکې او د جدې تر مینځ پروت دی)، د خزاعه له قبیلې نه ځنې کسان ورته راغلل او د راتلو د هدف او سبب پوښتنه یې ترې وکړه نبي (صلی الله علیه وسلم) ورته وویل: یوازې د بیت الله شریف د زیارت او عمرې لپاره راغلی یم. هغوی بیرته لاړل او قریشو ته یې وویل: تاسې په محمد (صلی الله علیه وسلم) بیځایه تیری کوئ، هغه د جنگ لپاره ندی راغلی، غواړي عمره وکړي او بس. قریشو وویل: نه قسم په خدای چې په زور به هیڅکله هم مکې ته داخل نه شي عرب به پدې هکله زمونږ په اړه خبرې ونکړي.

بیا یې عروه بن مسعود الثقفي د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) حضور ته ورولیږه تر څو پدې هکله ورسره خبرې وکړي. عروه له ځینو اصحابو (رضي الله عنهم) سره له خبرو اترو سوال او ځواب نه وروسته بیرته قریشو ته ورغی، د اصحابو (رضي الله عنهم) او رسول (صلی الله علیه وسلم) تر مینځ د موجودې بې کچه مینې خبرې یې ورته وکړې، هغوی یې وویروول او سولې ته یې تشویقول، خو قریشو دا خبره ونه منله. بیا رسول الله (صلی الله علیه وسلم) عثمان بن عفان (رضي الله عنه) ورواستاوه چې قریشو ته یې د راتګ، هدف او غرض تشریح کړي. عثمان (رضي الله عنه) هلته مکه کې څه څنډه وکړ او دلته د مسلمانانو په منځ کې داسې آوازه تیت شوه چې گویا عثمان (رضي الله عنه) وژل شویدی، نو پدې حساس وخت کې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: تر هغې به بیرته نه ځو تر څو مو ورسره جنگ نه وي کړی، له مسلمانانو نه یې د خدای (جل جلاله) په لار کې د جهاد او شهادت لپاره بیعت واخیست هلته یې تر طلح (چې

يو ډول و نه ده، لاندې دا ژمنه ور نه واخيسته چې له جنگ نه به تېښته نه کوي يا به صلحه وي او يا شهادت. کله چې قریش له دې بيعت نه خبر شول وويريدل او د صلحې داسې پېشنهاد يې وکړ: نبي (صلی الله عليه وسلم) دې سړ کال بيرته لاړ شي او په راتلونکي کال کې دې مکې ته راشي، درې ورځې دې دلته پاتې شي او ورسره دې د يوه سواره سلاح وي چې هغه نیزه او توره ده، خو تورې دې په ټيکيو کې وي، ددې مطلب د اعلانولو او لاسليک کولو لپار يې سهيل بن عمرو راوليږلو، په پای کې د قریشو په خوښه صلحه وشوه، لس کاله د دواړو خواو تر مینځ د جنگ نه کولو يا اوربند تړون هم وشو، او دا هم وليکل شول چې که څوک د محمد (صلی الله عليه وسلم) له خوا نه مکې ته راغی هغه به بيرته نه ورکول کېږي، خو که څوک له مکې نه محمد (صلی الله عليه وسلم) ته ورغی هغه به بيرته قریشو ته سپارک کېږي، پر مسلمانانو باندي دا خبره ډيره گرانه تمامه شوه ځينو له رسول الله (صلی الله عليه وسلم) سره مجادله هم وکړه خصوصاً عمر (رضي الله عنه) چې دا ورباندي ډيره درنه تمامه شوه، ان تر دې چې رسول الله (صلی الله عليه وسلم) ورته وفرمايل: ((اني عبدالله، و لن يضيعني)). (زه د خدای بنده يم هغه مې نه ضايع کوي)

بيا نبي (صلی الله عليه وسلم) اصحابو (رضي الله عنهم) ته له عمر نه د تحليل او خلاصولو امر وکړ، خو هغوی له ډير درد او غصې نه دا کار ونکړ، ځکه له مکې نه د هغوی منع کول او د صلحې ځنې شرطونه ډير سخت ورباندي تمام شوي وو، نو رسول الله (صلی الله عليه وسلم) پخپله له عمرې نه ښان حلال کړ، مسلمانانو يې هم پيروي

وکره. دا شرطونه که څه هم په پیل کې پر مسلمانانو ډیر سخت تمام شول ولې گټې یې وروسته وروسته ښکاره شوې، نبی (صلی الله علیه وسلم) د خپل اوږد نظر درلودلو، کامل عقل او الهي مرستې له امله دا شرطونه منلي وو او ورباندې خوښ ؤ.

الله (جل جلاله) دا غزا (ښکاره فتحه) هم بللې ده هلته چې فرمایي: ((إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُبِينًا (۱) لِيُغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيكَ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا (۲) وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيزًا (۳)). (الفتح ۱-۳)

ای پیغمبره! مونږ تا ته ښکاره فتحه درکړه تر څو چې الله ستا له مخکینۍ وروستنۍ هرې کوتاهې نه در تیر شي او پر تا باندې خپل نعمت بشپړ کړي او تا ته سمه لاره دروښيي او تا سره قوي مرسته وکړي.

بیا د رسول (صلی الله علیه وسلم) له بیعت اخستو نه خبرې کوي او فرمایي: ((إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَى نَفْسِهِ وَمَنْ أَوْفَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمِثْلُ ثَوَابِهِ أَجْرًا عَظِيمًا)). (الفتح: ۱۰)

ای پیغمبره! کومو کسانو چې له تاسره بیعت کاوه هغوی په اصل کې له الله سره بیعت کاوه د هغو د لاسونو د پاسه د الله لاس ؤ اوس چې څوک دغه ژمنه ماته کړي د هغه تعهد د ماتولو وبال به پخپله پر هغه باندې وي او څوک چې پر هغې ژمنې باندې ودریږي چې هغه له الله سره کړیده الله به ډیر ژر هغه ته لوی ثواب ورکړي.

ورپسې تر ونې لاتدې د بيعت الرضوان له بيعت کوونکو نه خپله رضامندي ښيي او فرمايي: ((لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنْ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا)). (التفح: ۱۸)

بيا د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) له هغه خوب نه چې د حديبي د غزا سبب و خبرې کوي او فرمايي: ((لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ مُحَلِّقِينَ رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا)). (التفح: ۲۷)

په واقع کې الله خپل پیغمبر ته ریښتونی خوب ښودلی و چې هو به هو له حق سر سم و، ان شاء الله تاسې به هر و مرو مسجد حرام ته د پوره امنیت سره ننوځئ، خپل سرونه به وڅړئ او ویښته به لنډه کړئ او پر تاسې به هیڅ ویره نه وي هغه په هغې خبرې پوهیدو چې تاسې ورباندې نه پوهیدلی لدې امله هغه د خوب پوره کیدو نه مخکې تاسې ته دغه نږدې فتحه در په برخه کړه.

پدې پسې د اسلامي دین د غلبې او بري په هکله تاکید کوي او فرمايي: ((هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا)). (الفتح: ۲۸)

همغه د الله ذات دی چې خپل پیغمبر یې له هدايت او حق دین سره لیرلی تر څو چې پر ټول جنس دین باندې یې غالب کړي او پدې

حقيقت باندې د الله (جل جلاله) شاهدي کافي ده.

۷- د خيبر غزا:

دا غزا د هجرت په اووم کال د محرم د مياشتې په وروستيو کې شوې ده. خيبر د مدينې په شمال کې د شام طرف ته سل ميله ليرې يوه پراخه منطقه ده چې يهود پکې اوسيدل.

سبب يې دا ؤ چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وروسته له هغې چې د حديبې د صلحې په نتيجه کې له قريشو نه مطمئن شو، نو د مدينې په شا او خوا کې ميشته يهودو د تصفيې نيت يې وکړ، مدينه خو له مخکې نه له يهودانو څخه پاکه شوې وه، يهودانو په خيبر کې لويې او مستحکمې قلاگانې درلودې، د مکر، فريب، چل، وسلې او زياتو مهماتو سره سره يې تقريبا لس زره کسيز لښکر هم ځای په ځای کړی ؤ، نو ضروري وه چې د اسلامي رياست مرکز (مدينې) ته له خطر پېښيدو نه مخکې د هغوی حساب تصفيه شي. همدا وه چې نبی (صلى الله عليه وسلم) د محرم په آخرو شپو کې د هغوی د مقابلې لپاره (۱۶۰۰) سپاهيان تيار کړل، چې دوه سوو يې آسونه درلودل، د حديبې د سولې برخه اخيستونکې يې له ځان سره کړل او روان شو، کله چې خيبر ته نژدې شو خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) ته يې وفرمايل (قفوا) ودريرئ! بيا راوگرځيد او ويې فرمايل:

((اللهم رب السماوات و ما اظللن، و رب الارضين و ما اقللن، و رب الشياطين و ما اضللن، و رب الرياح و ما ذرين، انا نسالک خير هذه القرية و خيراها و خير ما فيها، و نعوذ بک من شرها

و شر اهلها و شرما فيها، اقدموا باسم الله).

دای د آسمانونو او تر هغوی لاتدي د ټولو شيانو ربه، ای د ځمکو او هغه څه چې پکې دي ربه، ای د شیطانونو او هغه چې دوی گمراه کړي دي ربه، ای د بادونو او په څه کې چې لیږدلي ربه، مونږ له تانه ددې کلي خیر غواړو، د اهل او پکې د موجودو شيانو خیر یې، او له تانه ددې کلي له شر نه پناه غواړو، د اهل او پکې د موجوده شيانو له شر نه، وړاندې د خدای په نوم.

کله چې هلته ورسیدل، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له حصن النطاة نومې قلا سره نژدې کوز شو، یهودو په همدې قلا کې خپل جنگیالي راغونډ کړي وو، حباب بن منذر لدې ځایه د بیرته کیدو مشوره ورکړه ځکه هغه د نطاة خلک پیژندل، چې هغوی ډیر لیرې او ښه نښه ویشتونکې دي، د هغوی ځای پر مسلمانانو لوړ دی، غشي یې په آسانی سره مسلمانانو ته رسیدی شي، او بل دا چې کیدای شي هغوی مسلمانانو ته دوکه ورکړي، د خرما د زیاتو ونو نه په استفادې سره د شپې پر مسلمانانو حمله وکړي، د همدې مشورې په اوریدو سره محمد (صلی الله علیه وسلم) بل ځای ته لاړ او جنگ پیل شو، مسلمانانو د یهودانو قلاګانې یو په بل پسې فتح کولې، ټولې قلاګانې فتحه شوې، یوازې دوه آخرنۍ لانه وې فتحه شوې چې اوسیدونکو یې د صلحې غوښتنه وکړه او داسې یې وویل: مونږ پرېږدئ چې له خپلو اولادونو، او یو یو جوړه جامو سره له خیبر نه لاړ شو. مسلمانانو هم د دوی دا پېشنهاد ومانه، یهودان لدې دوو قلاګانو څخه ووتل بیا مسلمانانو پکې ډیره وسله او د تورات څنې

نسخې وموندلې، وروسته يهودان راغلل او ددې شيانو غوښتنه يې وکړه محسن انسانيت (صلى الله عليه وسلم) د دې شيانو بيرته ورکولو امر وکړ. پدې جگړه کې (۹۳)، يهودان ووژل شول، او (۱۵) کسه مسلمانان د شهادت په کاروان ورگډ شول.

۸- د مؤتة غزا:

مؤتة شام ته نژدې د يوه کلي نوم ؤ او اوس د (کرک) په نامه ياديږي چې د بحر ميت جنوب ختيځې خوا ته پروت دی. نوموړې غزا د هجرت په آتم کال د جمادي الاولى په مياشت کې شویده او سبب يې دا ؤ چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) د هرقل له خوا په بصره ټاکل شوي امير حارث بن ابي شمر الغساني ته د حارث بن عمير الازدي په لاس يو ليک واستوه او هغه يې اسلام ته راوباله، دا ليک د ستر داعي (صلى الله عليه وسلم) د هغو ليکونو نه جملې څخه ؤ کوم يې چې د حديبي له صلحې وروسته د نړۍ پاچايانو او د عربو اميرانو ته ليږلي وو. پدې وخت کې د يوه تر لاس لاندي عربي قبيلې (غساسنه) يو امير مؤتة ته راغی او د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) قاصد ته يې وويل: چيرته ځي؟ لکه چې د محمد قاصد يې؟ هغه ورته وويل: هو، نو هغه يې ونيو او سري يې ورپرې کړ. کله چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) لدې واقعي خبر شو، خبره ډيره گرانه ورته تمامه شوه، ځکه تر اوسه هېچا د محسن انسانيت (صلى الله عليه وسلم) قاصد نه ؤ وژلی، سمدلاسه يې درې زره سپاهيان د هغوی مقابلې ته تيار کړل، زيد بن حارثه يې د لښکر قوماندان وټاکه، لښکر ته يې توصيه وکړه

که چېرې زید بن حارثه شهید شو نو جعفر بن ابی طالب به د لښکر امارت په غاړه اخلي او که جعفر هم شهید شو بیا به امارت عبدالله بن رواحه ته سپارل کېږي، بیا یې زید ته امر وکړ چې د حارث بن عمیر د شهادت ځای ته ورشي او هم هلته هغوی اسلام ته راوبولي. که یې دعوت ومانه خو ښه او که نه نو په خدای توکل وکړئ او ورسره وجنګېږئ، او دا توصیه یې ورته وکړه:

((اوصيكم بتقوى الله و بمن معكم من المسلمين خيرا، اغزوا باسم الله، و في سبيل الله، من كفر بالله، لاتغدروا، ولا تغلوا، ولا تقتلوا وليدا، ولا امراة، ولا كبيرا فانيا، ولا منعزلا بصومعة، ولا تقربوا نخلا، ولا تقطعوا شجرا، ولا تهدموا بناءا))

له خدای نه د ویرې او له مؤمنانو سره د نیکی نصیحت درته کوم، د خدای په نامه او د خدای په لار کې له کافرانو سره غزا وکړئ، غدر ونکړئ، غلا ونکړئ، واړه، ښځې، پوځیان او په عبادتخانو کې ناست مه وژنئ د خرما او نورې ونې مه پرې کوئ، کورونه مه ړنګوئ لښکر حرکت وکړ، محسن انسانیت (صلی الله علیه وسلم) پخپله تر یوه ځایه ورسره لاړ، هغوی مخکې لاړل تر څو (معان) ته ورسیدل. هلته یې واوړیدل چې هرقل د دوی د مقابلې لپاره ډیره لښکر راټول کړیدې او په (ماب) کې چې د عمان په شا او خوا کې د بلقاء ځمکې یوه ټوټه ده ځای په ځای شوی، په رومي لښکرو کې په رومیانو سربېره عرب هم وو، مسلمانانو مشوره وکړه، او ویې ویل راځئ له محمد (صلی الله علیه وسلم) نه د نورې مرستې غوښتنه وکړو او که مرسته نه وي، نو بل هدایت به راته وکړي، پدې وخت کې عبدالله بن

رواحه وويل: قسم په خدای (جل جلاله) دا تاسې چې اوس څه بد بولئ په حقيقت کې تاسې د همدې لپاره راوتلي يې، تاسې شهادت غواړئ، مونږ له خلکو سره د شمير د زياتوالي او قوت په اساس جنگ نه کوو، بلکه مونږ د هغه دين په اساس کوم چې زمونږ د عزت سبب دی جنگ کوو، زمونږ لپاره خوا مخوا له دوو نيکيو نه يوه نيکي شته، يا برياليتوب او يا شهادت، نورو مجاهدينو هم ورسره پدې خبره موافقه وکړه. جگړه پيل شوه، زيد (رضي الله عنه) تر هغې وجنگيد ترڅو شهيد شو، ورپسې جعفر بن ابي طالب (رضي الله عنه) بيرغ پورته کړ، په آس سپور او د دښمن په سر يې گوزارونه کول، تر څو مجبور شو چې له آس نه کوز شي او په پښو جنگ ته دوام ورکړي، د جنگ په جوش کې يې ښی لاس قطع شو خو بيرغ يې په چپ لاس ونيو هغه هم پرې شو، بيرغ يې پخپله غيږ کې واخيست، تر څو د شهادت تاج يې پر سر شو، هغه مبارک څو اويا د تورو او نيزو زخمو نه خوړلي ؤ، بيا عبدالله بن رواحه د اسلام بيرغ پورته کړ، هغه هم تر هغې وجنگيد تر څو شهيد شو. ورپسې مسلمانانو خالد بن وليد (رضي الله عنه) خپل امير وټاکه، او دا د خالد (رضي الله عنه) له اسلام راوړلو نه وروسته لومړۍ جگړه وه چې پکې برخه اخلي، هغه (رضي الله عنه) د خپل جنگي استعداد نه په استفادي کولو سره وکولای شول اسلامي لښکر له نابودۍ نه وساتي او مدينې ته يې راوړسوي.

دا د عربي ټاپووزمې نه د باندې له روميانو سره د مسلمانانو لومړنۍ جگړه وه او د غزا لقب ورته ورکړ شویدی سره لدې چې پخپله محمد (صلى الله عليه وسلم) پکې برخه نه وه اخيستی او ددې سبب د مجاهدينو د شمير زياتوالی دی ځکه د (سريې) په خلاف پدې جگړه

کې د مجاهدینو شمیر درې زره سپاهیان وو. نبي (صلی الله علیه وسلم) له همدې جگړې نه وروسته خالد بن ولید (رضي الله عنه) ته د سيف الله لقب ورکړیدی.

۹- د فتحې غزا:

مکه د هجرت د اتم کال د روژې په میاشت کې فتحه شوه. ددې غزا سبب دا ؤ: د حدیبې له صلحې نه وروسته هرې عربي قبیلې ددې حق درلود چې د خپلې خوښې سره سم له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او یا که غواړي له قریشو سره تړون او ائتلاف وکړي، د همدې فیصلې په اساس د بنوبکر قبیلې له قریشو او خزاعه قبیلې له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره تړون اعلان کړ. په همدې (اتم) کال کې بنوبکر قبیلې پر خزاعه باندې حمله وکړه او نژدې شل کسان یې ورنه ووژل قریشو هم له بنوبکر سره د مال او وسلې مرسته وکړه، خو کله چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له پینې نه خبر شو ډیر په غصه شو او فوراً یې له قریشو سره د جگړې تیاري ونيوله خو خبره یې پټه وساتله تر څو قریش خبر نه شي او د مقابلې تیاري ونه شي نیولی. ځکه که هغوی هم تیاري ونیسي او جگړه وشي نو پدې سره له یوې خوا د بلد الحرام حرمت له مینځه لاړ شي او له بله پلوه به ډیر مرگ او ژوبله هم وشي. په دې وخت کې خاطب بن ابی بلتعنه په پټه مکې ته یو لیک واستوه چې پکې یې قریشو ته د ستر داعي (صلی الله علیه وسلم) د نیت او ارادې په هکله معلومات لیکلي وو، الله (جل جلاله) خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) لدینه خبر کړ، رسول الله (صلی الله

* عليه وسلم، اصحاب (رضي الله عنهم) د ليک د نيولو او ليک وړونکې ښځې د تلاشي لپاره واستول، هغوی له ښځې سره ليک پيدا کړ او ورته وايي خيست. بيا رسول (صلى الله عليه وسلم) حاطب راوغوښت او ورته ويې ويل: ولې دې دا کار وکړ؟ هغه وويل: يا رسول الله قسم په خدای چې زه په الله او رسول پوره ايمان لرم، دين مې ندی بدل کړی، خو زه يو بې بيخه سړی وم په قوم کې مې څه اثر او رسوخ نه درلود او هلته د دوی (قريشو) په مينځ کې زما اهل او اولاد ؤ، د خپل اولاد پخاطر مې دا کار وکړ. پدې وخت کې عمر (رضي الله عنه) وويل: يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) اجازه راکړه چې سړي پرې کړم، سړی منافق شويدي. رسول (صلى الله عليه وسلم) ورته وفرمايل: ((انه شهد بدرا، و ما يدريك لعل الله قد اطلع على اصحاب بدر فقال: اعملوا ما شئتم فقد غفرت لكم)). هغه په بدر کې برخه اخيستي، څه خبر يې چې خدای (جل جلاله) د بدر غازيانو ته خبر ورکړې: چې هر څه کوي ويې وکړي ما ښلي ياست.

رسول (صلى الله عليه وسلم) د روژې په لسمه له مدينې نه وخوځيد، په لاره کې يې روژه وخوړه، اصحابو (رضي الله عنهم) هم د سفر د مشکلاتو له امله روژه وخوړه، له مدينې نه د حرکت په وخت کې د اسلامي لښکر شمير لس زره عسکر ؤ په لار کې ورسره ځنې نورې قبيلې هم يو ځای شوي او په (الظهران) کې د محمد (صلى الله عليه وسلم) سپاهيانو ابوسفیان له دوو نورو کسانو سره يوځای ونيو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ته يې راووست، ابو سفیان اسلام راوړ عباس (رضي الله عنه) چې مسلمان شوی او مدينې ته د هجرت کولو

په نیت روان ؤ له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره په لاره کې مخامخ شو او دغه وخت یې داسې وویل: ابوسفیان فخر خوبنوي، نو څه شی ورکړه چې فخر پرې وکړي، نو رسول الله (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل «څوک چې د ابوسفیان کور ته ننوت هغه په امن دی». په پای کې اسلامي لښکر مکې ته ورسید او رسول (صلی الله علیه وسلم) داسې اعلان وکړ: «څوک چې خپل کور ته ننوت او دروازه یې ځان پسې بنده کړه هغه په امن دی، څوک چې جومات ته ننوت هغه هم په امن دی، او که څوک د ابوسفیان کور ته ننوت هغه هم په امن دی».

خو لدي فيصلی نه یې (۱۵)، هغه کسان چې د اسلام او رسول الله (صلی الله علیه وسلم) په حق کې یې ډیر تیږی کړي ؤ مستثنی وبلل، بیا رسول (صلی الله علیه وسلم) د بیت الله شریف طواف وکړ، او ټول (۳۶۰) بتان یې درې وړې کړل بیا کعبی شریفی په دروازه کې ودرید، قریش ټول ورته گوري چې اوس به له دوی سره څه ډول چلند کوي، نو ویې فرمایل: ای قریشو څه فکر کوئ چې زه به څه درسره وکړم؟ هغوی وویل: حتما به ښه راسره کوي، ته زمونږ کریم ورور او کریم وراره یې. رسول (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: «زه نن تاسې ته هغه څه وایم، کوم چې زما ورور یوسف (علیه السلام)، مخکې ویلي وو: ((قَالَ لَا تَحْزَنْ عَلَيْكَ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ)). (یوسف: ۹۲)

(ویې ویل نن پر تاسې کومه پړه نشته، الله دې تاسې ته ښه وکړي هغه تر ټولو زیات رحم کوونکی دی)، ورځی تاسې آزاد یاست.

لدېنه وروسته خلک د صفا په شا او خوا کې راټول شول چې له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سره بیعت وکړي، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) په صفا کیناست، او له هغوی نه یې د سمعې (حکم اوريدلو او منلو) او د قدرت په اندازه د الله (جل جلاله) او رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د اطاعت او پیروی بیعت واخیست، لومړی نارینه وو ورسره بیعت وکړ او ورپسې ښځو، خو یوې ښځې ته یې هم لاس ورنکړ، له دوی سره بیعت زباني و، د بیعت کوونکو ښځو په مینځ کې یوه هم (هنده) د ابو سفیان ښځه وه، دا هغه ښځه وه چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یې د فتحې په ورځ وینه مباح اعلان کړې وه، خو کله یې چې وپيژندله نو د بیعت پخاطر یې عفوه ورته وکړه.

د فتحې په ورځ رسول الله (صلی الله علیه وسلم) بلال (رضي الله عنه) ته امر وکړ چې د ماسپښین لمانځه لپاره د کعبې شریفې په بام آذان وکړي، دا کار په حاضرو قریشو چې لا تر اوسه نه وو مسلمان شوي سخت تمام شو، ښه ورباندې ونه لگید، خو رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دا کار قصدا د یوه لوی حکمت په خاطر وکړ.

۱۰- د حنین غزا:

دا غزا د مکې له فتحې نه څو ورځې وروسته یعنې د هجرت د اتم کال د شوال په لسمه شویده. سبب یې دا و: کله چې الله (جل جلاله) خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) د مکې په فتحې ونازاوه او دا لویه بریا یې ورپه برخه کړه، نو د هوازن او ثقیف قبیلو مشرانو داسې فکر وکړ چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) به اوس د دوی په خوا ورځي،

هماغه وه چې تصميم يې ونيو چې وار وړاندې کړي، د جگړې پرېکړه يې وکړه، د جنگ قوماندان يې د يرش کلن مالک بن عوف وټاکه، مالک بن عوف امر وکړ چې هر څوک بايد خپل مالونه، ښځې، اولاد او حيوانات ټول د جنگ ميدان ته ورسره يوسي، تر څو په جنگ کې ددې شيانو وجود د دوی د ثبات او مقاومت سبب شي. پدې جگړه کې د دوی د لښکر شمير د ((۲۰)) او ((۳۰)) زرو کسانو تر مينځ ؤ. رسول الله (صلی الله عليه وسلم) هم د غزا اعلان وکړ او په مکه کې موجود ټول اصحاب (رضي الله عنهم) هغه چې له رسول (صلی الله عليه وسلم) سره راغلي وو او يا يې نوی ايمان راوړی ؤ، ووتل.

رسول (صلی الله عليه وسلم) حرکت وکړ، مخکې لاړ کله چې د حنين وادي ته ورسيد، سهار د وخته هوازن او طرفداران يې جنگ ته راووتل، مسلمانانو ورباندي حمله وکړه او ماتې يې ورکړه، پدې وخت کې مسلمانان په غنيمت ټولولو بوخت شول، چې يو ناڅاپه کفارو ورباندي غشي خښ کړل، مسلمانان تيت او پرک شول، د مکې خلک او نوي مسلمانان وتښتيدل، رسول الله (صلی الله عليه وسلم) په خپله قاطره سپور او پخپل ځای د لوی غره په شان ثابت ولاړ ؤ او داسې يې فرمايل:

((انا النبي لا كذب، انا ابن عبدالمطلب)). بيشكه چې زه نبي یم، زه د عبدالمطلب زوی یم. د مسلمانانو به مينځ کې داسې آوازه تيت شوه چې رسول الله (صلی الله عليه وسلم) شهيد شوی دی، ډير مسلمانان د دې آوازي په اوریدو سره دومره نا اميده شول چې وسله يې وغورځوله، خود انصارو او مهاجرينو يوه ډله د رسول الله (صلی الله عليه وسلم)

عليه وسلم، تر شا کلک ولاړ وو، عباس (رضي الله عنه) چې د لوړ آواز خاوند ؤ چيغه وکړه: رسول (صلى الله عليه وسلم) ژوندی دی، ددې آواز په اوریدو سره ډیر مسلمانان بیرته راوگرځیدل، د مسلمانانو شمیر بیا زیات شو او پدې وتوانیدل چې یو ځل بیا بری تر لاسه کړي، دښمنان یې پسې واخیستل، ځنې یې ووژل، او ځنې نور یې ژوندي ونيول.

پدې جگړه کې له دښمن نه اخیستل شوي غنیمتونه دومره زیات ؤو چې څه یې کوي، دا غنیمتونه یې لومړی د نویو مسلمانانو په مؤلفه القلوب باندې وويشل، چې هغوی پرې تشویق کړي، انصارو ته یې برخه ونکړه، ځکه د هغوی پر ایماني قوت او ریښتینولۍ کلک باوري ؤ. قرآنکریم ددې جگړې په هکله فرمایي:

((لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ عَلَيْكُمْ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ (٢٥) ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ)). (التوبة: ٢٥-٢٦)

الله لدينه مخکې په ډیرو ځایونو کې ستاسې مرسته کړې ده او اوس د حنین د غزا په ورځ (به تاسې د هغه ملاتړ لیدلی وي) پدې ورځ تاسې د خپل شمیر په زیاتوالي غره وی خو هغه ستاسې هیڅ په کار رانغی او ځمکه له خپل پرخوالي سره سره پر تاسې تنگه شوه او تاسې شا واپوله وتښتیدئ بیا الله خپله ډاډینه پر خپل پیغمبر او پر مؤمنانو

باندې نازلې کړه او هغه لښکريې راکوز کړې چې تاسې نه لیده او د حق منکرانو ته یې سزا ورکړه چې همدا د هغو خلکو لپاره جزا ده چې له حقه منکرشي.

د اسلام او شرک تر مینځ آخرینې لویه جگړه همدا وه، لدینه وروسته عربانو بتان مات کړل او د اسلام په مقدس دین مشرف شول.

۱۱- د تبوک غزا:

دا غزا د (غزوة العسرة) یعنې د مشکلاتو غزا په نامه هم یادېږي، چې د هجرت د نهم کال د رجب په میاشت کې پېښه شویده. تبوک د حجاز د وادي القرى او شام تر مینځ د یوه ځای نوم دی سبب یې دا و چې رومیانو په شام کې ډیرې لښکري غونډې کړې، چې د نصرانیانو عربي قبیلې لکه لخم، جذام، عامله او غسان هم پکې شاملې وې، هرقل پدې سره پر مدینه باندي د حملې او د هغه ځای د ختمولو نیت درلود، ترڅو د عربو په ټاپووزمه کې نوی اسلامي حکومت له مینځه یوسي، ځکه هرقل له هرڅه نه زیات د دې حکومت له فتحو او بریو څخه په ویره کې ؤ. نو رسول (صلی الله علیه وسلم) هم د هرقل د مقابلې لپاره د غزا اراده وکړه، خلک یې آماده کول. دا وخت ډیر سخته گرمي وه خو سره لدې هم له دریو کسانو پرته ټولو صادقو مسلمانانو په پاک زړه تیاري ونيوه او د جنگ په لوري لاړل. رسول الله (صلی الله علیه وسلم) له غنیانو نه د جیش العسرة (مشکلاتو د لښکرو) د تجهیز لپاره کومک وغوښت، هغوی زیات مالونه راوړل.

ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) خپل ټول مال او شته چې (۴۰۰۰۰) درهمه و راوړ، عمر (رضي الله عنه) خپل نيمايي مال راوړ، عثمان (رضي الله عنه) دومره مال صدقه کړ چې د لښکر دريمه برخه يې تجهيز کړه. نو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) داسې دعا ورته وکړه. ((ما ضر عثمان ما عمل بعد اليوم)). عثمان ته به يې له نن وروسته کړه ضرر ونه رسوي، ددې حديث شريف ترجمه داسې هم شويده: که عثمان له نن نه وروسته کوم ستر عمل ونکړي هم څه تاوان ورته نشته.

پدې وخت کې ځنې فقيران رسول (صلى الله عليه وسلم) ته ورغلل او عرض يې وکړ، چې مونږ د سورلي لپاره څه نلرو! رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ورته وويل ((لا اجد ما احمکم عليه)). (زه هم ستاسې د سورلي لپاره څه نلرم). دوی په ډکو سترگو بيرته وگرزیدل، او د الله (جل جلاله) په لار کې يې د نفقې کولو (خرخولو) لپاره د مال او متاع نه درلودلو له امله ډير افسوسونه کول. لدې غزا نه څو اتيا منافقين هم پاتې شوي وو، او ځنې اعرابو هم رسول (صلى الله عليه وسلم) ته ځنې بې اساسه عذرونه وړاندې کړل، چې رسول الله (صلى الله عليه وسلم) يې عذرونه ومنل.

رسول (صلى الله عليه وسلم) له ديرشو زرو (۳۰۰۰۰) جنگياليو سره روان شو، چې لس زره آسان هم ورسر وو، او دا دومره زياته شميره ده چې عربو مخکې نه وه ليدلې، رسول (صلى الله عليه وسلم) مخ په وړاندې لاړ تر څو تبوک ته ورسيد او هلته تقريبا شل شپې پاتې شو څو له هيڅ ډول توطيې او جگړې سره مخامخ نه شو. دا غزا د رسول (صلى

الله عليه وسلم) آخرينى غزا ده او الله (جل جلاله) يې په اړه دا قول نازل كړى چې فرمايي:

((لَقَدْ تَابَ اللَّهُ عَلَى النَّبِيِّ وَالْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ الَّذِينَ اتَّبَعُوهُ فِي سَاعَةِ الْعُسْرَةِ مِنْ بَعْدِ مَا كَادَ يَزِيغُ قُلُوبُ فَرِيقٍ مِنْهُمْ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ إِنَّهُ بِهِمْ رَءُوفٌ رَحِيمٌ (۱۱۷) وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّى إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ)). (سوره التوبه: ۱۱۷/۱۱۸)

(الله، پيغمبر او هغو مهاجرينو او انصارو ته بښنه وكړه چې هغوى په ډير تنگ وخت كې د پيغمبر ملگرتيا وكړه كه څه هم چې له هغوى څخه د ځينو زړونه د كورېوالي خوا ته مايل شوي وو خو كله چې هغوى د دې انحراف پيروي ونكړه بلكې د پيغمبر ملگرتيا يې وكړه نو الله هغوى معاف كړل، بيشكه چې له دغو خلكو سره د هغه چلند د خواخوږۍ او مهربانۍ دى، او هغه درى تنه يې هم معاف كړل چې د هغوى معامله ځنډول شوې وه كله چې ځمكه له خپلې ټولې پراختيا سره سره پر هغوى تنگه شوه او د هغوى خپل ځانونه هم پر هغوى باندي پيټي شول او هغوى دا وگڼله چې له الله څخه د ژغورل كېدو پاره د بڼه كول بل ځاى په خپله د الله د رحمت له لمنې پرته نشته نو الله په خپلې مهربانۍ سره د هغوى لوري ته رجوع وكړه تر څو چې هغوى د هغه لوري ته راوگرځي، په باوري ډول هغه بڼه معاف كوونكى او رحم كوونكى دى).

همدا راز نور زيات آيتونه هم ددې غزا په هکله نازل شوي، چې پدې جگړه کې د منافقينو او بې اساسه عذرونو وړاندې کوونکو اعرابو دريځ په گوته کوي او د الله تعالی له لوري رسول (صلی الله عليه وسلم) ته د بې اساسه عذرونو د قبلولو له امله عتاب هم په همدې آيتونو کې دی، دا ټول آيتونه د توبې په سورت کې ليدلی شئ.

ب- درسونه او پندونه:

لومړی په اسلام کې د جنگ له مشروعيت او د جنگ له اسبابو، او عامو قواعدو څخه خبرې کوو:

رسول الله (صلی الله عليه وسلم) خپل دعوت په نيکې موعظې سره پيل کړ، خپل قوم ته هغه څه لولي چې د الله (جل جلاله) له لوري ورباندې نازلېږي، له هغوی سره د زړه او عقل خبرې کوي، داسې خبرې چې دوی خپل جهل، گمراهی او بت پرستی ته متوجه کوي او سترگې يې پرانيزي، خو قوم لومړی د هغه (صلی الله عليه وسلم) ځواب په ټوکو او ملنډو سره ووايه، بيایي د افتراء او آزار رسولو له اسلوب نه کار واخيست او په آخر کې يې د هغه (صلی الله عليه وسلم) د وژلو توطئه جوړه کړه، خو الله (جل جلاله) د هغه دعوت ته بل داسې ځای پيدا کړ چې هلته دعوت په امن او اطمینان سره مخ په وړاندې لاړ. مگر رسول الله (صلی الله عليه وسلم) پدې نوي ځای کې هم له دوو شیطاني قواوو سره مخامخ شو چې هر یوه پخپل وار ورته توطئې جوړولې، د جاهليت د قواوو لومړنۍ قواء د قریشو قواوه کومه چې د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) او اصحابو (رضي الله عنهم) له

هجرته، او د مدینې د خلکو له ایمان راوړو نه ډیر ناکراره وه....
دویمه قوا یهودان ؤ.

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) په مدینه کې ځای په ځای شو، د انصارو او مهاجرینو قیادت یې په لاس کې ونيو، سمدلاسه د یهودانو مشرانو ددې الهي قیادت په وړاندې خپله کینه او مکر څرګند کړ، ځکه نور په مدینه کې د دوی د قدرت تېر مخ په تولیدو شو او د مدینې زعامت په کامله توګه د رسول (صلی الله علیه وسلم) په لاس کې ولوید. په مدینه کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د اوسیدو په دوران کې د قرآنکریم آیتونه نازلیدل، او هغه (صلی الله علیه وسلم) ته یې د هغوی د خبرو په وړاندې د صبر او زغم امر کاوه:

((وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَاهْجُرْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا)). (المزمل: ۱۰)

او خلک چې کومې خبرې جوړوي پر هغو صبر وکړه او په شرافتمندانه ډول له هغوی نه بیل شه،
له هجرته مخکې به قرآنکریم مسلمانانو ته د صبر او زغم امر کاوه خو مشرکینو به نور هم خپل ظلمونه ورباندې زیاتول توطئې به یې جوړولې او په مقابل کې د مسلمانانو شمیر کم ؤ او نه یې شوی کولی چې د هغوی د ظلمونو مخه ونیسي، خو کله چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) مدینې منورې ته راغی، نو مسلمانان د قدرت او عظمت خاوندان شول. او دا داسې وخت و چې د قریشو تجاوز او دښمني له یوې خوا او د یهودو خبث او په هره شېبه کې پر مسلمانانو د هغوی له خوا ناڅایي یرغل له بلې خوا ؤ، او څرنگه چې اسلام د واقعیت دین دی، هیڅکله هم واقعیت له نظره نه اچوي، په اوهامو پسې نه ځي،

هر اقدام يې د واقعيت په بناء او د لوړو اخلاقي ارزښتونو په رڼا کې تر سره کيږي نو ددې وخت ضرورت هم دا ؤ چې بايد په زور او قوت سره د ځان حمايه او دفاع وشي، د تيري مخې ته په کلکه ودرېږي تر څو د باطل شان او شوت ختم کړي او اسلامي بلنې ته ميدان خالي شي چې له عقلونو سره خبرې پيل کړي. فساد د صلاح خوا ته بوزي، نفسونه تزکيه کړي او د خير او هدايت غوښتونکو ته د اقتدا وړ افراد وروزي.

ددې ټولو شيانو او دېته ورته مسايلو په نظر کې نيولو سره الله (جل جلاله) د هجرت په دوم کال د جنگ اجازه ورکړه او دا ايتونه نازل شول:

((أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بَأْنَهُمْ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ)
 (۳۹) الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ
 وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ
 وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ
 يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ (۴۰) الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ
 أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ
 وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ (۴۱)) (الحج: ۳۹-۴۱)

هغو کسانو ته اجازه ورکړه شوه چې د هغو پر خلاف په جگړه لاس پورې کيږي ځکه چې هغوی مظلومان دي او الله په يقيني ډول د هغو د ملاتړ وړ لري دا هغه کسان دي چې له خپلو کورونو څخه په ناحقه وويستل شول يوازې په دې جرم چې هغوی وايي «زمونږ رب الله دی»

که الله خلک يو د بل په وسيله دفع نکړي نو خانقاگانې، کلیساگانې، عبادتخاني او جوماتونه چې په هغوی کې د الله نوم ډیر زیات اخیستل کېږي ټول به ونړول شي الله به اړو مرو د هغه کسانو سره مرسته وکړي چې د هغه مرسته کوي، الله ډیر زورور او برلاسی دی. دا هغه کسان دي چې که مونږ دویته په ځمکه کې قدرت ورکړو نو لمونځ به قائم کړي، زکات به ورکړي په ښو چارو به امر وکړي او له بدیو نه به منع وکړي او د ټولو چارو پای د الله په لاس کې دی. د جنگ په هکله دا لومړي آیتونه وو چې نازل شول، بده به نه وي چې پدې هکله څو خبرې وکړو، تر څو د جنگ د اجازې حکمتونه او د جنگ فایده او اهداف وپېژنو:

۱. الله (جل جلاله) ددې آیت په لومړنۍ برخه کې ویلي دي چې مؤمنانو ته یې د جنگ اجازه ورکړې او همدا راز یې له مؤمنانو څخه د (الذین یقاتلون) هغه کسان چې جگړه ورسره کېږي په لفظ تعبیر کړی، او د ژبې مشهوره قاعده ده چې مشتق ته د حکم تعلیق (نسبت) د مشتق منه سببیت افاده کوي نو دلته (یقاتلون) له مقاتلې څخه مشتق دی او معنی یې دا ده هغه مؤمنان چې اوس ورته د جنگ اجازه ورکړ شویده له دوی سره جنگ کیده، یعنې ظلم ورباندې کیده، او ځورول کیدل به او د جگړې اعلانونه به ورته کیدل، نو دا څرگنده ده چې دوی ته د جگړې د اجازې علت پر دوی باندې ظلم او فشار ؤ، او اوسنۍ اجازه (جگړه) د تیري د دفع کولو او مقابله مثل بالمثل ده،

لکه چې الله تعالی فرمایي: ((...فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ

بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ...)) (البقره: ۱۹۴)

(نو که څوک پر تاسې تیری وکړي تاسې هم په هماغه ډول پر هغه تیری وکړئ)

بل ځای فرمایي:

((وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا...)) (الشوری: ۴۰)

د بدې بدله همغسې بدې ده.

۲- پدې آیت کې دا هم په ډاگه شوې چې له مؤمنانو سره چې کوم جنگ کیده هغه صرف د ظلم او تیري په بناء ؤ. بل څه سبب او علت یې نه درلود، او دې خبرې ته د الله تعالی دا قول اشاره کوي چې فرمایي: «بَانْهَمْ ظَلَمُوا» پدې سبب چې ظلم ورباندې کیده. په مکه کې مؤمنان نه ظالمان ؤو او نه تیري کوونکي، بلکه هغوی د خپلې عقیدې مدافعان ؤ، هغوی خپل قوم او خلک د اوهامو، خرافاتو او بدو اخلاقو نه آزادول، د حق او حقیقت، صفا او پاکۍ لور ته یې بلل.

۳- په دوهم آیت کې هغو تاریخي واقعاتو ته اشاره ده کوم چې پر مسلمانانو باندې شوي ظلمونه په گوته کوي او دا ښيي هغه مؤمنان چې اوس ورته د جنگ اجازه ورکړې شویده څه موده مخکې هغوی له خپل وطن نه شړل شوي وو، له وطن شړلو نه بل کوم ظلم لوی او دردناک دی؟

۴- په همدې آیت کې د مؤمنانو د شړلو سبب هم ښودل شویده، او هغه دا ؤ چې هغوی له خپل قوم سره په بت پرستی او د باطلو خدایانو په عبادت کې مخالفت وکړ، ځکه هغوی د یو واحد ذات عبادت کاوه، نو هغوی د عقیدې له پلوه تر ظلم او فشار لاندې وو او قریشو

نه غوښتل چې مسلمانان دې عقيدوي آزادي ولري.

۵- کله چې مؤمنانو د عقيدې آزادي نه درلوده نو روا شوی جنگ، صرق ددې آزادي د تامین او لاسته راوړلو پخاطر ؤ، او دا خو دومره لوړه او اوچته آزادي ده چې هر انسان باید ورباندې فخر وکړي او کوي یې هم.

۶- وروسته الله (جل جلاله) دا هم ښودلې ده چې ددې اجازه ورکړل شوي جنگ فايده يوازې دا نه ده چې مؤمنان به د عقيدې آزادي وگټي بلکه لدې جنگ نه د نورو اسماني اديانو پيروان (يهودان، نصرانيان) هم گټه اخستی شي، مسلمانانو په هغه وخت کې له هغه چا سره جگړه کوله چې دين به يې نه درلود، او کله چې مسلمانان د زور خاوندان شول ويې کولای شوی چې د مساجدو تر څنگ د يهودو او نصرانيانو د عبادت ځايونه هم وساتي او پدې کې حکمت دا ؤ تر څو بت پرستان او ملحدان له پښو ولويږي له الهي اديانو سره د مقابلي توان نه لاسه ورکړي او لدينه عاجز شي چې د الهي اديانو عبادت ځايونه وتړي، دې خبرې ته د الله (جل جلاله) دا قول اشاره کوي.

((... وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهْدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا...)). (الحج: ٤٠)

که الله خللک یو د بل په وسیله دفع نکړي نو خانقاوې، کلیساوې عبادتخاني او جوماتونه چې په هغوی کې د الله نوم ډیر زیات اخیستل کیږي ټول به ونړول شي.

(صوامع) یا اديرې د رهبانانو د عبادت او خلوت ځایونه ته ویل

کیري. (بيع) د انصارو له کلیساگانو څخه عبارت دي (صلوات) د یهودانو کلیساوو ته ویل کیري.

لدي آیت نه دا په ډاگه شوه چې په اسلام کې جنگ د آسماني اديانو د له مینځه وړلو پخاطر ندي فرض شوی او نه هم د نورو آسماني اديانو د عبادتخانو د ړنگولو لپاره، بلکه په اسلام کې جنگ د بت پرستو او ملحدینو له تسلط نه د آسماني اديانو د ساتنې پخاطر فرض شويدي. ۷- په دریم آیت کې ددې روا جنگ نتائج بنودل شويدي او دا بنیې چې ددې جنگ اهداف او نتیجې د قومونو بنکیلول او استعمارول ندي او نه هم د هغوی سرمایي او مالونه غصبول او د هغوی کرامت له مینځ وړل غواړي، بلکه ددې جنگ نتیجې او اهداف د ټول بشریت مصلحت او ښیځنه او د ټولو قومونو گټه او خوشالي ده او دا اهداف عبارت دي له.

الف- د عبادت له لارې په ټوله دنیا کې د روحي اوچتوالي خورول (اقاموا الصلاة) لمونځ ادا کړي.

ب- د زکات له لارې د ملتونو تر منځ د اجتماعي عدالت تحقق (واتوا الزكاة) زکات ورکړي.

ج- د ټولنې د خیر، برکت، کرامت او پرمختګ له پاره د گډه همکاري (وامروا بالمعروف) په نیکی سره امر کوي.

د- له فساد، جرمونو او شر سره د مقابلي لپاره تیاري نیول (ونہوا عن المنکر) له بدې نه نهی کوي.

دا هغه نتیجې دي چې له دښمنانو سره په جنگ کې د مسلمانانو له برلاسی نه لاسته راځي، ځکه په جنگ کې به د مسلمانانو کامیابي اسلامي حکومت جوړوي او دا حکومت به د روحي لوړوالي لپاره هلې

ځلې کوي، په ټولنه کې به ټولنيز عدالت قائموي، د خير له لارې به انسان د ترقۍ په لور بيايي او له شر، خرابۍ او هر ډول زيان نه به يې ليرې ساتي، نو وگورئ چې لدینه بل کوم اوچت هدف شته؟ او آيا بشريت په پخوانيو او اوسنيو زمانو کې اسلامي جنگ ته ورته بل کوم داسې د لوړ هدف درلودونکی جنگ ليدلی؟ او يا يې پيژني؟ داسې جنگ چې د ټولو خلکو لپاره گټور وي د ټولنې ټول افراد د ترقۍ او قوت په لور بيايي، او د داسې ټولنې جوړول غواړي چې هلته به نور جهالت، اباحيت، گډوډي، الحاد، جنگونه او وينه تويونه نه وي، خو ددې په خلاف د ننني غربي تمدن هدف داسې يوه ټولنه ده چې هلته به اباحيت، الحاد، وژل او هر ډول باطل او فاسد اعمال يوروا کار بلل کيږي.

په اسلام کې مو د جنگ اهداف وپيژندل او پدې هم پوه شوو چې دا ډول جنگ د الله تعالی په لار کې جهاد دی او د الله (جل جلاله) په لار کې د جهاد هدف په دنيا کې د خير، آرامۍ، لوړتيا، ترقۍ او عدل حاکميت دی، ددې جهاد لار د الله تعالی لاره ده، څرگنده ده چې د الله تعالی لار د خير، محبت، نيکۍ، تقوی او همدردۍ لاره ده هلته د گناه او تيري څه نښانې ترسترگونه راځي.

په څو ټکو کې مو په اسلام کې د جنگ د مشروعيت اهداف او ددې مشروعيت تاريخي اسباب په گوته کړل، لدې وروسته به د اسلام د لومړنيو غزاگانو له درسونو او پندونو څخه خبرې کوو، دا خو به حتما ډيرې پاڼې ډکوي، نو مجبور شوم چې دا ټول درسونه يو ځای سره راټول کړم او دا هم پداسې توگه چې له هرې يوې جگړې نه به له يوه نه زيات درس اخلم او که خدای اجل راته اوږد کړ او د مرض د

کموالي لطف يې راباندي وکړ نو په راتلونکي کال کې به د هرې غذا له درسونو څخه بيلې بيلې خبرې وکړم.

دا دي لدې غذاگانو نه زموږ لپاره درسونه:

۱- لومړنۍ غذا د بدر وه، هغه وخت رسول (صلی الله عليه وسلم) له شام نه مکې ته د قریشو د روانې قافلې مخې ته ورغلی ؤ، خو قافلې نجات وموند مگر مشرکینو د جنگ اراده کړې وه. د جنگ قصه خو مخکې یاده شوه، خو د قریشو ددې قافلې مخې ته ورتگ دا معنی نلري چې گویا رسول (صلی الله عليه وسلم) دا غوښتل چې لاره ووهي او یا د هغوی مالونه واخلي او لوټ یې کړي، لکه څرنګه چې تور لګونکي مشرکین ادعا کوي، بلکه ددې سبب دا ؤ چې رسول (صلی الله عليه وسلم) غوښتل له قریشو نه د مؤمنینو مهاجرینو د مالونو بدله واخلي، هغوی (قریشو) ټول او یا زیاته اندازه مؤمنان پدې مجبور کړي وو چې خپل وطن، ځمکې او مالونه ټول پرېږدي او کله به چې خبر شول چې فلاني هجرت کړي، سمدلاسه به یې د هغه کور خرڅا وه، مال به یې غصب کاوه نو د داسې ظلمونو په مقابل کې خو ننني ورځني قوانین هم د بالمثل عمل اجازه ورکوي، او دا روا بولي چې له مقابل لوري سره بالمثل عمل وکړی شي. ددې خبرې یادول هم ضروري دي چې د بدر له جګړې نه مخکې اوه (۷) ځله د قریشو د قافلو د مخ نیوي لپاره اقدام شوی ؤ او پدې ټولو عملیاتو کې به یوازې مهاجرین وو، انصار به نه وو ورسره، دا هم ځکه چې مهاجرینو د ټولو قوانینو په اساس ددې حق درلود چې د قریشو قافلو ته مخه

ونيسي او هغه پخپله قبضه کې راوړي. اوس به د بدر له غزا نه مخکې هغو اوو اقدامونو ته اشاره وکړو کوم چې د قریشو د قافلو نیولو لپاره ترسره شوي وو:

۱- د هجرت په اوومه میاشت کې د حمزه (رضي الله عنه) سریه.

۲- د هجرت په آتمه میاشت کې د عبیده بن حارث سریه.

۳- د هجرت په نهمه میاشت کې د سعد بن ابی وقاص سریه.

۴- د هجرت په دوولسمه میاشت کې د (ودان، غزا).

۵- د هجرت په دیارلسمه میاشت کې د بواط غزا.

۶- په همدې دیارلسمه میاشت کې د بدر لومړۍ غزا.

۷- د هجرت په شپاړلسمه میاشت کې د عشیره غزا.

پدې ټولو غزاګانو او سراياوو کې یوازې مهاجرین وو، حتی چې یو انصاري هم نه ؤ پکې او دا خبره زمونږ د کړې خبرې بڼه تائید کوي.

۲- په جګړه کې د بري او فتحې سبب د شمیر ډیرښت او وسله نده،

بلکه د بري یوازینی سبب د لښکر معنوي او روحي قوت دی. اسلامي

لښکر پدې ټولو جګړو کې د پاکې عقیدې او قوي ایمان غوره نمونه

وه، مسلمانان شهادت ته هوسیدل، د جنت او الهي ثواب امیدونه یې

په زړه کې روزل او پدې چې له ګمراهۍ، نفاق او فساد نه خلاص او

آزاد شوي له حده زیات خوشاله او ډاډه وو، پداسې حال کې چې د

مشرکینو لښکر د فاسدې عقیدې، بدو اخلاقو، ټولنیزو اړیکو د

سستۍ او خرابۍ، د ذلت (غلامۍ)، او د پخوانیو عاداتو او په پای کې

د باطلو خدایانو عبادت او پیروی، رانده ممثیلن او مقلدین وو.

وګوره چې د جګړې له پیل نه مخکې دا دواړه لښکرې څه کوي؟

مشرکین د بدر د غزا له پیل نه مخکې درې ورځې ددې لپاره پاتې

شول چې شراب وڅښي، ډولونه ورته ووهل شي، ډمې ورته سندري ووايي، اورو نه بل کړي. تر څو خلک يې په شان او دبدبه پوه شي او په زړونو کې يې ويره را پيدا شي دا وه د مشرکينو په نظر د بري او کاميابۍ لاره او طريقه. خو مسلمانان د غذا له پيل نه مخکې په پوره اخلاص د الله (جل جلاله) لوري ته پناه وړي، د بري او شهادت سوال ور نه کوي، د جنت بوی يې تر سپرېموکيږي، لوړ او ستر قوماندان محمد (صلى الله عليه وسلم) سر په سجده ږدي له الله (جل جلاله) نه د مؤمنانو کاميابي غواړي او نتيجه هم داسې شوه چې متقيان او له الله تعالى نه ويريدونکي لښکر بريالي شو، خو فاسد او په لهوه او عبث کې غرق شوي لښکر داسې ماتې وخوړه چې هيڅ هم ورياتي نه شول. که څوک په ټول غذاگانو کې د مسلمانانو او مشرکينو شميره سره پرتله کړي، نو وبه وينې چې په هره غذا کې د کفارو شمير د مسلمانانو د شمير څو چنده ؤ، خو سره لدې هم کاميابي د مسلمانانو په برخه وه حتی د حنين او احد په غذاگانو کې هم مسلمانان بريالي شول او که چېرې پدې دوو غذاگانو کې د مسلمانانو له لاسه خطاگانې او اشتباهات نه وای شوي، د رسول (صلى الله عليه وسلم) له امر نه يې مخالفت نه وى کړى نو هغه يوه لحظه ماتې به يې هم نه وه ليدلې.

۳ د لښکر د ارادې قوت او جنگ ته هوسيدل او له دښمن سره مقابلې ته خوشاليدل، د لښکر له قوماندان سره د پلان په تطبيق کې لويه مرسته کوي او د اقدام او عمل لور ته يې هڅوي او همدا يې په بري هم باوري کوي، لکه چې د بدر په غذا کې همداسې وشول.

۴ - قوماندان ته په کارده چې خپل لښکر په زور جنگ ته مجبور نکړي او تر هغې يې د جگړې ميدان ته داخل نکړي، تر څو پورې چې

هغوی پخپله نه وي غوښتي او په جنگ نه وي رضا شوي، لکه څرنګه چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د بدر له غزا نه مخکې له خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) سره د جنگ په هکله صلاح او مشوره وکړه.

۵- د جنگ ګټل او د دعوت بری دواړه ددې غوښتنه کوي چې عسکر باید د قوماندان د ژوند په هکله ډیر محتاط و اوسي، ځکه دا د دعوت د کامیابی او جګړې ګټلو غوښتنه ده. قوماندان هم باید دا احتیاطي تدابیر ومني، ځکه د قائد ژوند په حقیقت کې د دعوت ژوند دی او له مینځه تګ یې د جګړې بایلل دي. ومو لیدل چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د بدر په غزا کې پدې راضي شو یوه خپره ورته جوړه کړای شي او دا مو هم ولیدل چې په نورو غزاګانو لکه «احد او حنین»، کې صادق او مخلص مؤمنان او مؤمنې ښځې به څه ډول د رسول (صلی الله علیه وسلم) تر شا او خوا راټولیدل، هغه مبارک (صلی الله علیه وسلم) به یې له غشو نه ساته، ځانونه به یې مرګ ته ورکول، خو د رسول (صلی الله علیه وسلم) دفاع به یې کوله، دا کله هم نده پیښه شوې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) لدې کار نه منع کړي وي، یایې بد بللی وي، سره لدې چې د هغه (صلی الله علیه وسلم) له عظیم غیرت سره الهي تائید هم په برخه ؤ، نه یوازې چې لدېنه یې نهی نده کړې بلکه ورڅخه راټول شوي خلک یې ستایلي هم دي، لکه چې نسبیه ام عماره ستاینه کوي او ورته دعا کوي چې الله (جل جلاله) دې هغه او د هغې میره او اولاد په جنت کې دده (صلی الله علیه وسلم) ملګري کړي.

۶- الله (جل جلاله) له خپلو مؤمنو او صادقو بندګانو سره د جنگ په وخت کې خپل لښکر یوځای کوي، لکه د بدر په ورځ یې چې ملائکې

نازلې کړې، د احزاب په ورځ يې باد راوлиږه، تر څو پورې چې مؤمنان د الله په لار کې جهاد کوي الهي کومک به يې په برخه وي، خداى (جل جلاله) فرمايي: ((وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ)). (الروم : ۴۷)
 (او په مونږ دا حق ؤ چې مونږ له مؤمنانو سره مرسته وکړو).

بل ځای فرمايي: ((إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ آمَنُوا...)). (الحج : ۳۷)
 (بيشکه چې الله له هغو کسانو څخه دفاع کوي چې ايمان يې راوړيدى).

۷- د ريښتوني بلونکې دا خاصيت وي چې د ټولو حتى د دښمنانو د هدايت تېرى وي، هغوى ته پدې خاطر مخه ورکوي چې گوندې الله يې په زړونو کې د هدايت نور واچوي. له همدې ځايه ده چې مونږ د بدر د بنديانو د خلاصون لپاره د رسول (صلی الله عليه وسلم) له خوا د فديې اخيستلو خوا ته د تمايل او موافقې په حکمت پوهیږو، هغه (صلی الله عليه وسلم) غوښتل چې خداى هغوى ته هدايت وکړي او راتلونکى نسل يې د الله (جل جلاله) عبادت کوونکى نسل شي، خو بيا که قرآنکریم رسول (صلی الله عليه وسلم) ته ددې کار له امله د عتاب لفظ - استعمال کړى، هغه په هغه وخت کې د يوه بل لوى اسلامي مصلحت لپاره ؤ او هغه دا ؤ چې د الله (جل جلاله) دښمنان وويروي، د فتنې او گمراهۍ سرداران ختم کړي که چېرې د بدر بنديان وژل شوي واى، نو د قریشو مقاومت به حتما کمزورى کيده ځکه د هغوى مشران او د مؤمنو پر خلاف د اور بلونکي به نور نه وو.

د رسول (صلی الله عليه وسلم) له خوا د فديې قبلولو يو بل ستر حکم ما ته دا ښکاري چې د بنديانو په مينځ کې د رسول (صلی الله عليه وسلم)

وسلم) تره عباس (رضي الله عنه) هم ؤ، او عباس (رضي الله عنه) خو له اسلام نه مخکې هم د رسول الله (صلى الله عليه وسلم) سره مرستی کړې وې، د دوهمې عقبې په بیعت کې یې په پټه ورسره برخه اخیستې وه، همدا راز رسول (صلى الله عليه وسلم) ته به یې د قریشو د حرکتو خبرونه هم راوړل. د عباس (رضي الله عنه) دا کار زما په زړه کې دا خبره نوره هم پخوي چې هغه (رضي الله عنه) مسلمان ؤ، خو اسلام یې لاسکاره کړی نه ؤ، نو رسول الله (صلى الله عليه وسلم) به لدې کړو سره څنگه واژه؟ او که رسول (صلى الله عليه وسلم) خپل تره عباس له نورو بندیانو نه گوښه او بیل کړی وای، که هغه (رض) مسلمان وی او رسول (صلى الله عليه وسلم) وژلی وی نو دلته به رسول (صلى الله عليه وسلم) د خپل هغه شریعت چې د مسلمان وژل ناروا بولي د مخالفت مرتکب کیده، او که عباس (رضي الله عنه) کافر وی او رسول (صلى الله عليه وسلم) نه وی وژلی نو بیا هم د شریعت مخالفت راته ځکه دا شریعت خو د خپل او پردي تر مینځ دا ډول توپیر نه پیژني هر څوک چې کافر وي هغه کافر دی، هلته بیا نژدي او لیرې دواړه یو دي، او دا به د منافقانو او مشرکانو د تبلیغاتو یوه وسیله هم گرزیدلې وای چې دا څنگه پیغمبر دی؟ تاسې یې عدالت وگورئ!! او همدا راز دا به یې د رسول (صلى الله عليه وسلم) د اعتماد، باور او صداقت د کمولو لپاره یوه لویه حربه گرځیدلې وای او ښکاره خبره ده چې دا یوه هم د دعوت له مصلحتونو څخه نه وه.

۸- د باتدبیره، پوه او څیرک قوماندان له امر او قوماندې نه سرغړونه د جنگ او جگړې د بایللو سبب کیږي، لکه څرنگه چې د احد په غزا کې همداسې وشول، که چېرې د غشو ویشتونکو هغه گروپ چې

رسول (صلی الله علیه وسلم) د لښکر شاته کینولی و پخپل ځای پاتې شوی وای، مشرکان به نه وو توانیدلي چې له مسلمانانو راتاو شي او د خپلې ماتې انتقام واخلي. همدا ډول د قوماندان له امر نه مخالفت دا ډول فرصتونه ضائع کوي او دښمنانو ته د ټکولو وخت ورکوي، نو همدا ده چې الله (جل جلاله) مؤمنان در رسول (صلی الله علیه وسلم) له مخالفت نه منع کوي او سرغړونکو ته د عذاب وعید ورکوي فرمایي

((...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ)). (النور ۶۳)

(د پیغمبر د حکم څخه سرغړوونکي باید وویریږي چې په کومه فتنه کې اخته نشي یا دردناک عذاب پرې رانشي).

۹- په مادي غنیمتونو پورې زړه تړل د ماتې او شکست سبب کیږي. لکه د احد په غزا کې چې ولیدل شوه، هغه وخت چې د غشو ویشتونکو گروپ د غنیمتونو ټولولو لپاره خپل سنگر پرېښود او یا لکه چې د حنین په جگړه کې چې پیښه شوه، د جگړې په پیل کې مسلمانان بریالي شول، په غنیمتونو پسې شول او دښمن یې پرېښود، همدا وه چې دښمن بیرته راوگرځید او په مسلمانانو یې له سره برید وکړ تر څو ماتې پکې گډه شوه او که چېرې د رسول (صلی الله علیه وسلم) او صادقو مسلمانانو ثبات او مقاومت نه وای نو بیا به دا ماتې په ښکاره او تقوي نصر او بري نه وه بدله شوې. همدا ډول ټول دعوتونه د داعیانو له مادي طمعي او هوس نه زیانمن کیږي، د هغوی د مال او سامان زیاتوالی او مادي حرص او طمع دعوت ته زیاته صدمه

رسوي، دا ځكه چې دا شيان خلك د بلونكي د ريښتينولۍ په هكله شكمنوي او ددې تهمت ترلو فرصت په لاس وركوي چې ووايي د داعي هدف د الله رضا نده. بلكه غواړي د دين ترنامه لاندې خپله گيډه او خپل جيب ډك كړي، د خلكو په مينځ كې ددې ډول عقيدې او روحيې را پيدا كول له الهي دين نه د منعې په شان ده او له هر صادق او مخلص داعي سره دومره لويه بدي ده چې نوڅه ووايم.

۱۰- د احد په ورځ له رسول الله (صلى الله عليه وسلم) نه د نسبیه ام عماره (رضي الله عنها) او د هغې د ميره او اولاد كلكه او ميرنۍ دفاع او د هغه په شا او خوا كې د هغوی ثبات پدې دلالت كوي چې ښځو د اسلامي دعوت لپاره په مبارزه كې پوره ونډه اخيستي او مونږ ته دا رابښي چې نننۍ اسلامي ټولنه دپته اړه لري چې د ښځو، پيغلو او ميندو په مينځ كې دعوت پيل كړي، خپل اولاد د الله او رسول (صلى الله عليه وسلم) په مينه سره وروزي. د هغوی په زړونو كې د اسلام، اصلاح او نيكو اخلاقو مينه واچوي او تر څو چې د بلنې ميدان د مسلمانې ښځې له وجود نه خالي وي، او يا په پوره اندازه په ښځو ډك نه وي، نو بلنه به هم پوره نه وي او د اصلاح تحريك به تر هغې پورې ناقص وي تر څو پورې د ټولنې نيمايي برخې (ښځو) د خير بلنه نه وي اوريدلې او د هغوی په زړونو كې يې د نيكي محبت او دين لپاره اقدام نه وي را ژوندی كړی او دپته يې نه وي تيارې كړې چې د دين په كلكه رسۍ منلگولې وښلوي.

۱۱- د احد په غزا كې د رسول (صلى الله عليه وسلم) ټپي كيدل د الله (جل جلاله) ډلارې هر داعي ته د جسمي كړاوونو او دردونو په وړاندې لويه تسلي او ډاډينه ده، هر دغه څوك چې د الله (جل جلاله) په لار كې

او د خپلې آزادۍ پخاطر وهل کيږي يا په زندان کې اچول کيږي او يا هم په دارخړول کيږي، بايد ددې واقعي په ياد راوړلو سره په پوره بې باکۍ او خوشالۍ سره دا ټول ومني، الله (جل جلاله) په خپل کتاب کې فرمايي ((الم (۱) أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (۲) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ)). (العنکبوت: ۱-۳)

« الف، لام، میم، آیا خلکو دا گڼلې ده چې هغوی به یوازې په همدومره ویلو پریښودل شي » (چې مونږ ایمان راوړ)، او هغه به ونه آزمویل شي؟ پداسې حال کې چې مونږ هغه ټول خلک ازمويلي دي چې له دوی نه مخکې تیر شويدي الله خو به هرومرو دا گوري چې ریښتني څوک دي او درواغجن څوک.

۱۲- همدا راز د احد په ورځ د کفارو له خوا د مسلمانو شهیدانو خصوصاً د رسول (صلی الله علیه وسلم) د تره حمزه (رضي الله عنه) د اندامونو پری کول ددې ښکاره دلیل دی چې د اسلام دښمنان له انسانیت او ضمیر نه بلکل خلاص دي، ځکه د مړي اندامونه پری کول مړي ته آزار او درد نه ورکوي حلال شوی پسه له پوست ایستني او ټوټه ټوټه کیدو نه خبر هم نه وي، خو دا ډول وحشي کارونه چې هر ژوندی وجدان او ضمیر لرونکی انسان ورباندې دزدمند کيږي، ددې دلیل دی چې د هغوی تور زړوڼه او نفسونه له کینې او عداوت نه ډک دي.

همدا راز ومولیده چې مشرکان د احد په ورځ له شهیدانو سره داسې

وحشي عمل کوي، لکه يهودان يې چې نن د فلسطين په جگړو کې له فلسطينيانو سره کوي، دا ځکه چې دوی دواړه (مشرکان او يهودان) له يوې چينې نه اوبه څښي، هغه هم له الله او قيامت نه د انکار چينه. پر الله (جل جلاله)، قيامت او رسول الله (صلی الله عليه وسلم) باندې د صادقو مؤمنانو په وړاندې به همدا ډول کينې او دښمنۍ کيدلې او اوس هم د همدې ډول وحشي عملونو ليدونکي دي.

۱۳ - د بدر په ورځ د رسول (صلی الله عليه وسلم) له خوا د حباب بن منذر د مشورې قبول او د هغې په رڼا کې د خپل ځای او سنگر بدلول او همدا ارز د خيبر په ورځ د هغه د دوهمې مشورې منل هغه څه دي چې د ديکتاتورانو د غرور او تکبر ټنډه داغي او د هغو جابرانو د جبر او ظلم کړۍ ماتوي چې په زور او ناروا سره په ملتونو خپل حاکميت کوي. دا ډول ديکتوران پخپله د ځان لپاره له نورو نه په اهميت او فوقيت قايل دي، ځانونه د ډير لوړ فکر خاوندان بولي، ان تر دې چې د ملت رايه يې تر نظر هيڅ ورځي او ځان د قوم د پوهانو، عاقلانو او عالمانو له سلا او مشورې نه مستغني بولي، پداسې حال کې چې رسول (صلی الله عليه وسلم) د خپلو هغو لوړو صفاتو سره سره کوم چې د هغه له برکته الله (جل جلاله) د خپل آخريني او اکمل رسالت لپاره غوره کړی، په عسکري امورو کې د بلدو با تجربه او پوهو اصحابو (رضي الله عنهم) مشورو ته غوږ ږدي، د وطن او ځمکو په هکله د هغوی رايه اوري، لنډه دا چې په هر هغه شي کې چې وحی نه وي پکې راغلې د خپلو اصحابو (رضي الله عنهم) مشوره اوري بيله دي چې ورته ووايي زه د الله رسول یم، دا زما حق دی چې په څه امر کوم او له څه نه نهی، نو دې جابرو او مستبدو حاکمانو دا د خود

مختاری حق له کومه کړ؟ اسره لدې چې دوی له نورو خلکو نه په علمي، عقلي او تجربوي میدانونو کې د هیڅ ډول افضلیت او برتری درلودونکي هم ندي آیا د ځینو شرائطو په نتیجه کې لاسته راوړل شوی قدرت او حکومت دا حق ورکړی؟ آیا پر هغه حاکمانو چې له علمي او تجربوي لحاظه له خپلو ډیرو اتباعو څخه وروسته پاتې دي دا نده لارمه چې د رایې له خاوندانو سره مشوره وکړي. د نصیحت کوونکو نصیحت ومني او د حکیم او کار پوه په خبره عمل وکړي؟ اوسنی او پخوانی تاریخ ددې شاهدي ورکوي چې د دکتاتورانو غرور او استبداد تل د هغوی او د هغوی د امتونو د نیستۍ سبب شوی او د همدې غرور په نتیجه کې امتونه د نیستۍ په یوه داسې کنده کې لویدلي چې بیا ورڅخه راختل په لسه او او سلهاوو کلونو کې هم ممکن ندي. په بدر او خیبر کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا د حباب د مشورې منل د هر مخلص امیر او حاکم او هر مخلص او صادق داعي لپاره لوی درس او غوره نمونه ده چې باید اقتدا وړسې وکړي. د اسلامي حکومت له لویو شعارونو څخه یو هم د شوری شعار دی: ((... وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ...)) (الشوری: ۳۸) (خپلې چارې پخپل منځي مشورې سره سرته رسوي. د مسلمان واکمن، هسې واکمن چې تاریخ یې تل پخپل زړه کې په نیکی سره ساتي له لوړو صفاتو نه یو دا دی چې هغه مشوره کوونکی وي، مستبد نه وي، په هره موضوع کې د فن له خاوندانو او پوهانو سره سلا او مشوره کوي. ((وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ)) (آل عمران: ۱۵۹) (په چارو کې هغوی ته هم په مشوره کې برخه ورکړئ. ((...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا

تَعْلَمُونَ)). (النحل: ۴۳) له باخبرو خلکو نه پوښتنه وکړې که تاسې په خپله نه پوهېږئ.

۱۴- د هر لښکر په سر کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) تگ او په هره جگړه کې گډون ددې خبر دلیل دی چې قیادت او رهبري د زړور او غیرتي انسان حق دی، بې زړه او ډارن خلک د ملتونو د رهبري حق او صلاحیت نلري، هغوی ددې وړندي چې د لښکر قوماندان شي یا د اصلاحي کار او حرکت مشري په غاړه ولري، ځکه د قوماندان او امیر عملي شجاعت او غیرت د لښکریانو په زړونو کې حماسې جوړوي، هلته انقلاب راولي، او عملي شجاعت دومره سودمند دی چې کار یې سل حماسه جوړوونکي تقریرونه هم نه شي کولای. د سپاهیانو او مؤیدینو عادت داسې وي چې خپل قوت د قائد او رهبر له قوت نه اخلي. خو که رهبر او قائد له جنګ نه وویرید، په سختیو کې یې کمزوري وښوده نو خپلې قضیې ته یې د کومې لپاره یې چې ملاتړلې سخت ضرر رسولی دی

۱۵ د دعوت سپاهیانو او پیروانو ته په کار ده چې د خپل قوماندان یا امیر مخالفت ونکړي. هغه امیر چې له خپلو اتباعونه مشوره اخلي او د هغوی مشوره مني، که هغه لږښه وروسته د کوم کار تصمیم نیسي پیروان یې باید اطاعت وکړید حدیبي د صلحې په وخت کې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د یو شمیر اصحابو له خوا مخالفت وشو. هغه (صلی الله علیه وسلم) د صلحې شرائط ومنل او وروسته دا څرګنده شوه چې صلحه د دعوت په ګټه وه او دا د مسلمانانو لویه سیاسي کامیابي وه. له صلحې نه وروسته د مسلمانانو شمیر هم د

پخوا په پرتله خو چنده زیات شو دا ټول وشول، خو د صلحې ځنې شرطونه په سر کې ځینو اصحابو (رضي الله عنهم) ته ډیر سخت او گران ښکاره شول، ډیر خفه شول حتی چې ځنې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د لایق ادب له دایرې نه هم ووتل، خو وروسته ټول پخپله غلطۍ پوه شول. دیته ورته بله پیښه د ردت په جگړو کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د لومړي خلیفه ابوبکر صدیق (رضي الله عنه) دریځ او د ځینو مخالفت دی. ټول اصحاب پدې نظر وو چې له مرتدینو سره دې جگړه ونه شي، خو یوازې ابوبکر (رضي الله عنه) و چې په جگړه یې اصرار کاوه غوښتنه درلوده خو کله چې ابوبکر (رضي الله عنه) دې کار ته عملاً ولا وتړله، ټولو اصحابو (رضي الله عنهم) یې اطاعت وکړ، د جنگ تیاري یې ونيوله او وروسته دا ښکاره شوه چې د ابوبکر (رضي الله عنه) همدا سم او په ځای دریځ و چې په عربي جزیره کې د اسلام بیرغ رپانده وساتي.

۱۴- د احزابو په غزا کې نعیم بن مسعود (رضي الله عنه) ته د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا ددې دندې سپارل چې د دښمنو قبیلو تر مینځ د خپل توان په اندازه درز واچوي، پدې دلالت کوي چې له دښمن سره د جگړې په وخت کې چل او فریب روا دی، خو پدې شرط چې دا چل او فریب د بري په لار کې وي اسلام هر هغه لار چې د حق د بري او وینې توپیر د مخنیوي سبب کیږي روا بولي، خو غدر او خیانت پدې حکم کې ندی شامل. دا کار د رسول (صلی الله علیه وسلم) د عسکري او سیاسي حکمت یوه نمونه وه او دا په هیڅ صورت کې هم اسلامي اخلاقو له اصولو سره تضاد نلري، ځکه له قتل او وژلو نه مخنیوي، د جنگ د قربانیانو د شمیرې کمښت انساني لوی مصلحت

دی، همدا راز د کفر، فساد، شر او فتنو ماتې او شکست د ټول بشریت په ګټه عمل دی، نو همدا وجه ده چې د جنگ په وخت کې چل او ول له اسلامي اخلاقو سره منافات نلري، دا خو هم څرګنده ده چې اسلام جنگ ته په ښه سترګه نه ګوري، خو که د ضرورت له مخې شروع شي نو بیا یې ختمول لازميږي، الله (جل جلاله) خو جنگ یوازې، د دین، امت او ځمکې د دفاع او ساتنې پخاطر روا کړیدی، نو هغه چل او فریب چې د دښمن د ماتې سبب ګرزي په حقیقت کې له باطل پرستانو سره د جنگ کوونکي حق د بري او کامیابۍ زیری راوړونکی دی، همدا وجه ده چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د احزاب په غزا کې نعیم بن مسعود (رضي الله عنه) ته داسې وفرمایل «الحرب خدعة» (جنگ چل دی)، او دا په ټولو قوانینو او شریعتونو کې یو منل شوی اصل دی.

۱۷- د خندق په غزا کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا د سلمان (رضي الله عنه) د خندق کیندلو د مشورې منل پدې دلالت کوي چې اسلام دا بده نه ګڼي چې د نورو امتونو له ګټورو تجربو څخه استفاده وشي. لدېنه مخکې عربو خندق نه پیژانده او ددې خندق ګټې خو له هیچا هم پټې ندي. همدا راز د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا ددې مشورې منل پدې هم دلالت کوي چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د نورو امتونو د حسناتو او ګټورو شیانو قبلولو ته پوره تیار ؤ، ددې ډول پیښو ډیر مثالونه شته دي، د مثال په توګه کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) وغوښتل پاچایانو او امیرانو ته لیکونه واستوي چا ورته وویل د پاچایانو عادت داسې وي چې بې مهره خطونه نه مني، پدې سره سم د لاسه رسول (صلی الله علیه وسلم)

د مهر جوړولو امر وکړ او پرې وېي ليکل «محمد رسول الله»، او له دېنه وروسته به يې خپل خطونه مهر کول. د مکې له فتحې نه وروسته هغه وخت کله چې د عربي ټاپو وزمې له هر گوټ نه وفدونه راتلل تر څو د رسول (صلی الله عليه وسلم) په وړاندې خپل اسلام او ايمان اعلان کړي، يو چا رسول (صلی الله عليه وسلم) ته وويل: يا رسول الله! د پاچايانو او اميرانو عادت داسې وي چې وفدونه په ښو او قيمتي جامو کې حضور ته مني، نو رسول (صلی الله عليه وسلم) امر وکړ چې يوه حله (چپنه) ورته واخستله شي چې قيمت يې څلور سوه درهمه او په يو روايت څلور سوه اوښان گيدل. رسول (صلی الله عليه وسلم) همدا قيمتي چپنه واغوستله او عربي وفدونه به يې حضور ته منل، دا ؤ د هميشني او ابدې دين د ستر او عظيم پيغمبر (صلی الله عليه وسلم) هغه درس چې تل خپلو پيروانو ته وايي چې مسلمان بايد د نورو قومونو له ښيگڼو او گټورو هغو شيانو څخه چې له شريعت سره منافات نلري گټه واخلي، او د نورو له ښيگڼو نه استفاده نه کول هسې خوشی تعصب او جمود دی، اسلام دا راز جمود نه مني، وگورئ قرآن کریم څه ښه فرمايي:

((...فَبَشِّرْ عِبَادِي (۱۷) الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ

أَحْسَنَهُ...)). (الزمر ۱۷-۱۸) (نو «اې پيغمبره» زيری ورکړه زما

هغو بندگانو ته چې په غور سره اوري او د هغې ډيره ښه پيروي کوي).

همدا راز د دين د ستر پيغمبر (صلی الله عليه وسلم) هدايات او عملي

ژوند هم دا ډول جمود ردوي، رسول (صلی الله عليه وسلم)

فرمايي: ((الحكمة ضالة المؤمن يلمسها انى وجدها)). (حکمت د

مؤمن ورکه متاع ده، لتوي يې هر ځاي يې چې ومونده،
 کله چې پدې وروستيو وختو، خصوصاً د اروپا د رنسانس له دورې نه
 وروسته مسلمانانو دا اصل او مبدا (د نورو له بنيگنو نه گټه
 اخيستل، هيره کړه او د نورو بڼه او گټور شيان يې له خپل شديد
 ضرورت سره سره ونه منل، همدا وه چې له مشکلاتو او نيمه نيستي
 سره لاس او گريوان شول او له نورو نه په سلهاوو ميله وروسته پاتې
 شول. ((...وَلِلّٰهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ)). (سوره الحج: ۴۱) (او د ټولو چارو پای
 د الله په لاس کې دی).

۱۸- د مؤته په غزا کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) ارشادات د
 اسلامي جنگ شکل او ډول په گوته کوي دا بنيي چې دا جنگ پر
 انسانيت د رحمت پخاطر دی، څوک چې جنگ نه ورسره کوي هغه نه
 وژني، که ډيره مجبوري نه وي د لارې په سر شيان نه وړانوي. د رسول
 (صلی الله علیه وسلم) پدې هداياتو اصحابو (رضي الله عنهم) او
 وروسته ټولو مسلمانانو پوره عمل کړیدی، همدا وجه ده چې د
 مسلمانانو جنگ په ټول تاريخ کې سپيڅلی او پاک جنگ دی. د
 جنگ په وخت کې هغوی له ټولو نه د نیکو او نرمو اخلاقو د خاوندانو
 عملي ثبوت وړاندې کاوه، دا خو پریږده چې د صلحې په وخت کې
 به د څومره زړه سوي او نیکی خاوندان وو. تاريخ پدې هکله د
 مسلمانانو افتخارات په زرینو کرښو لیکلي دي، پداسې حال کې چې
 د نورو ملتونو کړه يې په تورو پاڼو او تورو کرښو کې ساتلي دي او
 لاپسې لیکې يې، څوک د صليبيانو هغه ظلم او وحشت هیرولی شي
 چې د بیت المقدس د نیولو په وخت کې يې کړی، او څوک د صلاح

الدين له رحمت نه ډک جهاد له ياده ايستلی شي د کوم په برکت يې چې بيت المقدس بيرته آزاد کړ؟ همدا ډول آيا د صليبيانو هغه ظلمونه چې د طرابلس، مصر او نورو اسلامي مرکزونو له نيولو وروسته يې وکړل او بالمقابل ددې ملکونو د بيرته آزادولو لپاره د مسلمانانو د اميرانو او سپاهيانو له زړه سوي نه ډکې کارنامې څوک هيرولای شي؟ اوس مونږ د اروپا د نفاق په دوره کې ژوند تيز کوو، وينو چې له يوې خوا د تمدن، رحمت او محبت خبرې کوي، خو په عمل کې ملکونه ورانوي، د بيگناه خلکو وينې تويوي، زاره، ځوانان، ښځې او ماشومان ټول وژني او بدبختانه چې د فلسطين په غصب شوې ځمکه کې د اسرائیلو حکومت جوړول هم همدا زموږ په وخت کې ترسره شول، ټولې دنيا د يهودانو ظلمونه او وحشتونه وليدل، هر چا په ديرياسين، قبيه، حيفا، يافا، عسکا، صفد او نورو ځايونو، کليو او ښارو کې د يهودي ظلم او وحشيت نمونې ښې وليدلې، خو لدې سره سره بيا هم د انسانيت ډبرې په ټټر وهي پداسې حال کې چې عمل يې ټول وينې چې څه ډول دی، خو مونږ هغه امت يو چې زړونه مو د رسول صلی الله عليه وسلم له لوړو اخلاقو نه ډک دي او داسې يو امت يو چې جنگ او صلحه دواړو کې مو رحمت شعار دی او په پوره ايمان سره ورته د عمل جامه اغوندو، دا پداسې حال کې چې دښمنان بالکل دا اصول او مبادي نه پيژني، د هغوی په زړونو کې ددې شيانو وجود او اثر نه ليدل کيږي، يوازې د خولې منافقانه چيغې دي او بس. مونږ هغه امت يو چې په رحيم او قوي الله ايمان لرو. نو زموږ قوت رحمت دی خو هغوی داسې څوک دي چې غواړي په نفاق سره زموږ له زړونو نه د الله (جل جلاله) د قوت او

غلبی صفت وباسي او داسې راته وښيي چې گویا هغوی هم د الله (جل جلاله) په رحمت او محبت عقیده لري خو په عملي ډگر کې او له نورو ملتونو خصوصاً مسلمانانو سره د جنگ په وخت کې هغوی بیا دا رحمت او محبت هیر کړی وي. مونږ هغه امت یو چې جنگ مو د انسانیت د گټې په خاطر دی، مونږ پر انسانیت له ټولو نه زړه سواندي یو، هو هغوی یوازې او یوازې د غصب، غلا، استعمار او پر نورو باندې د تسلط پخاطر جنگیږي. نو څرگنده شوه چې هغوی د انسانیت دښمنان دي، سره لدې چې نن مونږ د ځمکې، کرامت او خپل حق په خاطر له هغوی سره جنگ کوو، خو بیا هم مونږ خپل اصول له یاده ندي ایتسلي مونږ سره لدې چې له داسې یو قوم سره جنگ کوو چې رحمت، شرف او انسانیت نه پیژني، خو بیا هم مونږ له دې ټولو خپلو اساسي مبادئو او ارزښتونو نه لاس نه اخلو، بلکه دا راباندې واجب دي چې د خپل رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او شریعت د اوامرو په تطبیق او تمسک سره خپل جنگ ته ادامه ورکړو او تر هغې ورسره وجنگیږو تر څو احکم الحاکمین خدای زموږ په مینځ کې فیصله وکړي.

۱۹- کوم لښکر چې د ایمان، اخلاص او حماسې درلودونکی نه وي او ټول سپاهیان پدې خود کاره وسله سمبال نه وي او یا دا چې په لښکر کې څیره خواران، سست او بې ارادې خلک شامل وي نو کله به هم پر دښمن غالب نه شي لکه څرنګه چې د حنین په غزا کې همداسې وشول. دعوتونه او تحریکونه هم د لښکر حیثیت لري، هغوی ته په کار ده چې هسې چکه وهونکو په ډیرښت تیر نه وزي بلکه د هغوی حساب باید په مؤمنانو او قربانی ته په چمتو کسانو باندې

وي.

۲۰- د رسول (صلی الله علیه وسلم) له غزاگانو نه بل درس دا اخلو چې په مرسته یې د یهودو په وړاندې د رسول (صلی الله علیه وسلم) موقف او همدا راز د رسول (صلی الله علیه وسلم) او اسلامي امت په وړاندې د یهودو دریز پیژندلی شو. رسول (صلی الله علیه وسلم) په مدینه کې لومړی ددې ډیر کوبښن کاوه چې د مسلمانانو او یهودو تر مینځ د صلحې فضا رامنځ ته کړي، اړیکې یې ټینګې شي، او یهودو ته د دین او مال آزادي او امن ورکړي او پدې هکله یې له هغوی سره تعهد او لیکنه هم وکړه، خو یهود له غدر او خیانت نه ډک قوم دی، لږ موده لانه وه تیره شوې چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د قتل توطئه یې جوړه کړه او د همدې په نتیجه کې د بني نضیر غزا پېښه شوه، لدې وروسته او په ډیرو سختو شرائطو کې (د احزاب په ورځ) هغوی بیا خپل هوډ مات کړ او همدا ددې سبب شو چې د بني قریظه غزا وشي او پدې پسې یې بله توطئه پیل کړه له هر ځای نه سره راټول شول سلا (وسله) یې تیاروله، د سیسې یې جوړولې او ددې زیار یې یوست چې په ډیره بې شرمۍ او سپین سترګۍ سره مدینه له مسلمانانو نه خالي کړي او د دوی همدا توطئه د خیبر غزا سبب شوه. یهود داسې قوم دی چې د چا نیکی نه مني، وعده او وفا نه پېژني، په دروغو او فرصت طلبۍ مشهور دي نو له داسې قوم سره به رسول الله (صلی الله علیه وسلم) ولې داسې تصفیه نه کوله چې ورسره ویې کړه؟ او آیا رسول (صلی الله علیه وسلم) پدې مجبور ؤ چې د دوی دا ټولې توطنې او دسیسې، خیانتونه او جنايتونه تحمل کړي او همیشه له غم، ویرې او تشویش نه ډکې شپې او ورځې تیرې کړي؟

رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د دوی په وړاندې په قاطعانه دریز او توحیدي فیصلې سره د خپل نوي دولت ساتنه وکړای شوه، او خپل دعوت ته یې مخه پرانیسته، تر څو ټوله عربي ټاپو وزمه او په پای کې ټوله نړۍ یې پخپلو زرینو وړانگو روښانه کړه. د رسول (صلی الله علیه وسلم) دي قاطعانه عمل ته له یهودي، متعصب او استعمارگر نه پرته بل څوک د انتقاد گوته نه نیسي، راځئ د یهودو تاریخ تر نظر تیر کړو او وگورو چې آیا دوی په تیره زمانه کې هم د توطئو، غدر، فساد او خیانت شعار او سمبول نه وو؟

د فلسطین له جنگ او هلته له یهودي دولت جوړیدو نه مخکې زمونږ په ډله کې ځنې داسې کسان وو چې د یهودانو په نرمو او خوږو خبرو تیر وتلي وو او حتی چې له هغوی سره به یې د مرستې خبرې کولې، همدا راز زمونږ په مینځ کې ځنې داسې کسان هم وو چې هغوی به د خپلو بادارانو (لویو دولتونو) له خوا پدې مجبوریدل چې له یهودو سره د مرستې او همکارۍ خبرې وکړي، ددې نتیجه دا شوه چې کمزوري او سپکاوی مو په برخه شو، او د فلسطین حال دې ته راوړسید چې، ټول یې وینو، خو باید لدې وروسته څوک په یهودو ونه غولیري او که غواړو چې ددې سرطان له شره ځان خلاص کړو نو باید همداسې قاطعانه دریز غوره کړو، لکه څرنګه چې زمونږ رهبر محمد (صلی الله علیه وسلم) غوره کړی ؤ، تر څو په خپل وطن کې آرامه ژوند وکړای شو او د ښه وخت پیدا کړای شو چې نړۍ ته د صلحې او سلام غږ ورسوو. دا د امانت په شکل خپل راتلونکي نسل ته په پوره اخلاص او صداقت سپارو، کیدای شي چې هغوی هغه څه وکړي چې مه نه. ماتی خوړلي نسل ونه شوی کړای.

۲۱- د (مؤته) غزا کومه چې د مسلمانانو او روميانو تر مينځ لومړنۍ جگړه وه، ډير پندونه لري، که چېرې د بصرې امير چې له غساسنه عربي قبيلې څخه و د رسول (صلی الله عليه وسلم) قاصد نه وی وژلی، نو کيدای شوی دا غزا نه وای پيښه شوی. د قاصد وژل په ټولو شريعتونو کې يو ناروا او له تجاوز نه ډک عمل بللی شي او دا په حقيقت کې د گاونډيتوب د حقوقو سپک شميرل دي او همدا ډول ددې اثبات کوي چې روميان او مزدوران يې د شر خورونکي دي، نو همدا وجه وه چې رسول (صلی الله عليه وسلم) د مؤته لښکر تيار کړ، تر څو پدې سره د قاصد وژونکي او باداران يې وويروي، او دا ورته اعلان کړي چې نوی جوړ شوی اسلامي دولت د ځاني دفاع او ساتنې پوره توان لري او هغوی ته په کار ده چې د تجاوز فکر له سره وباسي. کله چې مسلمانان (مؤته) ته ورسيدل گوري چې زيات شمير روميان او مزدوران يې راټول شوي (ځنې مؤرخين يې شمير دوه سوه زره بنيي)، د هر قل ورور پخپله ددې لښکر قومانداني په غاړه درلوده او (ماب) ننني عمان ته نژدې منطقه کې يې سنگرونه نيولي وو، د دوی دا لښکر کښي د رسول (صلی الله عليه وسلم) د هغې پيشگويۍ چې ويل يې روميان غواړي اسلامي نوی دولت له مينځه يوسي نور تايد هم کاوه هغوی غوښتل اسلامي حکومت ختم کړي، ځکه پوهيدل چې د عربي ټاپو وزمې په زړه کې موجود اسلامي حکومت نور د دوی په شا او خوا کې ميشته عربان د دوی له استعمار نه آزادوي، د دوی ژغ يې له اوږو کوزوي، په همدې ډول د مسلمانانو او روميانو تر مينځ جگړې پيل شوي.

۲۲- د تبوک په غزا کې ډيرې داسې ښې ښانې دي چې پدې دلالت

کوي چې ايمان د مؤمنينو په زړه کې د غیرت ولولې راپاروي، جنگ ته یې اراده کلکوي، د سخاوت او کرم درس ورکوي او داسې قوت وربښي چې بیا د الله (جل جلاله) په لار کې له گرمۍ، تکلیف، درد او غم نه لذت اخلي، همدا وجه ده چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د تبوک له غزا نه بيله عذره دريو پاتې شوو کسانو سره مقاطعه اعلان کړه، ټول مسلمانان حتی د هغوی ښځې او پلرونه یې هم له هغوی سره له خبرو کولو منع کړل، بالاخره هغوی دومره په تنگ شول چې یو تن یې ځان د جومات په ستنه پورې وتاړه او تر هغې پورې همدلته ؤ څو یې الله (جل جلاله) توبه قبوله کړه دا واقعه د مسلمانانو لپاره لوی درس ؤ هغوی یې پدې پوه کړل چې څوک پرته له عذره د واجباتو له ادا کولو نه سرغړوي نو جزا یې څه ده.

۲۳- د مکې فتحه خو د دومره پندونو او درسونو درلودونکې ده چې دا پانې یې د شرحې او بیان حوصله نلري. پدې پېښه کې د لوی داعي رسول (صلی الله علیه وسلم) طبیعت او اخلاق نور هم څرگندېږي، او په اثبات رسیږي چې هغه مبارک (صلی الله علیه وسلم) د مخالفینو په نسبت کینه نه ساتي، هو رسول (صلی الله علیه وسلم) هغو کسانو ته عفو وکړه، احسان یې ورسره وکړ کوم چې پوره یو ویش کاله یې دده او اسلام په خلاف راز راز توطئې جوړې کړې وې، جنگونه یې ورسره کړي ؤ دده د قتل او دعوت ختمولو لپاره یې هره ممکنه لاره وهلې وه، خو لدې سره سره کله چې هغه (صلی الله علیه وسلم) په دوی برلاسي پیدا کوي، د دوی مرکز فتحه کوي، نو فقط له الله (جل جلاله) نه ورته ښښه غواړي، آزادوی یې، خو دا معامله د نبی او رسول (صلی الله علیه وسلم) معامله ده هغه د داسې یو چا معامله ده

چې د دعوت هدف يې پاچاهي او قدرت ندی، بلکه الله - جل جلاله، هغه د زړونو او عقلونو فاتح او د انسانانو لوی رهنما گرزولی دی، او همدا وجه ده چې رسول (صلی الله علیه وسلم) مکې ته پداسې حال کې ننوږي چې د الله (جل جلاله) شکرائې يې په خوله جاري دي، د الله (جل جلاله) دا مرسته په حمد او ثنا بدرگه کوي د نورو لویو ملک نیونکو په شان کبر او غرور نه کوي، بلکه د یوه مطیع بنده په حیث فتح شوې مکې ته داخلېږي.

۲۴- د مکې له خلکو سره د رسول (صلی الله علیه وسلم) پدې معامله کې یو بل حکمت هم پروت دی او هغه دا چې الله (جل جلاله) خو پدې پوره علم درلود چې عرب به دنیا ته د اسلامي رسالت رسوونکي وي، نو د مکې خلکو ته يې چې د عربو مشران وو ژوند ورکړ، ترڅو د الله (جل جلاله) دین ومني او وروسته نورو قومونو ته دا د هدایت روښانه نور (اسلام) ورسوي، او د همدې دین په لار کې خپل نفسونه او مالونه قربان کړي، ځکه همدا دین دی چې دوی يې له تیارو نه رڼا ته رايستلي دي.

۲۵- په پای کې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د غزاگانو له درسونو او پندونه نه هغه لوی درس او عبرت بیانوو کوم چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د رسالت او نبوت له ټولو نه قوي دلیل دی او هغه هم په ډیره لنډه موده کې د اسلامي دعوت دا دومره لویه کامیابي ده کوم چې عقل يې تصور غوندي هم نه شي کولای. دا لویه کامیابي ډدې اثبات هم کوي چې دا دعوت الهي دعوت دی، الله (جل جلاله) يې د پیروانو او مؤمنانو د بري تضمین کړي دي، الله (جل جلاله) به خپل هغه دعوت چې حق دی، نور دی او رحمت، یوازي

پرېږدي، الله (جل جلاله) حق او رحيم ذات دی، د هغه رحمت ټولو کائناتو ته شامل دی، الله (جل جلاله) د ځمکې او آسمانونو نور دی، څوک کولای شي د الله نور کمزوری کړي؟

الله (جل جلاله) به څنگه باطل ته غلبه ورکوي او څنگه به پرېږدي چې ظلم، فساد په رحمت او صلاح باندې برلاسی شي؟

رسول (صلی الله علیه وسلم) او نور مؤمنان د احد او حنین په جگړو کې زخمیان شول، ښکاره ده چې دعوت داسې ازمايښت دی، چې زخمونه غواړي، قربانۍ او دردونه. «... وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ». (الحج: ۴۰). (الله به ارو مرو له هغو کسانو سره مرسته وکړي چې د هغه مرسته وکړي الله ډیر زورور او برلاسی دی).

شپږم فصل

د مکې له فتحې نه

د رسول (صلی الله علیه وسلم) تر وفاته

مهمې پېښې

الف- د حنین غزا:

کله چې الله (جل جلاله) مکه د خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) او مسلمانانو په لاس فتحه کړه، او پدې سره د قریشو یوویشتم کلنې مقاومت ختم شو، نو د هوازن خلک له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د جگړې لپاره راټول شول چې په نتیجه کې د هوازن غزا وشوه. ابن هشام دا غزا په مفصله توګه بیان کړېده، لیکن مونږ دلته یوازې ددې جگړې نه اخیستل شوي درسونه داسې بیانوو:

۱- د مالک بن عوف غرور، د سیاست مینه، پخپله رایه ټینګار او فخر ددې سبب شول چې د درید بن الصمة نصیحت ته غوږ کینږدي ځکه ده خیال کاوه چې هغه یو قوي، بیاوړی، او منلی ځوان دی، نو څنګه د یوه زاړه او کمزوري سړي نصیحت ومنې، خو که د درید نصیحت یې منلې وای، نو خپل قوم به یې له دومره لوی مالي زیان او د ښځو د اسارت له لوی شرم نه ساتلی وی، خو کبر او د قدرت حرص ملتونه د نیستې کندی ته اچوي، عاقبت یې خرابوي او همیشنی

تاوان يې په برخه کوي. دده غرور او کبر ددې اجازه ورنکړه چې هغه اسلامي قوت ته تسليم شي کوم چې قریش يې وروسته له ډيرو مقابلو او آزميزتو ځانته ايل کړل، گمان يې کاوه چې گوندې پدې دومره زياتو سپاهيانو او مالونو سره به نوي اسلامي قدرت ته ماتې ورکړي او پدې مادي ساز او برگ سره به د روح، اهدافو او تنظيم له لحاظه پياوړی او اوچت برج ونړولی شي!! نوموړی دومره غرور لاندې کړی ؤ چې له ځان سره يې د قوم بنځې او ټول مالونه هم د جنگ ميدان ته وايستل تر څو څوک تينبتي ته زړه ښه نه کړي، خو د دريد هغه نصيحت يې هير کړی ؤ چې ورته ويلې يې وو: ماتې خوړلی سړی هيڅ شي هم نه شي راټينگولی، هغه لدې هم نه ؤ خبر چې مسلمانان د بري راز الهي قوت او نصرت بولي، په مال او شمير باندي حساب نه کوي، هغوی په جبار او عزيز الله (جل جلاله) اتکاء لري، د همغه (جل جلاله) د جنت او بري وعده يې په سترگوکې وي، هسې ندي چې د خپل ځان، بنځو او مال ساتنې مينه دې د هغوی د بري سبب وي، بلکه د هغوی د بري او نه تسليم د علت او سبب د الهي ثواب طمع، او د جهاد له ميدان نه د تينبتيدلو لپاره له وعده کړې شوي عذاب نه ويره ده.

((وَمَنْ يُؤْلِهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِّقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ)). (الانفال: ۱۶)

څوک چې په داسې موقع کې شا وړوي مگر دا چې د جنگي تاکتيک په ډول داسې وکړي يا له کوم بل پوځ سره د يوځای کيدو لپاره نو هغه به د الله (جل جلاله) په غضب اخته شي، د هغه استوگنځی به دوزخ

وي او هغه د ورگرځيدو ډير ناکاره ځای دی.

په جگړه کې مالک او قوم يې ماتې وخوړه، د غرور جزا يې يوازې ده ته نه بلکه قوم ته يې هم ورسیده، دا ځکه چې قوم يې دده خبره منلې وه. مالک هغوی ته د سرغړونې په صورت کې د مرګ د جزا اخطار ورکړی ؤ هغوی له ويرې دده اطاعت وکړ، خو که هغوی د خپل سپين ږيري او تجربه کار مشر خبره منلې وای دا ځوان يې د غرور له غوندې نه لږ را کوز کړی وی نو بيا به يې دا حال نه وای ليدلی. هغوی ددې مغرور ځوان (مالک) له قهره وويريدل، خو که هغوی له ځانه دا پوښتنه کړې وای چې که دا ځوان په قهر شي نو څه به وشي؟ ځواب به دا ؤ چې پدې صورت کې به دوی خپل مشر له لاسه ورکړي، خو که دا وشي نو بيا؟ آيا د يوه مستبد او مغرور رهبر ژوند د ټول قوم او قبيلې له ژوند سره برابر دی؟ الله تعالی په قرآن کریم کې د مغرورو مشرانو او رهبرانو هوا او هوس ته له ډله ايزې تسليمۍ نه مونږ منع کوي او ددې کار د نتيجې په هکله تحذير فرمايي: ((فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ فَأَطَاعُوهُ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِقِينَ (۵۴) فَلَمَّا آسَفُونَا انتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ (۵۵) فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ)). (سوره الزخوف: ۵۴ / ۵۶)

(هغه خپل قوم سپک وګاڼه او هغوی د هغه اطاعت وکړ، په حقيقت کې هغوی فاسقان خلک وو په پای کې چې کله هغوی مونږ په غوسه کړو نو مونږ له هغو نه غچ واخيست او هغوی مو ټول يوځای غرق کړل او د وروستيو نسلونو لپاره مو اسلاف او د پند اخيستلو يوه نمونه وگرځول).

۲- له مشرک (صفوان) نه در رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا د سلو زغرو او کافي وسلې په استعاره اخیستل له یوې خوا د جنگ لپاره د پوره تیاری او آمادګۍ وجوب ثابتوي، او له بلې خوا له کفارو نه د وسلې پیرودل او استعمار په اخیستل هم روا بولي، خو پدې شرط چې دا کار د کافر د قوت او لوړوالي سبب نه شي او دا د مسلمانانو د ضرر او تکلیف وسیله هم ونه ګرزوي. رسول (صلی الله علیه وسلم) دا وسله له صفوان نه د مکې له فتحې وروسته په استعاره واخیستله، هغه وخت چې صفوان دومره کمزوری ؤ چې پر رسول (صلی الله علیه وسلم) باندې یې د کوم شرط ایښودلو جرات قدرې هم نه درلود، ددې خبرې دلیل دا خبره ده چې هغه د رسول (صلی الله علیه وسلم) د غوښتنې په ځواب داسې وویل: ای محمده (ص)! آیا زما وسله غصب کوي؟ رسول (صلی الله علیه وسلم) ځواب ورکړ: «نه وسله دې په عاریت اخلم، بیرته به یې درکوو».

لډې پېښې نه د مسلمانانو د کرامت او عظمت یوه بله نښه هم څرګندېږي او دا ښيي چې مسلمانانو له خپلو مات شوو دښمنانو سره څومره ښه او نیکه رویه درلوده، که چېرې رسول (صلی الله علیه وسلم) غوښتی وی چې دا وسله له صفوان نه غصب کړي، له وسه یې پوره وه، صفوان هېڅ هم نه شوای ورته ویلای، خود نبوت نور دی چې د بري په وخت له ماتو شوو سره دا رنگه معامله کوي، دښمن چې د تسلیمۍ سر په ځمکه ږدي وسله غورځوي، نو مال ته یې څرک نه ګوري، تاریخ په یاد نلري چې له رسول (صلی الله علیه وسلم) نه د مخکې او یا وروسته چا دا ډول نیکه معامله کړې وي. له ماتې خوړلیو دښمنانو سره د اسلامي بریالي پوځ همیشې نیکه رویه او

د هغوی پر مالونو، حقوقو او عزتونو باندې د برلاسی په وخت کې د بریالیو لښکرو انساني کره زمونږ د تیرې خبرې ښه دلیل دی ((...وَاللّٰهُ يَقُولُ الْحَقُّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ)). (الاحزاب: ۴) (خو الله حقه خبره کوي او هماغه د سمې لارې ښودنه کوي).

۲- د حنین په جگړه کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د لښکر شمیر دوولس زره کسه و، چې لس زره یې انصار، مهاجرین او مدینې ته له نژدې قبیلو څخه وو چې دوی ټولو د مکې په فتحه کې هم ګډون درلود او پاتې دوه زره نور هغه کسان وو چې د مکې له فتحې وروسته مسلمان شوي وو او زیاتره یې لا داسې وو چې تر اوسه یې ایمان په زړه کې نه ؤ پوخ شوی او ځنې یې لا داسې هم ؤ چې هغه وخت یې ایمان راوړی ؤ کله چې له خپل بري نه بالکل او پوره نا امیده شوي وو، لنډه دا چې پدې لښکر کې هغه ریښتني مسلمانان چې ځان او مال یې د الله (جل جلاله) د دین د عزت او بري په لار کې په خدای (جل جلاله) پلورلی ؤ هم شریک وو او هغه نوي او کمزوري مسلمانان هم او حتی هغه نوي مسلمانان چې د خپلوانو د مرګ له بدل اخیستلو نه مخکې د غم او درد په شپو کې پداسې حال کې مسلمان شوي وو چې زړونه یې د اسلام له دښمنۍ او د اسلام د بریالیتوب له درده ډک وو، نو لښکر د معنی او معنوي قوت له پلوه ټول یو شاته نه ؤ، د ټولو افرادو د جنگ هدف هم یو نه ؤ، ځکه ځینو غنیمت او مال غوښته، نو په جنگ کې ددې لښکر ماتې کومه عجیبه خبره نه وه او له همدې امله رسول (صلی الله علیه وسلم) کله چې د ورسره خلکو ډیرښت ولید

ويې فرمايل: ((لن نغلب اليوم من قلة))^۱ نن د شمير د كمښت له پلوه ماتې نه خورو. يعنې د دومره لوی لښکر د ماتې سبب يوازې معنوي امور كيدای شي، د هغوی ماتې او بری تر ايماني او روحاني قوت او د هغوی تر اخلاص او سربښندنې پورې تړلی دی. رسول (صلی الله عليه وسلم) دلته يوه عظيمه قاعده كښنوده چې فرمايي: د بري سبب د شمير زياتوالی او د وسلې ډيرښت او قوت ندی، بلكه د بري سبب معنوی قوت دی چې د جنگيالاتو زړونه په شور او شوق راولي، فداكارۍ او سربښندنې ته يې هڅوي، قرآنكريم هم د اقاعده په څو ځايونو كې تائيد كړيده، فرمايي:

((...كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ)). (البقره: ۲۴۹)

ډير ځله داسې شويدې چې يو وړوکی ټولگي د الله په امر پر يوې لويې ډلې برلاسی شويدی الله د صبر كوونكو ملگری دی. هغه آيتونه چې لدې غزا نه وروسته نازل شوي، په ډيره څرگنده توگه دا مطلب تشرېح كوي:

((...وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا

۱. دا قول له رسول (صلی الله عليه وسلم) څخه ندی ثابت شوی ابن اسحاق په المغازي كې روايت كړی چې سند يې انقطاع او مجهوليت لري، داسې هم ويل شوي چې دا د سلمة بن سلامة بن وقش خبره ده، څوك وايي چې دا د ابوبكر (رضي الله عنه) قول دی، او څوك يې د عباس (رضي الله عنه) قول بولي، او ځنې نور وايي دا د بني بكر د يوه سړي خبره ده.

وَصَاقَتْ عَلَيْكُمْ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ (۲۵) ثُمَّ أَنْزَلَ
اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا
وَعَذَّبَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ)). (التوبه: ۲۵، ۲۶)

او اوس د حنين د غزا په ورځ (به تاسې د هغه ملا تر ليدلي وي) په دې
ورځ تاسې د خپل شمير په زياتوالي غره وي خو هغه ستاسې هيڅ په
کار رانغی او ځمکه له خپل پراخوالي سره سره پر تاسې تنگه شوه او
تاسې شا واپروله و تنبتيدي بيا الله خپله ډاډينه پر خپل پيغمبر (صلي
الله عليه وسلم) او پر مؤمنانو باندې نازله کړه او هغه لښکريي راکوز
کړ چې تاسې نه لیده او د حق منکرانو ته يې سزا ورکړه چې همدا د
هغو خلکو له پاره بدله ده چې له حقه منکر شي).

۴- يو ځل ځنې مسلمانانو چې جنگ ته روان ؤ رسول (صلي الله عليه
وسلم) ته وويل: يا رسول الله (صلي الله عليه وسلم) مونږ ته هم د دوی
په شان ذات انواط (چې شيان پرې څرېږي جوړ کړه، رسول (صلي الله
عليه وسلم) په ځواب کې وفرمايل: «قسم په خداي چې ستاسې دا قول
د موسى (عليه السلام) د قوم د هغه قول په شان دي چې ويلي يې ؤ:
(...اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ)).

(الاعراف ۱۳۸). (زمونږ لپاره دغسې معبود جوړ کړه لکه چې د دې
خلکو معبودان دي، موسى وويل: تاسې ډيرې د ناپوهۍ خبرې کوئ،
«دا لارې او طريقې دي، تاسې هم د پخوانيو په لارو ځئ».

د رسول (صلي الله عليه وسلم) پدې قول کې دېته اشاره ده چې دا امت
به هم د نورو امتونو تقليد او پيروي کوي، خو دا لارښوونه لدې ډول

تقليد نه نهی فرمایي او دا په ډاگه کوي چې دا ډول تقليد له جاهل نه پرته د بل چا کار ندی، هغه امتونه چې بڼه او بد، گټه او تاوان پيژني هميشه په خير پسې ځي، له فساد او بدۍ نه ځان ژغوري او د تاوان په لار يو قدم هم نه ږدي که څه هم ډير امتونه پرې تللي وي. هر څوک چې له تفکر او تعقل نه پرته په کومه خوا لاړ شي او يا تللی نو حتما د خطا مرتکب شوی او ځان يې د جاهلانو په قطار کې درولی دی. الله (جل جلاله) د دا ډول جاهلانو په هکله فرمایي: ((انکم قوم تجهلون)) تاسې جاهل قوم یاستی. په ځان باور درلودونکی، عزيز او پخپلو حقه مبادئو باندې مطمئن امت کله هم په نورو پسې پداسې لار نه ځي چې له اصولو سره يې ټکر خوري او د تاوان بوی پکې وي، په پتو سترگو تقليد کوونکی امت، هميشه دکمزوري شخصيت او پريښانه فکر خاوند وي هغه د نيستی او حيرانتيا په دام کې راگير شوی امت بلل کيږي، او دا هغه گمراهي او جهالت دی چې الله (جل جلاله) د خپل رسول (صلی الله عليه وسلم)، کتاب او شريعت پواسطه مونږ ورڅخه خلاص کړي يو. د اصلاحي دعوتونو په وړاندې علم او جهل د قرأت (لوستلو) او امي توب (نه لوستلو) معنی نلري بلکه هغه علم هدايت او جهل گمراهۍ ته وايي، هغه امت چې خپله گټه او تاوان سره بيلولی شي، هغه يو عالم امت دی که څه هم امي وي (لیک او لوست يې نه وي زده) او هغه امت چې د نيکۍ لاره نه پيژني هغه يو جاهل امت بلل کيږي که څه هم ډير علوم يې زده وي او زيات ثقافتونه وپيژني....

هغه شی چې امتونه يې له لارې ايستلي او لگيا دي وباسي يې هغه

یوازي او یوازي د هغوی په عقلونو باندې د جاهلیت حاکمیت دی، تاریخ وپوښتی چې یوناني او روماني تمدن چا له مینځه یووړ، ځواب یې خوا مخواهه دا دی چې هغه د جهالت د خوریدو او حاکمیت په واسطه له مینځه لاړل، تقلید کوونکي جاهل دي، که هر څو زده کړه وکړي، هغوی واړه دي که هر څو لوی شي او تر هغه به جاهل او واړه پاتې وي تر څو لدې بلانه آزادي واخلي.

۵. د حنین په جگړه کې کله چې اول ځل مسلمانان تیت و پرک شول او رسول (صلی الله علیه وسلم) یوازي په میدان پاتې شو، د عثمان زوی شبیه دا خیال وکړ چې گوندې اوس به د احد په جگړه کې د خپل وژل شوي پلار انتقام واخلي، شبیه پخپله ویلي کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ته ورنژدې شوم تر څو ویې وژنم، یو څه شی مې مخې ته راغلل چې زړه مې یې ونيو، ونه توانیدم خپل هدف لاسته راوړم، نو پوه شوم چې هغه (صلی الله علیه وسلم) له ما نه ساتل شوی دی.

دا ډول پېښې په سیرت کې ډیر ځله لیدل شوي دي، له ابو جهل سره هم او له نورو سره هم په مکه کې دا ډول واقعي شوي دي او همدا راز په مدینه کې هم، نو دا ټولې پدې دلالت کوي چې الله (جل جلاله) خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) ته دومره هیبت او عزت ورکړی ؤ چې د هغه (صلی الله علیه وسلم) د قتل تېري به ورنژدې کیدای هم نه شوای او دا پخپل وار د هغه (صلی الله علیه وسلم) د رسالت د حقانیت یو بل قوي دلیل دی او د دې خبرې شاهدي ورکوي چې الله (جل جلاله) د خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) د ساتنې فیصله کړې وه او تر هغې یې هغه ته د ژوند نعمت ورکړ تر څو خپل رسالت خلکو ته په کامله توګه ورسوي، خپل امانت ادا کړي او د عربو ټاپو وزمه له جاهلیت نه

آزاده کړي او د همدې ټاپو وزمې زامن نړۍ ته د معلم، مهذب او ناجي په حيث وړاندې کړي. که له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره الهي حمایت او ساتنه نه وای نو مشرکانو به د دعوت په لومړیو شپو کې هغه (صلی الله علیه وسلم) له مینځه وړی وای، بیا به دا دین نه و تکمیل شوی او مونږ ته به ددې رسالت نور او رڼا نه وه رارسیدلې او بیا به دا د عظمت او وقار نه ډک تاریخ نه وای، هغه تاریخ چې ټول انسانیت یې له بدبختۍ، جهل او وحشت نه آزاد کړ او د اسلام نور یې وځلاوه، د ظلم او زور حاکمان یې ختم کړل. لنډه دا چې عدل راغی او باطل لاړ او دا ټول د الله (جل جلاله) له خوا د خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) د ساتنې له برکته تر سره شول، الله خپل رسول (صلی الله علیه وسلم) تر هغې پورې وساته تر څو یې خپل امانت او رسالت په پوره امانتداری او ایماندري سره په کامله توګه ادا کړ، څرګنده ده چې الله (جل جلاله) په خپل رسول صلی الله علیه وسلم زیات فضل او مهرباني کړې. ((وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا)). (النساء: ۱۱۳)

(پر تا پاندې ای (رسول) د الله لویه مهرباني او لوی فضل دی).
همدا راز د رسول (صلی الله علیه وسلم) فضل او مهرباني هم پر بشریت لویه او بې کچې ده، ((وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ)). (الانبیاء: ۱۰۷). (ته مو د عالم لپاره رحمت استولی یې).

په همدې ترتیب د حق د داعیانو نجات اود د بنمنانو له فریب او مکر نه د هغوی ساتل، د هغه الهي فضل او مرحمت دوام دی چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) په حمایت باندې شروع شويدي، نو داعیانو ته

په کاره ده چې هميشه د الله (جل جلاله) دربار ته پناه يوسي، د هغه عزت او حکومت (قدرت)، د ځان لپاره کافي وبولي او پدې کلک باور ولري چې الله (جل جلاله) له دوی سره دی، خو لدې ټولو سره سره به تدبیر او توجه له ياده نه باسي داعي بايد ايمان ولري چې که الله (جل جلاله) وغواړي يو څوک د هدايت له دښمنانو نه وساتي نو هيڅ قدرت ورته نه څه زيان نشي اړولی. ساتنه يوازې د الله (جل جلاله) په قدرت کې ده کاميابي او ناکامي يوازې د الله (جل جلاله) له لوري ده الله (جل جلاله) چې څه وغواړي هغه کوي ((إِنْ يَنْصُرْكُمْ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَهُ...)). (آل عمران: ۱۶۰). که خدای مو مرسته وکړي نو هيڅوک غلبه نشي درباندي موندلی،

نو داعي بايد له چا نه ويره ونلري، له حق نه پښه بيرته کېږدي او په الهي تائيد او نصرت دومره باوري وي چې مادي لويې قواوې يې تر سترگو هيڅ راشي ((وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ)). (الروم: ۴۷)
 د مؤمنانو نصرت زمونږ په غاړه دی.

((إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذْلَى (۲۰) كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ)). (المجادله: ۲۰-۲۱)
 هغه خلک په باوري ډول له ډيرو ذليلو مخلوقاتو څخه دي چې د الله اود هغه د رسول مقابله او دښمني کوي، الله ليکلي دي چې زما پيغمبران به اړو مرو برلاسي شي.

خو دا ددې معنی هم نلري چې ځني داعيان او اصلاح غوښتونکي به د دښمنانو په لاس نه وژل کېږي، او يا به هغوی ته هيڅ ډول آزار هم نه

رسیرې، ماتي به نه ويني، بلکه مرگ حق دی د آدم (عليه السلام) اولاد ټول مري، د چا لپاره چې د ظالمانو په لاس وژل مقرر شوي وي نو دا ډول مرگ د هغه لپاره عزت او کرامت دی. د الله (جل جلاله) په لار کې هر ډول مرگ شهادت دی. د دعوت په لار کې هر راز کړاو شرف دی او د اصلاح په خاطر هره آزمويڼه وياړ دی او يادگار ((... ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوٍّ نِيلاً إِلَّا كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ)). (التوبة: ۱۲۰)

(ځکه چې داسې به هيڅکله نه وي چې هغوی د الله په لار د لوږې، تندي، او بدني تکليف څه کړاو وگالي او د حق د منکرانو چې کومه لاره بده ايشي هغوی پرې کوم گام واخلي او له کوم دښمن څخه چې له حق سره يې دښمي وي، څه غچ واخلي او دهغه په بدل کې هغو ته يو نیک عمل و نه ليکل شي دا باوري ده چې د الله په وړاندې د نيکانو د خدمت حق نه ضايع کيږي)

۶- مؤمنان د جگړې په پيل کې د دښمن له يوه داسې کمين سره مخامخ شول چې د هغه په سبب د مجاهدينو ليکې وشليدې له رسول (صلی الله عليه وسلم) څخه يوې خوا بلې خوا ته لاړل. رسول (صلی الله عليه وسلم) له يوې کمې ډلې سره د جنگ په ميدان کې ولاړ ؤ او فرمايل يې ((الي ايها الناس، هلموا الي، انا رسول الله انا محمد بن عبد الله)). «اي خلکو. زما خوا ته راشئ، زه د الله رسول يم، زه محمد د عبد الله زوی يم. خو خلکو دده آواز وانه ورید نو له عباس (رضي

الله عنه، څخه يې وغوښتل چې حلكو ته غبرگي. هغه (رضي الله عنه) پخپل لور آواز وويل اي انصارو! هغوی هم خواب ووايه لبيک. لبيک هر چا شروع وکړه چې د رسول الله (صلي الله عليه وسلم) په لور په ډيرد جتکي سره لاړ شي کونښن به يې کاود چې خپله اوښه راوگرزوي. خو که نه به يې شوای کولای. نو زغرد به يې اخيسته په غاړه کې به يې اچوله. توره او سپر به يې اخيست. له اوښې به راکښته کيده. لاړ به يې نيوده. په آواز پسې به تله تر څو به رسول الله (صلي الله عليه وسلم) ته ورسیده تر دې چې د رسول (صلي الله عليه وسلم) په شا او خوا کې سل کسه راټول شول جنگ يې پيل کړ او بربالي شول.

پدې موقف کې ډير داسې پندونه او درسونه دي چې بايد د حق داعيان او سپاهيان پکې زيات دقت او تامل وکړي. يو دا چې په جگړه کې د ماتې سبب کيدای شي د ځينو افرادو عقيدوي کمزوري وي. هغوی به د اخلاص په ټټکلي جامه نه وو ملبس. د دعوت په لار کې به يې سربښندنې ته تياري نلرله او دا هم رانښي چې د قائد، مشر او رهبر، ثبات، قوت، جرات او په الله (جل جلاله) باندې کلک باور ماتې په بري بدلوي کم زړو ته قوت او قاطعيت ښي همدا راز په سختو حالاتو کې د فداکارو، مخلصو، او غيرتمنو اتباعو له قائد سره ملگرتيا هم ماتې په بري بدلولای شي وموليدل چې د جگړې په پيل کې له رسول (صلي الله عليه وسلم) سره دومره کم شمير خلک پاتې وو. چې د رسول (صلي الله عليه وسلم) د غبرگيدو او اوريدو نه وروسته يې شمير سلو ته ورسيد. خوبيا هم د دوی استقامت او ثبات د جگړې وضعه بدله کړه. د الله (جل جلاله) نصرت د دوی په برخه

شو، دښمنان مات شول. هر څومره چې قائد او عسکر ددې خبرې باد او اعلان کوي چې مونږ په حق یو، الله جل جلاله، له رینستینو مسلمانانو سره دی په هغه اندازه د هغوی معنویات او چتیرې د قربانۍ او سربښندنې میدان ته په سره سینه وړاندې کیږي د رسول (صلی الله علیه وسلم) دا قول چې فرمایي ((انا رسول الله)) زه د خدای رسول یم.

او د این هشام په روایت کې دي چې فرمایي ((انا النبي لا کذب، انا ابن عبدالمطلب)). (په رښتیا چې زه نبي یم. زه د عبدالمطلب زوی یم) دا پدې دلالت کوي چې هغه (صلی الله علیه وسلم) د رسالت په دعوی او د خپل رب په نصرت باور درلودلو کې رښتینی ؤ. همدا راز رهبر ته په کار ده چې همیشه له مشکلاتو او کړاوونو سره کلکه مقابله وکړي. په خپل ځان پوره باور ولري د پناه ځای یې یوازې د خدای (جل جلاله) دربار وي. له الهي تائید او مرستې نه پوره ډاډه وي ځکه په هدف باندې د قائد باور. د رسالت او عمل په هکله د هغه اطمینان او اعتماد، د دعوت په بري او د خلکو په راټولولو کې لوی اثر او رول لري. همدا ډول دا راز باور له انسان نه د غم پټی کوزوي او د مشکلاتو مقابله ته یې تیاروي.

۷- د ام سلیم بن صلحان دریز او موقف د صدر اسلام له افتخاراتو څخه یو فخر دی، ام سلیم پدې جگړه کې له خپل میره ابی طلحه سره یو ځای وه. سره لدې چې حامله هم وه خو خپله ملایې کلک په ټکري تړلې وه، ابی طلحه ورسره ؤ یو وخت فکر ورسره پیدا شو چې هسې نه دا اوښ ضایع نه شي، نو سمدلاسه یې د اوښ د پري په هغه حلقه کې

لاس ورکړ کومه چې د مهار سره یو ځای د اوبن په پزه کې اچول کيږي. پدې وخت کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) نظر پرې ولگید وېې فرمایل: ام سلیم یې؟ وېې ویل: هو یا رسول الله. مور او پلار مې درنه قربان، زه له هغو کسانو سره چې د تا له څنګ نه تښتي داسې جنګ کوم لکه ته یې چې له تا سره د جنګیدونکو خلکو په خلاف کوي، ځکه هغوی دهمدې وړ دي رسول (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل ((او یکفي الله يا ام سليم!)). «الله جل جلاله کافي دی، یا ام سلیم»، له ام سلیم سره څنجر و میړد یې (ابو طلحه)، پوښتنه ترې وکړه دا څنجر څه کوي؟ وېې ویل دا څنجر مې ددې لپاره اخیستی چې که چېرې کوم مشرک را نژدې شو، نو پدې سره به یې خپته ورڅیرې کړم. ابو طلحه ددې خبرې په اوریدو سره تعجب وکړ ډیر خوښ شو او د رسول (صلی الله علیه وسلم) توجه یې هم ددې خبرو خوا ته راواړوله.

مسلمانانې بنځه د داسې عظمت خاونده وه. او لازمه هم ده چې د همدومره عظمت څښتنه وي. هغه وخت مسلمانانې بنځه ډیرد غیرتي وه، په جګړه کې یې ګډون کاوه او دپته تیاره وه چې که اړتیا ولیدله شي او یا دښمن ورنژدې شي نو تورې چلوي. تر څو بندي نه شي. اسلامي تاریخ پخپل لومړني دور کې د مسلمانې بنځې کارنامې په زرینو کرښو لیکلې دي. د هغې فداکاری، غیرت او عزت یې پخپل زړه کې ساتلې. او په قاطعیت سره د متعصبو او مستشرقینو او نورو غریبانو دا نظر چې وایي اسلام بنځې ته په سپک نظر ګوري ردوي. ~~هغوی چې اسلام بنځې ته خپل حقوق نه ورکوي، حتی ځنې~~

يې دومره دروغ وايي چې ادعا کوي او وايي اسلام ښځې ته د جنت حق هم ندی ورکړی، که يې هر څو نیک عملونه کړي وي عبادتونه يې ادا کړي وي او هر څو تقوی ولري!!

هغه صريح قرآني او نبوي نصوص خو لا پرېږده چې دا افتراآت ردوي. اسلامي تاريخ پخپله د مسلمانې ښځې دومره کارنامې، اسلام ته دعوت، او د اسلام په لار کې سربښندنې ساتلې دي چې هيڅ دين هم د ښځې لپاه ندي ثبت کړې د حنين په غزا کې د ام سليم موقف او دريز پدې ميدان کې له سل گونو دلايلو څخه يو دليل دی، پدې موضوع کې د اسلام دښمنو عناصرو له تهمت نه د ځان خلاصولو او د هغوی د دروغو له رد او ترديد نه مونږ ته ددې واقعي (ام سليم دزیز) درسونه او پندونه زيات اهميت لري دا درسونه دي چې مونږ هڅوي ترڅو ښځه د اسلام د خدمت پخاطر خپل طبيعي او پخوانی رول ادا کولو ته راوبولو، او پدې يې پوه کړو چې هغه بايد زمونږ راتلونکي نسل په اسلام او قرآن وروزي نن ورځ مسلمانې ښځې يا صالحې دي خو داسې صالحې چې يوازې په لمانځه، قرآن لوستنه، له محرماتو نه ځان ساتنه يې اکتفا کړې وي او يا منحرفې او غربي ښځې ته تسليم شوې ښځې چې اسلامي آداب يې په غربي آدابو بدل کړي. د يوې مسلمانې ښځې د اخلاقو په ځای يې د غربي ښځې اخلاق د ځان کړيدي، چې له همدې امله يې ځان، کورنۍ او ټول ملت په بدبختۍ او غضب ککړ کړيدی. که څه هم يوې ډلې خلکو دېته ملا تړلې چې عربي مسلمانان ښځه له خپلو هغو اخلاقو او خصائصو څخه بيله او پردي کړي د کومو په واسطه يې چې د تاريخ تر ټولو اوچت، شريف، هميشنی او عزيز نسل روزلی دی، خو اسلامي تاريخ او په خاص ډول

د رسول (صلی الله علیه وسلم) تاریخ او سیرت بنځه دیته هڅوي چې راپورته شي او د خپلې ټاکلې طبیعي دندې، تربیوي رسالت، کریمو خصائصو، شرف، عفت، حياء او عزت په چوکاټ کې د ننه د اسلام او اسلامي ټولنې خدمت وکړي آیا زموږ مسلمانې میندې، خويندې به بیا د خدیجې، عائشې، اسماء، خنساء او ام سلیم (رضی الله عنهن) تاریخ راژوندی کړي؟ آیا دوی به بیا د هغوی همیشنی تاریخ او تلپاتې یادگارونه تازه کړي؟ آیا مشکله ده چې زموږ په خويندو کې په لسگونو خدیجې، عائشې، اسماء، ام سلیم پیدا شي؟ حقیقت دا دی چې دا ټول ممکن دي. هیڅ مشکله نده. خو ددې هدف د تحقق لپاره درستی تربیې او قوي ایمان ته اړتیا ده. کومه بنځه به وي چې نن ورځ عربي مسلمانې بنځې ته د همیشه توب او خلود دروازه پرانیزي او پدې لار کې د گمراهانو، ملنډې وهونکو، د حق دین او کرامت د دښمنانو په کړو او عملونو باندې هیڅ باک رانه وږي؟

۸ په همدې جگړه کې رسول (صلی الله علیه وسلم) تیریده چې هغه بنځه یې لیده، چې خالد بن ولید وژلې او ډیر ریات خلک ورباندې راټول شوي دي. ویې فرمایل دا څه دي؟ خواب ورکړ شو چې دا یوه بنځه ده چې خالد (رضی الله عنه) وژلې ده. نو رسول (صلی الله علیه وسلم) خپلو ملگرو ته وویل، خالد پیدا کړه او ورته ووايه چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د ماشوم، بنځې او اجیر له وژلو نه منع کوي. بېشکه چې د بشري جنگونو په ټول تاریخ کې یوازې اسلام دی چې د بیوزلو، کمزورو او هغو کسانو چې په جنگ کې یې برخه نه وي اخیستی لکه، رهبانانو، ښځو، سپین ږیرو، وړو او یا په زور جنگ ته بیول شوو کسانو (دهقانانو او مزدورانو) له وژلو نه منع کوي. تاریخ نه

له اسلام نه مخکې او نه هم وروسته دا ډول شفقت او مرحمت ليدلې. بلکه د نورو قانون داسې ؤ چې جنگ د جنگ کوونکو عامه وژنه روا گرزوي، گورو چې نن ورځ هم همدا حال دی سره لدې چې د بشر د حقوقو احترام عنوانيږي او هلته د تجاوز او تيري د مخنيوی پخاطر يوه لويه اداره هم جوړه شوې. خو بيا هم تننی انساني ضمير دومره ندی اوچت شوی چې د بيگناه خلکو وژل ناروا وبولي، او بيا يې په عمل کې پياده کړي. دوه نړيوال جنگونه خو مو وليدل چې په هر يوه کې بنارونه له اوسيدونکو سره يو ځای نابود شول. ډله ايزې وژنې وشوې، او هم مو د آزادۍ او خپلو حقوقو غوښتونکو ملتونو په خلاف د استعمار گرانو چال چلند او جگړې تر نظر تيرې شوې. د آزادۍ بښونکو انقلابونو د ماتې او خفه کولو پخاطر استعمار گران روا بولي چې کلي، کورونه او بنارونه وړان شي، په سلهاوو زره انسانان ووژل شي. لکه چې فرانسې په الجزاير کې څو ځله دا ډول جنايت کړی دی. انگلستان خو په ډيرو هيوادو کې ددې جنايت د قهرمانۍ له شرمه ډک مډال پخپله تڼده څړولی دی، پرتگال اوس هم لگيا دی په خپلو افريقايي مستعمرو کې وينې تويوي.

همدا راز مونږ ندي ليدلی چې د نړۍ د کوم ملت اوسنی او يا پخوانی تاريخ دې د هغو کارگرانو او بزگرانو مرگ ناروا بللی وي کوم چې په زور او جبر سره د جنگ ميدان ته بيول شوي وي، خو اسلام څوارلس سوه کاله مخکې ددې ډول کسانو له وژلو نه څرگنده او په کلکه نهې کړيده، او نه يوازې دا چې په تشريعي لحاظ يې دا خبره کړيده، بلکه د عمل په ډگر کې يې هم ثابته کړيده، گورو چې د حنين په غزا کې د شريعت خاوند او مبلغ رسول ﷺ د يوې ښځې په

مرگ خومره په غصه کيږي. فورا خپلو قوماندانانو ته خبر ليري چې د وړو. بنځو او مزدورانو له وژلو نه ډډه وکړي او کله چې رسول اصلي الله عليه وسلم له خپل رحلت نه څو ورځې مخکې له روم سره د مقابلي لپاره د اسامه لښکر تيار کړ نو داسې نصيحت يې ورته وکړه چې د بنځو، ماشومانو او په جنگ کې د نه گډون کوونکو رهبانانو له وژلو نه ځان وساتي ابوبکر صديق رضي الله عنه، هم کله چې د اسامه د همدې لښکر ليرلو امر نافذ اوډه. نو همدا توصيه يې ورته وکړه. خالد رضي الله عنه هم په عراق کې پخپلو ټولو فتوحاتو کې همدا توصيې عملي کړې. د ځمکې په کرکيله باندې بوخت دهقانانو ته يې هيڅ هم نه ويل. د ځمکې په کرکيله باندې بوختو دهقانانو ته يې هيڅ هم نه ويل. په همدې ترتيب دا کار د اسلامي ټولو لښکرو له مبادنو او اصولو څخه ؤ. هغوی په هر ځای او هر خت کې دې لوړو اصولو ته د قدر په سترگه کتل او ورته يې د عمل جامه ور اغوستې ده. خو له مسلمانانو پرته بل چا او بل لښکر دا لوړ اصول نه پيژندلي او نه يې ورته احترام کړيدی دې لوړو اصولو او تقاليدو ته د اسلامي لښکرو د احترام او درنښت اندازه هغه وخت ښه لگيدای شي چې سړی له صليبيانو سره د صلاح الدين کره تر نظر تير کړي. صلاح الدين هغوی مات کړل، بيت المقدس يې ترې آزاد کړ. د فتحې او بري بيرغ يې په لاس کې ونيو، خو د هغوی سپين ږيرو، ديني خلکو. بنځو، ماشومانو او حتی ډيرو متعصبو جنگ کوونکو ته يې امان ورکړ. هغوی يې د اسلامي لښکر تر حفاظت لاندې خپلو ټولگيو ته ورکړ. تکليف يې وروڼه رساوه، خو د صليبيانو کره بالکل ددې په ضد وو هغوی چې کله بيت المقدس ونيو، نو له غدر.

رذالت، وحشت او هر ډول پستی نه یې لاس و نه نیو، لومړی صلیبیانو اعلان وکړ چې د المقدس مسلمانو اوسیدونکو ته د سپین بیرغ اوچتولو په صورت کې امان ورکوي، مسلمانان هم پدې اعلان تیروتل او د مسجد الاقصی په سر یې سپین بیرغ ودر اوډ. او ډیر شمیر هملته سره راټول شول. خو کله چې صلیبیان مسجد الاقصی ته ننوتل ټول موجود کسان یې ووژل، د وژل شوو شمیر اويا زرو (۷۰۰۰۰) ته ورسید چې زیاتره یې عالمان، پرهیزگاران، ښځې او ماشومان وو او د صلیبیانو ددې جنایت اندازه د دوی د یوه لیکوال له هغه لیک نه ښه څرگندیدای شي چې پاپ ته یې ددې جنایت د زیري ورکولو په خاطر لیکلی او په ډیر ویاړ سره وایي په کوڅو کې دومره وینې وبهیدلې چې د صلیبیانو د آسونو تر ګوندو پورې رسیدې نن ورځ مونږ دا خبرې د خپلو فاتحو. قوماندانانو او لښکرو پر هغه تاریخ باندې د ویاړ په خاطر نه کوو د کوم په هکله چې (لوبون) وایي (تاریخ له عربي فاتح نه عادل او مهربانه فاتح نه پیژني، بلکه هدف مو دا دی څرګنده کړو چې مونږ د شلمې پېړۍ له غریبانو او ټولو دیوکرانو نه زیات د انسانیت خواخوږي او مرستندویان یوو او دا غریبان چې اوس د انساني حقوقو، د ماشوم ورځ، د مور ورځ، او څه ... نه خبرې کوي دا صرف ددې لپاره چې خپل تمدن اوچت وښيي او مونږ پرې وغولوي هو پدې سره هغه بې عقلان، غبي او پخپل امت او تاریخ باندې باور نه لرونکي خلک چې ادعا لري دوی زموږ روشنفکران دي غولولی شي. امید لرو چې نوی نسل دا ډول ډمیسي وپیژني، پخپل دین او اسلامي لوړ تمدن او تاریخ باندې پوره باوري وي د غریبانو په وړاندې هسې تسلیم نه شي لکه چې دلایل او فقیر د

غني او قوي په وړاندې تسليمېږي او ځان پټنگ غوندې په اورسيڅي او بيله دې چې ښه او بد سره بيل کړي بايد د غربي فکر تسليم او تابع نشي.

علم ثابته کړيده چې اسلام له ټولو اديانو نه غوره دين دی، هغه د انساني فطرت سره موافق او د انساني نیکبختۍ او صلاح ښه ضامن دی. همدا راز تاريخ هم ثابته کړيده چې اسلامي جنگونه دټولو نورو جنگونو په نسبت ډير لوړ او اوچت جنگونه وو، د هغو جنگونو غمونه کم، خير او گټې يې ډيرې وې، د هدف له پلوه خو د بل چا جنگونه ورسره هيڅ مقایسه کيدای هم نه شي، لنډه دا چې هره ورځ انسانيت ته يو نوی دليل په لاس ورځي، داسې دليل چې شاهدي وايي اسلام د الله (جل جلاله) دين دی، محمد (صلی الله عليه وسلم) د الله رسول دی، ريښتني مسلمانان د الله (جل جلاله) غوره بندگان او له ټولو خلکو نه غوره او اوچت دي.

((سُرِّيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَّلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ)). (فصلت: ۵۳)

ډير ژر به مونږ دوی ته خپلې نښانې په آفاتو کې هم وښيو او د دوی پخپلو نفسونو کې هم تر دې پورې چې دوی ته دا خبره څرگنده شي چې دغه قرآن کریم په ريښتيا سره برحق دی آيا دا خبره کافي نده چې ستا رب د هر څه ليدونکی دی؟

۹- وروسته له هغه چې رسول (صلی الله عليه وسلم) او مسلمانانو په طائف کې له هوازن نه ثقيف ته تښتيدلي او مات شوي خلک تعقيب کړل، او هلته يې څو ورځې محاصره کړل، خو هغوی تسليم نه شول،

رسول (صلی الله علیه وسلم) بیرته مدینې ته راوگرزید د لارې په اوږدو کې یې د حنین د جگړې غنیمتونه وویشل او ددې غنیمت چې تقریبا شپږ زره ښځې او بې شماره اوبنان او پسونه وو، زیاته برخه یې د عربو مشرانو ته ورکړه ترڅو د هغوی زړونه د اسلام خواته راجلب کړي، قریشو ته یې زیاته اندازه مالونه ورکړل، خو انصارو ته یې هیڅ هم ورنکړل. انصار پدې سره خفه شول او لدې غنیمت نه د محرومیدو غم یې وښود او ځینو یې وویل رسول (صلی الله علیه وسلم) له خپل قوم سره یو ځای شو. یعنی اوس مکه او قریش اسلام ته تسلیم شول، نو رسول (صلی الله علیه وسلم) مونږ نه یادوي ددې خبرې په اوږدو سره رسول (صلی الله علیه وسلم) انصار راتول کړل، له حمد او ثنا وروسته یې وویل ((یا معشر الانصار! مقالة بلغتني عنکم، وجدة (عتب) وجدتموها علي في انفسکم؟ الم تكونوا ضالا فهداکم الله؟ وعالة فاغناکم الله؟ واعداء فالف الله بين قلوبکم؟)) قالوا: بلی، الله ورسوله امن و افضل.

دای انصارو! ستاسې یوه خبره ما ته رارسیدلې، ستاسې په زړونو کې زما په هکله ملامتیا شته ده، آیا تاسې گمراهان نه وی چې خدای (جل جلاله) درته هدایت وکړ او آیا فقیران نه وی چې خدای (جل جلاله) بدایان کړی؟ او آیا پخپل منځ کې سره دښمنان نه وی چې خدای ستاسې په زړونو کې الفت واچاوه؟ دوی وویل هو، خدای او رسول احسان کونکی او افضل دی

ثم قال: ((الایحیی یا معشر الانصار)) قالوا: بماذا نجیبک یا

رسول الله ؟ لله و لرسوله المن و الفضل، قال (صلى الله عليه وسلم) : ((اما و الله ، لو شئتم لقلتم فلصدقتهم: آتيناك مكذبا فصدقناك و مخذولا فنصرناك، و طريدا فأويناك، و عائلا فأسيناك، اوجدتم يا معشر الانصار في انفسكم في لعاعة (البقية اليسيرة) من الدنيا تالفت بها قوما ليسلموا، و تركتكم الى اسلامكم، الا ترضون يا معشر الانصار ان يذهب الناس بالشاة و البعير، و ترجعوا برسول الله الى رحالكم؟ والذي نفس محمد بيده لولا الهجرة لكنت امرءا من الانصار، ولو سلك الناس شعبا (هو الطريق بين جبلين) و سلك الانصار شعبا، لسلك شعب الانصار، اللهم ارحم الانصار، و ابناء الانصار، و ابناء ابناء الانصار، فبكى القوم حتى اخضلوا (بللوا) لحاهم، وقالوا: رضينا برسول الله قسما و حظا)).

بيايي و فرمايل: خواب نه راكوي اي انصارو؟ ويې ويل د څه خواب دركړو يا رسول الله؟ خدای او رسول افضل او د منت خاوندان دي. رسول (صلى الله عليه وسلم) و فرمايل: قسم په خدای كه وغواړئ چې ووايئ او كه ووايئ نور بنسټيا وايئ، راته ووايئ چې خلكو دې خبره نه منله مونږ دې تصديق وكړ، چا درسره كومك نه كوو مونږ دې كومك وكړ، چا ځای نه دركاوه مونږ ځای دركړ، غم خور دې نه درلود مونږ غم شريكې درسره وكړه، اي انصارو تاسې په هغه لږ او بې ارزښته مال چې ما څه خلكو د زړونو د الفت پخاطر هغوی ته ورکړ،

تر څو مسلمانان شي، خفه شوي ياست او تاسې مې د خپل دين د قوت له امله پريښودی، اې انصارو! خوښه موندنه چې خلک له پسه او يا اوش سره لاړ شي او تاسې خپلې مېنې ته له رسول الله (صلى الله عليه وسلم) سره لاړ شئ؟ قسم په هغه خداى (جل جلاله) چې د محمد مرگ او ژوند د هغه په لاس کې دى که هجرت نه وای، نوزه به له انصارو نه يو تن وم، که چېرې خلک په يوه لار لاړ شي او انصار په بله نوزه به د انصارو په لار ځم، خدايه! په انصارو رحم وکړه، خدايه د انصارو په زامنو او لمسيانو رحم وکړه، خلکو (انصارو) دومره وژړل چې ډيرې يې په اوبنکو لمدې شوې او ويې ويل: په رسول الله (صلى الله عليه وسلم) باندې راضي او خوښ يو.

دلته څو داسې مسئلې شته چې تبصره ورباندې کيدای شي:

لومړۍ: په اسلام کې د جنگي نظام يو جزء د غنيمت مسئله ده، د اسلام دښمنان هم همدا قضيه په اسلامي دين باندې د تور لگولو وسيله نيولې ده وايي چې په اسلام کې هم د جنگ عوامل مادي دي او همدا مادي بواعث دي چې مسلمان سپاهي فداکارۍ او سربښندنې ته هڅوي که داسې نه وای نو له جنگ نه وروسته به د غنيمت په هکله دا وضعه نه وه، او نه به دا دومره خبرې اترې را پيدا کيدلې لکه چې د حنين په جگړه کې تيرې شوې، خو حقيقت دا دى چې هر با انصافه انسان پدې باور لري چې دا ادعاگانې بې اساسه دي، ځکه په اسلام کې د جنگ عوامل معنوي دي او هدف يې د حق حاکميت د ظلم او تيري له مينځه وړل دي دا خبره ډيرو آيتونو او حديثونو په ډيره

څرگنده توگه سره اعلان کړېده، عجيبه به وي چې يو انسان ځان او
 ژوند ټول په لاس کې ونيسي، کور او مال د نيستی په خوله ورکړي
 خو لدينه نه يې بيا هم هدف مادي وي؛ مادي مال او متاع که هر
 څولوی وي خو هيڅکله هم له ژوند سره نشي برابرېدلی، ممکنه نده
 چې مادي اهداف يو څوک داسې سربښندې او قهرمانی ته چمتو کړي
 کومه چې د اسلام لښکرو ښودلې ده او نه هم دا ممکنه ده چې د
 مادي اغراضو غوښتونکي دومره کاميابي لاسته راوړي لکه څومره
 چې په اسلامي جگړو کې د مسلمانانو په برخه شويده، سره لدې چې
 د اسلام دښمنان روميان وو که فارسيان له مادي لحاظه څه وروسته
 پاتې نه وو نه يې څه کم وو او نه يې هم مادي هيلې څه کمې او سپکې
 وې. د مسلمانانو د ماتې په صورت کې خو د هغوی ټول مالونه د
 همدې روميانو يا فارسيانو وو او هغه وخت هم داسې نه ؤ چې
 غنيمت ویشل يوازې د مسلمانانو کار ؤ. بلکه دا د ټولو جنگ
 کوونکو لښکرو کار ؤ، نو ولې همدې اهدافو او هيلو د اسلام
 دښمنان هم دومره لوړې قربانۍ او قهرمانۍ ته چمتو نه شوای کړي.
 او ولې هغوی د همدې مادي هيلو او اهدافو په کومک د دومره لويې
 فتحې خاوندان نه شول کومه چې اسلامي لښکر وگتله؟ اسلامي
 جنگونه پخپله ډير داسې شواهد لري چې د هغه چا خبره چې وايي د
 مسلمانانو سپاهيانو د فداکارۍ او قهرمانۍ اصلي عامل مادي
 اهداف او هيلې دي، په کلکه ردوي. وينو چې په بدر، احد، مؤته او
 نورو غزاگانو کې مسلمان سپاهي يوازې د جنت او شهادت په هيله د
 جگړې ميدان ته ننوزي. د بدر په غزا کې چې رسول (صلی الله عليه
 وسلم) شهيدان ته د جنت زېري ورکوي، يو صحابي (رضي الله عنه)

په لاس کې نیولی خرما ایسته غورځوي سمدلاسه د جنگ په لور
دانګې او وایې بخ، بخ (واه واه) زما او جنت تر مینځ فقط همدا
خرماوې دي، والله چې ډیره لیرې مسافه ده، او بیا تر هغې جنگیږي
تر څو د شهادت تاج په سر ږدي، بل یو صحابي (رضي الله عنه) کله
چې د احد د جګړې میدان ته راځي وایي: جنت دی، جنت دی، د جنت
بوی د احد له غره نه راته نژدې دی.

له فارس سره په جګړو کې مسلمان قوماندان رستم ته څه ښه ویلي
دي، هلته چې رستم ورته وایي: زه به درته مال او جامې او پیسې
درکړم، جنگ پریږدی. بیرته خپل وطن ته لاړ شی، خو مسلمان
سپاهي ځواب ورکوي: قسم په خدای (جل جلاله) چې مونږ ددې لپاره
نه یو راوتلي، مونږ ددې لپاره راوتلي یو چې تاسې د بندګانو له
غلامۍ نه آزاد کړو او د قهار خدای (جل جلاله) بندګۍ ته مو تسلیم
کړو، که تاسې اسلام راوړئ مونږ بیرته در نه ځو، ستاسې ملک هم
ستاسې لپاره دی، ستاسې ځمکې ستاسې دي، پدې شیانو کې مونږ
درسره څه جنجال نلرو آیا زښتیا دا د یوه داسې ټولګي ځواب دی چې
په غنیمت، مال او ځمکه پسې وتلی وي؟ خو که څوک ددې باطلو
ادعاګانو (چې وایې د اسلامي جنگونو سبب مادي دی) د اثبات لپاره
د حنین له غزا وروسته د غنیمتونو د ویش په هکله پېښه شوې
واقعه او دې خوا ته د جنگیالیو توجه او د انصارو خفګان دلیل
ونیسي نو دا په حقیقت کې د جنگ او جنگ کوونکو له واقعیت نه
سترګې پټول دي، ځکه د مال خوا ته کاره کسان ټول نوي مسلمان
شوي وو، اولاً تر اوسه هغوی په اسلامي بڼه کې د پخوالي هغې
درجې ته نه وو رسیدلي کوم چې نور مسلمانان پکې واقع وو او ثابته

ده چې ابوبکر صدیق، عمر فاروق، عثمان غني، علي، عبدالرحمن بن عوف، طلحه، زبیر او نورو عزتمندو اصحابو (رضي الله عنهم) د مال او غنیمت خوا ته هیڅ فکر هم نه و، او هغه څه چې له انصارو نه پیښ شول هغه یوازې د ځینو خبرې وې چې د جنگ د حاصل د ویش او د ځینو جنگیالیو په ځینو نورو باندې د بهتری په هکله یې کړې وې او دا د بشري فطرت له مخې په هر وخت کې او د هر ځای په خلکو کې پیښې شوې او پیښېږي او دا هغه څه و چې هر انسان یې په دېته ورته شرایطو کې کوي.

له الهي رضا، ثواب او جنت سره د انصارو مینه او رسول (صلی الله علیه وسلم) ته د هغوی کامل اطاعت او تسلیمي د هغوی له هغو اوبښکونو نه ښه څرګندېږي کومې چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) د خطبې په اوریدو سره تویې کړې. رسول (صلی الله علیه وسلم) ورته ویلي و چې انصارو خوښه موندنه چې خلک له پسه یا اوبښ سره لار شي او تاسې له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) سر خپل ځای ته ستانه شي. د هغه چا په هکله چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) ملګرتیا، یې په ټولو مالونو غوره بللې وي، ددې خبرې کول ډیره بې انصافي ده چې گویا هغوی د مالونو او منصبونو پخاطر جهاد کاوه. دا هیڅ معنی نلري چې وویل شي اسلام ولې غنیمت د جنگ کوونکو حق ګرزولی او ولې یې د تننۍ زمانې په شان د دولت حق ندی ګرزولی؟ ځکه دا ډول خبرې کول په حقیقت کې د خلکو له طبیعت او په هغه زمانه کې له جنگي تقالیدو نه سترګې پټول او غفلت دی، هغه وخت یوازې اسلامي لښکر نه و چې غنیمتونه به یې د خمس (پنځمې) له ورکړې وروسته د سپاهیانو تر مینځ ویشل، بلکه هغه وخت ټوله

لښکرو همداسې کول او که چېرې نن کوم مجتهد دا ووايي چې باید اوس غنیمتونه دولت ته ورکړل شي، نو گمان کوم چې دا خبره یې د اسلامي اصولو له روح نه ډیره لیرې نده.

دوهم: نویو مسلمانانو ته له غنیمت نه د زیاتې برخې په ورکړه کې لوی حکمت پروت دی او دا ښيي چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د خلکو په حال او طبیعت ښه پوه، او د ډیر پراخ نظر درلودونکی ؤ. بیشکه هغه کسان چې تر هغې پورې له رسول (صلی الله علیه وسلم) سره جنگیدل او مکې تر فتحې یې د هغه پاک دعوت نه ؤ منلی او هغه کسان چې د جگړې په پیل کې یې د مسلمانانو د ماتې له امله تشویش ښکاره کړی و، ددې وړ وو چې زړونه یې باید د اسلام خواته راوکنښل شي، ترڅو له مادي پلوه هم هغوی ته د اسلام افضلیت ثابت کړای شي او ورته وښووله شي هغه مالونه چې دوی یې له مسلمانانو سره جنگونو ته هڅول په اسلام کې نه ضایع کیږي. او دا هم څرگنده ده چې هغوی د قوم مشران وو او د خپل زعامت د ساتلو لپاره یې له اسلامي دعوت سره جگړې کړې وې، نو کله چې اسلام د دوی دا باطل شوکت ورمات کړ او مکه فتحه شوه، نو بیا ددې امکان موجود ؤ چې هغوی ددې بري په نسبت د خپلې ماتې له امله عقده من شي او څرنگه چې اسلام د هدایت او اصلاح دین دی او د خپل حاکمیت لپاره د زور او جبر لاره نه نیسي، بلکه د نورو ټولو نظامونو بر خلاف خپل حاکمیت د زړونو او عقلونو د تسلیمیدلو له لارې قائموي او دا ضروري بولي چې یو څوک باید د عقل له تسلیمې او قناعت نه وروسته اسلام ومني، د زور او جبر لاره د دین لاره نده، نو اوس که چېرې مال او پیسې د ځینو زړونو د اصلاح او هدایت سبب

کیري نو د حکمت په حکم دې ورته مال او پیسې ورکړای شي، لکه چې رسول (صلی الله علیه وسلم) هم همدا کار کړیدی.

الله (جل جلاله) ښه عالم ؤ چې دا په عربي ټاپو وزمه کې بریالی شوی دعوت به د نړۍ ختیځ او لویديځ ته غزیږي. نو په کار ده چې ددې لوی امر د اجراء لپاره ټول عرب تیار شي. ټول باید ددې رسالت وړلو ته اوږه کیردي، او پدې لاره کې سربښندنې ته چمتو شي، او کله چې پدې ناچیزو مالونو سره د هغوی د مشرانو زړونه صاف، او اصلاح کیري او دا مال یې د دعوت د نور وړانګې دماغونو ته رسوي او هغوی د دعوت منلو او ورڅخه دفاع کولو ته چمتو کوي، لکه چې همداسې وشول، رسول (صلی الله علیه وسلم) هغوی خوښ کړل، نو د همدې مشرانو له زړونو څخه د اسلام او دعوت په نسبت ټوله عقده او کینه ووتله او کله چې اسلامي لښکر د ځمکې پر مخ د اسلامي نور د خورلو لپاره تیاري نیوله او پر ملا یې د همت پټکی تاپه، تر څو خلک له تورو تیارو نه اسلامي رڼا ته وباسي، نو همغه وخت عربي ټاپو وزمه ټوله ددې تاریخي کارنامې د ادا کولو لپاره په کامله توګه تیاره او آماده وه او همغه په مال راضي شوي مشران هم کلک ورسره ولاړ وو، تاریخ په اسلامي فتوحاتو کې د هغوی ډیرې نیکې کارنامې، ښه دریزونه او مهم رول ذکر کړیدی او له همدې خلکو نه ځنې داسې هم شول چې په وروستیو وختو کې یې اسلامي بیرغ له عربي ټاپو وزمې نه د باندي هم اوچت کړ او په همغه ځایونو کې یې د اسلامي ستونو په درولو او د اسلامي قیادت د تسلط پیدا کولو په لار کې مهم رول ادا کړ.

دې مجاهدینو ته دا خبره چې ګویا هغوی په پیل کې په مال راضي

کړای شوي وو او یایې د مکې له فتحې نه وروسته اسلام راوړی کوم ضرر او زیان نه شي رسولای، او نه هم دا د عیب خبره ده، ځکه ډیر وروستني مخکیني را لاندې کوي، کمزوري هم د پیاوړي ثواب او فضیلت گټلی شي او ډیر داسې هم پېښېږي چې یو چا کار په اخلاص نه وي شروع کړی، خو د کار په جریان کې اخلاص پیدا کوي حسن (رحمة الله علیه) وایي مونږ علم د غیر الله لپاره غوښته، خو هغه خاص د خدای (جل جلاله) لپاره شو، بل چا داسې ویلي دي علم مو غوښت خو نیت راسره نه ؤ وروسته نیت هم راسره ملگری شو د متاخرینو لپاره همدا کافي ده چې خدای (جل جلاله) ورته د خیر او حسنی زیری ورکړی

((... لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَاتِلْ أُولَئِكَ أَكْثَرُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَاتِلُوا وَكَلَّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَى وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ)). (الحديد: ۱۰)

له تاسې نه چې کوم کسان له فتحې نه وروسته مالي لگښت او جهاد وکړي هغوی هیڅکله له هغو خلکو سره نشي برابریدای چې له فتحې نه مخکې یې مالي لښکت او جهاد کړیدی د هغو درجه په وروسته وخت کې له مالي لگښت کوونکو او جهاد کوونکو څخه ډیره ستره ده اګر که الله له دې دواړو سره د نیکی وعده کړیده او څه چې تاسې کوی الله ورڅخه خبر دی،

دریم د غنیمت له مالونو نه د محرومیدو په سبب د انصارو له خفگان نه وروسته د بیرته خوشالولو پخاطر د هغوی راټولول او ورته خطبه ویل د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د سیاسي بصیرت او ښه

تدبير او کاملو اخلاقو يو بل قوی دليل دی. رسول (صلی الله علیه وسلم) چې کله د انصارو له خفگان او خبرو نه خبر شو، سمدلاسه یې د هغوی د رضا کولو او خوشالولو هلې ځلې پیل کړې، ټول انصار یې راټول کړل او خپل حکیمانه نصیحت یې ورته وکړه سره لدې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ښه پوهیده چې انصار زیاته مینه ورسره لري او اطاعت ته یې پوره تیار دي او د الله (جل جلاله) په لار کې یې ډیره مالي او ځاني قرباني ورکړیده، ان تردې چې هلته ددې خبرې هیڅ احتمال هم نه ؤ چې د دوی نه داسې کاروشي چې د ایمان په کمزوری دالت وکړي او دا کار بیا دوی د الله (جل جلاله) او رسول (صلی الله علیه وسلم) په قهر اخته کړي، خو بیا هم رسول (صلی الله علیه وسلم) دا بهتره وگڼله چې د هغوی له فکرونو نه ددې موضوع په هکله ټول شکونه لرې کړي. دا په حقیقت کې دومره لوړه لاره او طریقه ده چې باید هر قائد او رهبر ددې سنتو په پیروی سره له خپلو پیروانو سره همدا ډول کړه وکړي، ځکه دښمنان تیار په کمین کې ناست دي کوبښن کوي چې داسې یوه خبره پیدا کړي چې د قائد او عسکر تر مینځ بیلټون پرې راولي، شیطان لعین خو چې څومره مکار او فریبکار دی تل ددې ډول فتنو هڅه کوي نو مشران باید پخپلو پیروانو باندې له پوره باور درلودلو سره سره د هغوی د خوشال او قانع ساتلو ډیر خیال وساتي.

وگوره رسول (صلی الله علیه وسلم) د انصارو د خوشالولو او قناعت لپاره له څومره حکیمانه او مؤثر اسلوب نه کار واخیست، لومړی یې هغوی ته د الله د رحم او کرم یادونه وکړه او ورته وینې ښوول چې الله په هغوی لوی فضل کړی چې هغوی اوس له گمراهۍ نه هدایت ته اوله

دښمنۍ نه اخوت ته راوتلي دي او بيایې د هغوی فضیلت ته اشاره وکړه او د اسلامي دعوت په لاره کې یې له هغه (صلی الله علیه وسلم) سره په سختو شرائطو کې د هغوی مرسته یاد کړه، تر څو هغوی زر پدې قانع شي چې ددې سعادت او هدایت په مقابل کې دا ټول مالونه هیڅ دي او همدا راز پدې خبرو یې ورته د دوو نورو کارونو تایید وکړ: لومړی دا چې هغه (صلی الله علیه وسلم) د خپل قوم طرفداري نده کړې او نه یې انصار هیر کړيدي لکه چې له هغوی نه ځینو داسې فکر کاوه او بله دا چې انصار یې د غنیمت له مال نه ځکه بې برخې کړل چې رسول الله (صلی الله علیه وسلم) د هغوی په ایماني قوت او له الله (جل جلاله) او رسول (صلی الله علیه وسلم) سره د هغوی په زیات محبت باندې پوره ډاډه و، قسم دی چې د سابقینو مخلصینو او د خدای د رضا د غوښتونکو د خوشالولو لپاره لدېنه لوړه او اوچته لاره او طریقه هیڅ چیرته هم نه شي موندل کیدای، نو د الهي رحمت باران دې وي په داسې قائد او ستر پیغمبر، هغه پیغمبر چې الله یې په هکله فرمایي

((وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ)). (القلم: ۴) (او بیشکه ته د لوړو اخلاقو مرتبه لرې)

۴- څلورم - د رسول (صلی الله علیه وسلم) لدې لارښوونې وروسته د انصارو موقف د هغوی د ایماني قوت، د زړه نرمۍ، او الهي رحم او کرم پوره پیژندنې ښه څرگندوی دی. انصارو پدې قناعت او کلک ایمان درلود چې د دوی د جهاد، نصرت او تائید سبب یوازې الهي کرم او د رسول (صلی الله علیه وسلم) مهرباني ده او دوی دا هم یاده

کړه که چېرې د الله رحم او اراده نه وی نو دوی به هدايت نه و موندلی او که چېرې رسول (صلی الله علیه وسلم) نه وی نو د دوی زړونه او سترګې به نه وای رڼا شوې او که چېرې اسلام نه وی نو بیا به هم الله (جل جلاله) دوی له نفاق څخه نه وو خلاص کړي او نه به یې وینې ساتلې شوی وی، او نه به د یهودو له غلامۍ نه اسلامي عزت ته رسیدلی وی. بیا هغوی رسول (صلی الله علیه وسلم) ته د هر ډول قربانۍ وعده ورکړه او کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ورته د رحمت دعا وکړه او له الله (جل جلاله) نه یې سوال وکړ، ای خدایه ته په دوی، د دوی په زامنو او لمسیانو رحم وکړه، نو پدې وخت کې له ډیرې خوشالۍ نه د هغوی اوښکې وبهیدې په دې یې الهي شکرانې ادا کولې چې رسول (صلی الله علیه وسلم) ورباندې خومره شفقت لري او له الله نه ورته خومره د رحمت سوالونه کوي، نو لدېنه به نور د ایماني قوت او ریښتینولي څه وي او لدې مینې نه به بله کومه مینه د ایمان قوي دلیل وي؟ الله (جل جلاله) دې له هغوی نه راضي شي، یاد یې د همیشني وي خدای دې مونږ له دوی سره یو ځای په جنت کې د رسول (صلی الله علیه وسلم) په لیدو مشرف کړي، الله (جل جلاله) دې مونږ او دوی ټول له الهي نعمت نه د برخه لرونکو خلکو په ډله کې چې انبیاء (عليهم السلام) صادقان، شهیدان، او مقربین دي وشمیري. (امین)

په آخر کې یو ځل بیا وایم چې د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) او انصارو تر مینځ دا ټول مواقف او پېښې باید د هر داعي د لارې مشال او د هر زده کوونکي په ذهن کې انځور وي، ځکه دا د ایمان د قوت سبب کیږي او له رسول (صلی الله علیه وسلم) او ملګرو سره یې (رضي

الله عنهم) د مینې او محبت طوفان راپاروي، زړه د هغوی په مینه ډکوي، الله (جل جلاله) دې پر هغوی ټولو رحم او کرم وکړي.

ب: د بتانو ماتول

له نوح (عليه السلام) نه وروسته د انبياؤ (عليهم السلام) پلار ابراهيم (عليه السلام) پخپل قوم کې له بت پرستۍ سره داسې مقابله وکړه چې مشرکینو يې د سيڅلو اراده وکړه، لکه چې قرانکریم حکایت کوي کله چې ابراهيم (خليل الله) مکې ته لاړ نو خپل زوی اسماعيل (عليه السلام) يې له خپلې مور سره يو ځای هلته پرېښود. اسماعيل (عليه السلام) ځوان شو نو دواړو کعبه شريفه جوړه کړه، ترڅو هلته د خدای (جل جلاله) عبادت وشي، خلک يې حج وکړي، د اسماعيل (عليه السلام) اولاده زياته شوه او مورخينو دده اولاده د مستعربه عربو په نامه نومولې دي. دې خلکو ډيره زمانه د بتانو عبادت نه پېژانده، خو وروسته به چې هرچا له مکې نه د باندې سفر کاوه، ارو مرو به يې د حرم شريف له تېرو نه يوه تېره د احترام او تکریم پخاطر له ځان سره وړه، او هر چيرته به يې چې واپول نو دا تېره به يې کيښوده او د کعبې په شان طواف به يې ورڅخه کاوه، دي کار تر هغې پورې دوام درلود ترڅو (عمر بن لحي) د بتانو عبادت وروړ او دا د ځينو په قول د محمد (صلى الله عليه وسلم) له بعثت نه (۵۰۰) کاله مخکې خبره ده. نوموړی (عمر بن لحي) لومړنی کس دی چې اسماعيلي دين يې بدل کړی. نوموړی له مکې نه د جرهم د قبيلې له ايستلو وروسته د کعبې ساتونکی شو، خو څه موده وروسته سخت

ناروغ شو، چا ورته وويل چې د شام په بلقاء نومي ځای کې يوه حمه (چينه) ده (چې اوس هم حمه ورته ويل کېږي)، که هلته ورشي نوروغ به شي، عمرو هلته ورغی، غسل يې پکې وکړ او روغ شو او هملته يې وليدل چې د هغه ځای اوسيدونکي د بتانو عبادت کوي پوښتنه يې وکړه دا څه دي؟ هغوی ورته وويل: مونږ له همدې بتانو نه باران او پر دښمنانو بری او غلبه غواړو. عمرو د يوه بت سوال ورنه وکړ، هغوی يې سوال ومانه او يو بت يې ورکړ، ده بت له ځان سره مکې ته راوړ او کعبې ته يې نژدې ودراره، پدې ډول په عربي ټاپو وزمه کې د بتانو عبادت پيل او رواج شو، او دومره زيات خور شو چې هر چا به پخپل کور کې يو بت درلود چې عبادت به يې ورته کاوه، او کله به چې څوک په سفر تله، نو په کور کې به يې آخرينی کار او له سفر نه له راستنيدو وروسته لومړنی کار به يې د بت مسحه کول وو.

په عربو کې د بت پرستۍ مینه نوره هم زياته شوه، چا به د بيت او چا به د بت عبادت کاوه او که به چا د بت او بيت جوړولو وس نه درلود، نو بيا به يې د حرم شريف په مخکې يوه تيږه وذروله او د بيت الله په شان به يې طواف ورنه کاوه، کوم کس به چې سفر وکړ او چيرته بل ځای به يې واړول نو څلور تيږې به يې واخيستې او تر ټولو تيږو بهتره به يې د ځان رب وبلله او پاتې درې نورې به يې دديگ لپاره نغري کړې او کله به چې تللو نورب او نغري ټول به يې پريښودل او چې بل ځای به يې واړول نو بيا به يې همدا کار کاوه.

عربو درې لوی بتان درلودل چې ډير احترام يې ورته درلود او د هغوی حج به يې کاوه، مالونه به يې ورته حلالول، طواف به يې ورنه کاوه، لومړنی يې «مناة» نومیده چې د مکې او مدينې تر مينځ د قديد

نومي ځای د مشلل په ناحیه کې د بحر په غاړه ایښودل شوی ؤ، ټولو عربو ددې بت ډیر احترام درلود خو اوس او خزرچ یې له نورو نه ډیر درناوی کاوه او کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) د هجرت په اتم کال د مکې د فتحې په لور روان شو، علي (رضي الله عنه) هم بت درې وړی کړ او څه شي چې ورسره ایښی ؤ هغه یې رسول (صلی الله علیه وسلم) ته راوړل، پدې شیانو کې دوی تورې هم وې چې د غسان قبیلې مشر حارث بن ابي شمر الغساني دې بت ته هدیه کړې وې او دا همغه حارث ؤ چې د رسول (صلی الله علیه وسلم) خط وپرونکی قاصد (شجاع بن وهب الاسدي رضي الله عنه) یې په شهادت رسولی ؤ او له ده نه پرته د رسول (صلی الله علیه وسلم) بل هیڅ یو قاصد هم ندی وژل شوی.

دوهم بت یې «لات» نومیده چې په طائف کې ایښودل شوی ؤ او دا یوه لویه څلور کنجه پرنښه (ډبره) وه، قریشو او ټولو عربو زیات احترام ورته درلود او کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) مکه فتحه کړه او بیرته مدینې ته ستون شو، هلته ورته د ثقیف وفد راغی او له رسول الله (صلی الله علیه وسلم) نه یې سوال وکړ چې دا بت «لات» تر دریو نورو کالو پورې مات نکړي، خو رسول (صلی الله علیه وسلم) دا سوال ونه مانه، هغوی د دریو کالو دا موده کموله، خو رسول (صلی الله علیه وسلم) نه منله تر څو یوې میاشتې ته راکوز شول، خو بیا هم رسول (صلی الله علیه وسلم) ونه منله.

ابن هشام وایي چې دوی ددې غوښتنې توجیه داسې کوله چې ښکوي دوی غواړي ددې بت په جوړ پریښوولو سره د قوم جاهله طبقه، ښځې او ماشومان اسلام قبلولو ته اړیاسي او اوس به دا غوره نه وي چې د

بت په ماتولو سره خپل قوم حيران دريان کړي، خو رسول (صلى الله عليه وسلم) دا ونه منله او سمدلاسه يې ابو سفیان بن حرب او مغيرة بن شعبه ته امر وکړ چې لاړ شي او دا بت (منات) هم درې ورې کړي کله چې مغيرة په بت گزارونه شروع کړل، د ثقيف ښځې راووتې او په ډکو سترگو يې ويل:

لتبكين دفاع اسلمها الرضاع

لم يحسنوا المصاع

اوله دې نه يې مراد دا ؤ چې افسوس د هغه شي په حال چې له مونږ نه به يې دفاع کوله، دښمنان به يې رانه شړل او بلاگانې (مصيبتونه) به يې رانه ليرې کولې، هې، هې، اوس هغه درې ورې کيږي، خلکو ورانۍ ته وسپارل، دفاع يې ورته ونه کړه او د دفاع پخاطر يې تورې پورته نکړې.

درېم بت (عزى) نومیده، چې له مکې نه عراق ته د تلونکې لارې ښي لاس ته پروت ؤ، قريشو خاص احترام ورته درلود تر دې حده چې کله قرانکریم را نازل شو او دا ټول بتان يې ردول او ټکول، نو دا په قريشو ډيره سخته تمامه شوه، او کله چې ابو احيحه (سعيد بن عاص بن امية بن عبد شمس بن عبد مناف) د مرگ په بستره کې ناروغ پروت ؤ، ابو لهب يې پوښتنې ته ورغی که گوري چې ابو احيحه ژاړي، ابو لهب ورته وويل: ولې ژاړې؟ هغه ورته وويل: له مرگه نه ژاړم، بلکه لدې ژاړم چې ويرېږم که زه مړ شم نو د عزى عبادت به پريښوول شي، ابو لهب خواب ورکړ: قسم په خداى چې د عزى عبادت ستا په ژوند هم

ستا پخاطر ندی شوی، او نه به له تا وروسته ستا د مرگ په وجه د هغه عبادت پرینوول شي، ابو احيه ورته وويل: اوس پوه شوم چې زما خليفه شته: ... د عزى په عبادت دا ټينگار يې ډير خوښ شو. د فتحې په ورځ رسول (صلی الله عليه وسلم) خالد بن وليد ته امر وکړ چې دا بت (عزى) مات کړي، خالد (رضي الله عنه) چې کله ورغی د بت پرستار يا منجور (ديبه بن حرمي الشيباني) وويل:

اعزاً شدي شدة لا تكذبي على خالد القى الخمار و شمري

فانک الا تقتلى اليوم خالدا تبوئي بذل عاجل و تنصري
نو خالد (رض) ورته وويل:

يا عزى كفرانک لا غفرانک اني رايت الله قد اهانک
هغوى داسې گمان کاوه چې گویا يوه حبشي ښځه وه چې ببر وينستان يې ؤ، لاس يې په غاړه ايښى ؤ او د هغې ونې په د ننه کې وه کوم چې خالد (رضي الله عنه) پرې کړه چې په همدې شکل ورته راښکاره شوه او هغه ووهله او سر يې ورمات کړو که گوري چې سکاره غونډې يو شي ؤ، خالد چې کله رسول (صلی الله عليه وسلم) ته د امر پځای راوړلو خبر ورساوه نو هغه (صلی الله عليه وسلم) وفرمايل:

((تلک العزى، و لا عزى بعد ها للعرب، اما انما لن تعبد بعد

اليوم)). (همدا عزى دى، له دې وروسته به د عربو لپاره بل عزى نه وي، او له نن نه وروسته به يې په هيڅ صورت سره هم عبادت ونشي).
دا ؤ د عربو مشهور بتان چې قرآن کریم يې داسې يادونه کوي:

((أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ * وَمَنَاةَ الثَّالِثَةَ الْأُخْرَىٰ)) . (النجم: ۱۹ / ۲۰) (اوس لږ وواياست، تاسې کله ليدلي دغه لات او دغه عزى او دريم دغه بل بت منات).

د مکې د فتحې په ورځ چې کله رسول (صلی الله علیه وسلم) بیت حرام ته ننوت ویې لیدل چې هلته د ملائکو عکسونه دي او ویني چې مشرکینو د ابراهیم (خلیل الله) عکس هم ایستلی چې په لاس کې یې ازلام (تفسیر ته دې مراجعه وشي) (غشي دي او ویش پرې کوي نو یې وفرمایل: ((قاتلهم الله جعلوا شیخنا یستقسم بالازلام ما شان ابراهیم و الازلام)). (خدای د دوی هلاک کړي، زمونږ شیخ یې داسې بنوولی چې په ازلامو (غشو ویش کوي. د ابراهیم له ازلامو سره څه کار دی).

الله تعالی فرمایي:

((مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا مُّسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ)) . (آل عمران: ۶۷)

(ابراهیم (خلیل الله) نه یهودي و او نه نصراني، بلکه هغه خو یو لوري ته مخ اړوونکی مسلمان و او هغه هیڅکله له مشرکانو څخه نه و). بیایې دا ټول عکسونه راوغورځول، امر یې وکړ چې دا ټول ږنگ بنگ شي ټول یې وړان کړل، ابن عباس (رضي الله عنهما) فرمایي: د مکې د فتحې په ورځ رسول (صلی الله علیه وسلم) پخپله راحله سپور مکې ته ننوت، طواف یې پیل کړ پداسې حال کې چې د بیت الله په شا او

خوا کې بتان اینودل شوي وو، رسول (صلی الله علیه وسلم) په لاس کې د قضیب (یوه قسم ونه ده) په لرګي اشاره کوله او ویل به یې: ((وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا)). (الاسراء:

(۸۱)

او اعلان وکړه چې «حق راغی او باطل له مینځه لاړ، بیشکه چې باطل له منځه تلونکی دی»، د بت سرته به یې چې اشاره وکړه سره په تندي به را واوښت او که به یې پښو ته اشاره وکړه نو پښې به یې په ستر شوي او نسکور به شو. پدې ترتیب سره ټول بتان را چپه شول.

د مکې د فتحې لخوا میاشتې نه وې تیرې شوې چې د عربي جزیرې ټول بتان نسکور شول او بت پرستان ورک شول. ځکه خلک ټول په حقیقت پوه شول او له خپل پخواني عبادت نه به ډیر خجالت وو ویل به یې جهل څومره راباندې زور شوی ؤ چې د بې واکه او بې حسه تیږو عبادت به مو کاوه.

د اسلامي دعوت لومړنی کار دا ؤ چې بتان یې وټکول، خلکو ته یې د هغوی حقیقت وښوده، د هغې د عبادت ضررونه یې په ګوته کړل او د رب العالمین د عبادت لور ته یې بلنه پیل کړه، خو عربي جزیرې او په سر کې یې قریشو ددې دعوت مخالفت وکړ او دا یې یو نوی او عجیب غوندې شی وباله:

((أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عُجَابٌ)). (ص: ۵)

(آیا ده د ټولو خدایانو پر ځای فقط همدا یو خدای وګرځوه؟ دا خو ډیره د تعجب وړ خبره ده)

د عربو ټاپو وزمه د اسلامي دین په راپیدا کیدو سره یو ځل و خوځیده

او د باطل لښکر په خپل ټول توان سره ددې کوښښ وکړ چې دا نوی دین ختم کړي، د دعوت قائد او د الله (جل جلاله) رسول (صلی الله علیه وسلم) هم له مینځه یوسي، خو له (۲۱) کالو مسلسل جنگ او کشمکش نه وروسته الهي نصرت او بری د رسول (صلی الله علیه وسلم) په برخه شو، د بت پرستی مرکز یې فتح کړ، باطل خدایان (بتان) یې درې ورې کړل، ټول باطل قوتونه مات شول او دا ثابته شوه چې ټولې شیطاني دسیسې لکه د اوبو په مخ لیکې وي او بس. آیا عقل دا منلی شي چې دا دومره لوی بری او فتحه دې په دومره لږ وخت کې لدې دومره لږو امکاناتو سره چې حتی رسول (صلی الله علیه وسلم) د دعوت په پیل کې یوه ملگری هم نه درلود له الهي نصرت پرته تر سره شي؟! نه کله هم نه. که الهي نصرت او تائید نه وای نو بیا به دا فتحې یوه هم نه وه ((...وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى...)). (الانفال: ۱۷)

(او تا و نه ویشتل بلکه الله و ویشتل).

محمد بن عبدالله (صلی الله علیه وسلم) د عربو پنځه سوه کلنه بدبختي او فکري بې لاري ختمه کړه، عربي عقل یې د بت پرستی او نورو خرافاتو له منگلو خلاص کړ، عربي کرامت یې د بت پرستی له ذلت نه را اوچت کړ او د همیشني یاد دروازي یې د هغوی په مخ پرانیستي تر څو بیا ورنه هیر نه شي رسول (صلی الله علیه وسلم) څومره رښتیا ویلي دي: ((لا عزى بعد ها للعرب اما انها لن تعبد بعد اليوم)). (عرب به لدینه وروسته عزى ونلري، هیڅکله به یې عبادت ونه شي)

د عربو د ټاپو وزمې خلکو نور تر ابده بت پرستي پرېښوده، نور نو عربي عقل ځوان شو او بيا به د کوچينو والی دور ته بيرته نه راگرزي، هغه طفوليت چې انسان دومره ټيټ کړي چې د يوې بې واکه، بې غوږو او بې سترگو تيرې په مخ کې په سجده پريوزي. د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) تر رحلت وروسته ډير جنگونه او فتنې شويدي، ځينو د نبوت ادعاگانې وکړې، ځينو نورو د قرآنکریم مخالفت وکړ، دا هر څه وشول خو چا ندي اوريدلي چې يو عرب دې بت پرست شوی وي؟ او دا هم ځکه چې محمد (صلی الله عليه وسلم) د هغوی عقل روښانه کړی او د هغه رسالت هر څوک په حقيقت پوه کړيدي او همدا وجه ده چې د دنيا تر آخره په هر عرب باندې د رسول (صلی الله عليه وسلم) زيات احسانونه دي، ځکه همده (صلی الله عليه وسلم) دوی آزاد کړل، حقيقت يې وروښود او د نورو قومونو د هدايت کولو شرف يې هم ورپه برخه کړ الله فرمايي:

((هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ)). (الجمعه: ۲)

(همغه ذات دی چې په اميانو کې يې پيغمبر پخپله له همغوی نه راپاڅاوه چې هغوی ته د هغه آيتونه اوړوي، د هغوی ژوند سپيڅلی کوي او هغوی ته د کتاب او حکمت ښوونه کوي پداسې حال کې چې لدینه مخکې هغوی په څرگنده گمراهۍ کې غورځيدلي وو.)

ج- د تبوک غزا، درسونه او پندونه یې

۱- ددې غزا سبب دا ؤ چې د روم امپراطور (هرقل) په شام کې ډیرې لښکرې ځای په ځای کړې او د یوه کال آذوقه (خوراک) یې ورته برابر کړی و، عربي قبیلې لکه لخم، جزام، غسان، او عامله یې هم له حان سره درولې وې، ټول سره یو ځای شول بیا یې مخکښان بلقاء نومي ځای ته را وړاندې شول. کله چې رسول (صلی الله علیه وسلم) لدې واقعی نه خبر شو خلکو ته یې د تبوک په طرف د تللو لپاره د تیاری حکم وکړ او له بدایانو نه یې د مالي مرستې غوښتنه وکړه.

دا واقعه د اسلامي جگړې طبیعت او هویت څرگندوي، او دا ښیي چې اسلامي جگړه د یوه تجاوز گر، ویروونکي او د وینو د تېرې جگړه نده بلکه دا د دین او وطن د دفاع او تجاوز گر د لاس لندولو او د فساد د تغیر ټولولو پخاطر جگړه ده، دا خبره قرآنکریم څو ځایه په ډاگه کړیده او مونږ هم په اسلام کې د جنگ رواکولو اسباب مخکې ذکر کړل او له جنگ نه د اسلام هدف او لار مو هم واضح کړه، او د رومیانو له وتلو او جگړې ته له تیاری نه وروسته جنگ ته د رسول (صلی الله علیه وسلم) آمادګي زمونږ د خبرو تائید کوي.

دا چې د مسلمانانو خلاف ځنې عربي قبیلې له رومیانو سره ودریدلې نو دا پدې دلالت کوي چې دغو خلکو اسلام نه ؤ پیژندلی او دا یې نه وه درک کړې چې اسلام ټول بشریت په عامه توګه او عرب په خاصه توګه له هر ډول غلامۍ او ذلت نه آزادول غواړي او که چېرې هغوی پدې پوه وای نو کله به هم د خپل قوم د مسلمانانو په خلاف له رومیانو سره نه وو یو ځای شوي.

۲- رسول الله (صلی الله علیه وسلم) دې جگړې ته د آمادګۍ امر پداسې وخت کې صادر کړ چې له یوې خوا ډیره گرمي وه او له بلې خوا د میوو ټولولو وخت ؤ. د الهي حکمت له مخې دې جگړې ښه او بد سره بیل کړل پدې معنی چې رینستینو مؤمنانو نه گرمۍ ته وکتل او نه سختۍ ته او نه له میوې نه محرومیو ته، بلکه په پوره خوشالۍ یې د رسول (صلی الله علیه وسلم) امر ته لږیک ووايه، خو منافقان هسې د خوشي عذرونو په وړاندې کولو سره په کورونو کې پاتې شول، او پدې سره یو ځل بیا سختۍ او مشکلاتو رینستوني له دروغجنو نه بیل کړل الله (جل جلاله) څومره ښه فرمایلي دي: ((الم (۱) أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ (۲) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ)). (العنکبوت: ۱-۳)

(پداسې حال کې چې مونږ هغه ټول خلک آزمویلي دي چې له دوی نه مخکیني تیر شويدي الله خو به هرو مرو دا ګوري چې دینستیني څوک دي او دروغجن څوک).

حقیقت داسې دی چې هر دعوت او امت هغه وخت په پښو دریدای شي چې لیکې یې له منافقینو او دروغجنو ملګرو څخه پاکې شي او هر چا دا منلې ده چې د سختیو او کړاوونو مقابله یوازې هغه څوک کولای شي چې رینستوني اراده، پاک نیت او قاطع دریز او کلکه عقیده ولري او ډیره ځله داسې پیښه شویده چې ضعیف النفس او دروغجنو لاپو وهونکو د اصلاحي دعوتونو په لار کې تیرې اچولې او دعوت یې ندی پرې ایښی چې د بریالیتوب ناوې ښکل کړي او که نه

نو خو ورځې خو يې وروسته کړې حتمې دي. د تبوک په غزا کې د سختۍ او فداکارۍ لښکر لدې ډول مضرو افرادو څخه پاک شو، د منافقانو څيره برېنده شوه او دا يو منل شوی حقيقت دی چې په جگړه کې شمير هومره د اعتبار وړ ندی بلکه ايماني قوت، د صف او کلمې وحدت او په خپل عهد ټينګ دريدل دي چې لښکر بريالی کوي که شمير هر څومره زيات وي، خو وحدت، ايماني قوت او ثبات ونلري کله به هم بريالی نشي، الله (جل جلاله) فرمايي: ((... كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ)). (البقرة: ۲۴۹)

ډير ځله داسې شويدې چې وړوکی ټولګی د الله په امر پريوې لويې ډلې برلاسی شوی دی الله د صبر کوونکو ملګری دی.

۳- دې غزاته د تيارۍ په وخت کې د ابوبکر، عمر، عثمان او نورو اصحابو (رضي الله عنهم) مالي او ځاني قرباني دا په ګوته کوي چې ايمان څنگه او په څه ډول د مؤمنانو په زړونو کې د نيکۍ، فداکارۍ او له نفساني باطلو غوښتنو سره د مقابلي تخم شيندي او دا هغه څه دي چې هر امت او دعوت ورته اړتيا لري او په همدې سره دعوت بری مومي نن ورځ هم زمونږ امت له بل هر څه نه دي ډول تخم ته زياته اړتيا لري، دښمنان زيات دي، د مسئوليت بارونه مو ډير درانه دي، د مکر او فريب تورې تيارې هره خوا خپرې دي، جنگ او جگړه هم بې حده خطرناکه ده، نو پداسې بده ورځ کې تر هغه وخته کاميابي نه شو ليدای تر څو مو د ځان او مال د قربانۍ او له شهواتو او خواهشاتو سره د مقابلي روح په زړه کې نه وي پوکړی او دا روح به مو هله په زړه

کې ځای نیسي چې کله د دین حقیقت وپېژنو، ځکه همدا دین دی چې وایي د الله (جل جلاله) په لار کې هره ستړیا او هره پېښه جهاد دی، د الله (جل جلاله) د دین په لار کې هر منډې وهونکي او صدقه ورکوونکي ته دومره اجر ورکوي څومره چې د جنگ په میدان کې یې توره په لاس مجاهد ته ورکوي. د داعیانو، اصلاحي مشرانو او نورو رهبرانو تر ټولو بهترین کار به دا وي چې هغوی د خلکو په زړونو کې دین ځای په ځای کړي. ځکه له دین سره هر ډول مخالفت له بل هر څه سره سره یو ملي جرم هم دی هسې جرم چې ډیرې بدې نتیجې او آثار لري دا خبره مونږ ته الله (جل جلاله) رابښوولې ده. تاریخ هم پخوا دا ثباته کړیده او س تجربه هم د همدې تائید کوي او لدې خبرې نه مخالفت هسې د ځان او بل غولول دي او له دین نه انکار به په هغه زړه کې ځای پیدا کوي چې حق، خیر، غیرت، عزت او پاکۍ ته مخلص او آماده نه وي.

۴- هغه قصه چې وایي څو تنه اصحاب (رضي الله عنهم) د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) حضور ته راغلل او سوال یی ورنه وکړ چې دوی هم له حان سره جهاد ته بوزي، خو رسول (صلی الله علیه وسلم) هغوی د مرکب (سپرلی) د نشتوالي له امله بیرته ولیږل هغوی د جهاد له ثواب نه د بې برخې کیدو له امله خفه زړونه او ډکې سترګې کورونو ته وګرځیدل، دا قصه چې قرآن کریم بیان کړیده دا په ګوته کوي چې ایمان زړونه څنګه آبادوي څومره قوت وربښي، هسې خو بشري طبیعت داسې وي چې له خطر نه په خلاصۍ سره خوښیږي او که له جنگ نه هر څو لیږي شي هغومره خوښ وي، خو ددې برخلاف د محمدي مدرسې شاګران له جهاد او شهادت نه په محرومیت د

افسوس او خفگان اوبنکې تويوي، نو کومه بل داسې مفکوره او اصل به وي چې ايماني اثر ته ورته اثر ولري؟ اوله دا ډول ايماندارونه د امت د محروميدلو له زيان نه به بل لوی زيان چيرته وي؟

۵- د هغو دريو کسانو قصه کوم چې له ريښتيني ايمان سره سره يې راحت ته پر تکليف، سيوري ته پر گرمۍ او استراحت ته په سفر ترجيح ورکړې وه، دا کيسه هم يو لوی ټولنيز درس راکوي. هغوی ډير زر پوه شول ايمان يې په زړونو کې وځوښيد او ويې ويل: له رسول (صلی الله عليه وسلم) نه د بيرته پاتې کيدو په وجه د لويې گناه مرتکب شويدي، خو دې ټولو هغوی له جزا نه معاف نه شوای کړای او جزا خو يې دومره سخته وه چې څه به درته وایم رسول (صلی الله عليه وسلم) هغوی له ټولنې نه بيل کړل، ټولو خلکو حتی د دوی بنځو ته يې امر وکړ چې خبرې ورسره بندې کړي، خو کله چې هغوی ريښتيني توبه وايستله، نو الله (جل جلاله) ورباندې رحم وکړ او د دوی توبه يې قبوله کړه. دا درې کسان چې کله د توبې له قبلیدو نه خبر شو، دومره زيات خوشاله شول چې اندازه يې گرانه ده، ځينو يې خپل مال او جامې د شکرانې په توگه صدقه کړې. دا ډول درسونه رښتيني مؤمن ته دابنسي چې هغه بايد له هغه عمل نه چې اسلام پرې مکلف کړی په هيڅ توگه سرغړونه ونکړي او بايد پداسې شرائطو کې چې خلک زيار او مشقت گالي د ځان لپاره راحت و نه لټوي ځکه دا د ايمان د طبيعت تقاضا ده چې ته بايد ځان هميشه د ټولنې يو غړی وگڼې او داسې فکر ولري چې څه به ټولنه تير پرې لکه چې هغه په تا هم تير پرې او بايد کلکه عقیده ولري چې د ټولنې گټه او زيان ستا گټه او زيان دی که ټولنه نا ارامه وي ته بايد آرامي ونلري او بل دا چې له واجباتو

نه سرغړونه د ایماني نقص او کمزوری سبب دی او دا یوه ګناه ده چې مرتکب یې باید زر تر زره الله (جل جلاله) ته رجوع وکړي، ددې کیسې یو بل درس دا دی چې رانښيي عقیده تر خپلوی نه لوړه او مقدمه ده، همدا راز د مشروع نظام پلي کول له ځاني خواهشاتو او عاطفې نه مخکې او مقدم دی او د الهي غضب مخه بیا خپلوي او قرابت نه شي نیولای.

((...فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ)). (النور: ۶۳) د پیغمبر له حکم څخه سرغړونکي باید وویریږي چې په کومه فتنه کې اخته نه شي یا دردناک عذاب پرد رانشي.

د - حجة الوداع

حجة الوداع له بعثت نه وروسته د رسول الله (صلی الله علیه وسلم) یوازینی حج ؤ چې ادا کړی یې دی. کله چې خلکو واوریدل چې رسول (صلی الله علیه وسلم) په هغه کال کې حج کوي، نو د عربي ټاپو وزمې له هر ګوټ څخه حج ته دومره خلک راټول شول، چې شمیر یې د ځینو مؤرخینو په قول ((۱۱۴)) زرو ته رسیدله، فکر کوو چې دا شمیر اټکلي دی، که نه نو څنګه وشمیرل شول او شمیر یې دومره وټاکل شو؟ رسول (صلی الله علیه وسلم) خپله آخرینې او مشهوره خطبه وویل، زده کوونکي ته په کار ده چې دا خطبه زده کړي ځکه چې دا د اسلامي دین اصول او مبادئ بیانوي ددې خطبې په یوه برخه کې راځي:

((ايها الناس، اسمعوا قولي، لا ادري لعلي لا القاكم بعد عامي هذا بهذا الموقف ابدا)). (اي خلکو خبره مې واورئ کيدای شي له دې کال نه وروسته درسره ونه وينم، پدې ځای کې به نور تر ابده درسره ونه گورم). دا د رسول (صلی الله عليه وسلم) يوه معجزه وه.

((ايها الناس، ان دماءكم و اموالكم عليكم حرام الى ان تلقوا ربكم، كحرمة يومكم هذا، و حرمة شهرکم هذا و انکم ستلقون ربکم فيسالکم عن اعمالکم، وقد بلغت، فمن كانت عنده امانة فليؤدها الى من ائتمنه عليها، و ان كل ربا موضوع، ولكن لكم رؤوس اموالكم لا تظلمون و لا تظلمون، قضی الله ان لا ربا وان ربا عباس بن عبدالمطلب موضوع كله، و ان كل دم في الجاهلية موضوع، و ان اول دمائکم اشع دم ابن ربيعة بن الحارث بن عبدالمطلب، و كان مسترضعا في بني ليث فقتلته هذيل، فهو اول ما ابدا به من دماء الجاهلية.

اما بعد ايها الناس، فان الشيطان قد يش من ان يعبد بارضكم هذه ابدا، و لكنه ان يطع فيما سوى ذلك فقد رضي به مما تحقرون من اعمالكم، فاحذروا على دينكم. ايها الناس ان النسي زيادة في الكفر، يضل به الذين كفروا يحلونه عاما، و يحرمونه عاما، ليواطؤا عدة ما حرم الله، فيحلوا ما حرم الله، و يحرموا ما احل الله. و ان الزمان قد استدار كهيئته يوم خلق الله السماوات

و الارض، وان عدة الشهور عند الله اثنا عشر شهرا منها اربعة حرم، ثلاثة متواليه و رجب مضر الذي بين جمادي و شعبان. اما بعد ايها الناس، فان لكم على نساءكم حقا، ولهن عليكم حقا، لكم عليهن ان لا يوطئن فرشكم احدا تكرهونه، و عليهن ان لا ياتين بفاحشة مبينة، فان فعلن فان الله قد اذن لكم ان تهجروهن في المضاجع و تضربوهن ضربا غير مبرح، فان انتيهن فلهن رزقهن و كسوتهن بالمعروف، و استوصوا بالنساء خيرا، فانهن عندكم عوان، لا يملكن لانفسهن شيئا، و انكم انما اخذتموهن بامانة الله، واستحللتم فروجهن بكلمات الله.

فاعقلوا ايها الناس قولي، فاني قد بلغت، وقد تركت فيكم ما ان اعتصمتم به، فلن تضلوا ابدا، امرا بينا، كتاب الله و سنة نبيه، ايها الناس اسمعوا قولي واعقلوه، تعلمن ان كل مسلم اخ للمسلم، و ان المسلمين اخوة، فلا يحل لامرئ من اخيه الا ما اعطاه عن طيب نفس منه، فلا تظلمن انفسكم، اللهم هل بلغت؟).

اي خلکو ستاسې وينې او مالونه يو پر بل باندي د تننۍ ورځې او دې مياشتې د حرمت په شان تر هغې پورې حرام دي تر څو له خپل خداي (جل جلاله) سره مخامخ شئ (تر ابده حرام دي) تاسې له خپل خداي (جل جلاله) سره مخامخ کيدونکې ياست بيا به درڅخه ستاسې د عملونو پوښتنه کوي، پداهې حال کې چې مخکې به رسيدلي وي،

که له چا سره امانت وي خپل څښتن ته يې دې وسپاري، ټول سود لغوه دی، خو ستاسې لپاره خپل اصلي مال دی، مه ظلم کوي (ډير مه اخلي)، او نه دې ظلم درباندي وشي (کم دې نه درکوي)، خدای (جل جلاله) فيصله کړې چې سود دې نه وي، نو د عباس بن عبدالمطلب ټول سود لغوه اعلانوم، د جاهليت ټول خونونه (وينې) لغوه دي، لومړنی خون چې لغوه يې اعلانوم هغه د ابن ربیعۃ بن حارث بن عبدالمطلب (وينه) خون دی، نوموړی په بني ليث کې شيدې رودونکی ؤ چې هذیل وواژه، او دی لومړنی کس دی چې د جاهليت له خونونو (وينو) نه يې خون لغوه کوم، لدې وروسته، اي خلکو، شيطان بالکل نا اميده شویدی چې نور به يې دلته ستاسې په ځمکه کې عبادت وشي، خو که لدينه پرته په نورو داسې شيانو کې يې اطاعت وشي چې تاسې يې کم شميرئ نو بيا هم راضي دی، د دين په هکله ډيره توجه وکړئ اي خلکو (نسيه) د کفر زيادښت دی، کافران ورباندي گمراه کيږي چې يو کال يې روا بولي او بل کال يې ناروا، تر څو د خدای له خوا ټاکل شوي موده پرې پوره کړي، نو پدې سره دوی حرام حلالوي او حلال حراموي، زمانه بيرته هغه حالت ته راگرځي لکه چې خدای (جل جلاله) په کومه ورځ آسمان او ځمکه پيدا کړې وه د کال د مياشتو شمير د خدای په نزد ((۱۲)) مياشتې دي، چې څلور يې حرامې دي، درې يوپه بل پسې او څلورمه يې رجب ده چې د شعبان او جمادي تر مينځ ده.

اي خلکو! تاسې پخپلو ښځو او، هغوی پرتاسو حقوق لري، ستاسې حق دا دی چې هغوی داسې چاته ځای ورنکړي چې ستاسې نه خوښيږي، او بد کاري ونکړي، که يې چيرته داسې وکړل نو خدای (جل

جلاله، اجازه درکړې چې ځای یې وربدل کړي او ویې وهی خو ډیر کلک نه، نو که له خپل کار نه یې لاس واخیست بیایې نفقه او جامې په ښه اندازه سره ورکوي، د ښځو په هکله د خیر نصیحت وکړي، هغوی ستاسې سره دي، څه یې د وسه ندي پوره، خوتاسې هغوی د خدای په امانت سره اخیستی، او په کلمات الله باندې مو د هغوی فرجونه حلال گرزولي دي.

ای خلکو! زما په خبرو ځان پوه کړي، ما درته اعلان کړه، تاسې ته مې داسې شی پرې ایښي که منگولې پرې ولگوي کله به هم گمراهان نه شي، هغه ډیر روښانه امر دی چې عبارت له قرآن کریم او سنت رسول الله (صلی الله علیه وسلم) څخه دی، ای خلکو! زما خبره واورئ او ځان پرې پوه کړي، پوه شي چې هر مسلمان د بل مسلمان ورور دی، مسلمانان ټول سره وروڼه دي، د یوه ورور هیڅ شی بل ته ندی روا مگر چې په خپله خوښه یې ورکړي، په خپلو ځانونو ظلم مه کوي، یا خدایه! آیا ما ستا حق خبره ورسوله؟

په حجة الوداع کې لومړی شی چې د توجه وړ دی هغه د دومره زیات شمیر خلکو راتولیدل دي، دا ټول خلک درویش (۲۳)، کاله مخکې مشرکین وو، خو نن ټول په رسول (صلی الله علیه وسلم) باندې مؤمن، او امر منلو ته یې ولاړ سپاهیان دي، هو همدا خلک وو چې مخکې یې د رسول (صلی الله علیه وسلم) دین نه مانه، د توحید لار ته بلنه ورته عجیبه غوندې ښکاریده او دا خبره چې د دوی عقلونه او پلرونه به یې رټل او غندل ډیره بده ورته بریښیده، حتی چې ځینو خويې د رسول (صلی الله علیه وسلم) په خلاف ډیرې توطئې جوړې کړې، د هغه د وژلو ارادې یې وکړې، په تورو یې وواهه او په غشو یې وویشت،

خونن يې د هغه (صلی الله عليه وسلم) د فرمان په وړاندې د اطاعت سر ځوړند نيولی دی، نو که دا پوښتنه وشي چې پدې دومره لنډه موده کې دا دومره لوی انقلاب څنگه راوستل شو؟ او رسول (صلی الله عليه وسلم) څنگه وکولای شو چې دا دومره زیات خلک له شرک، بت پرستی، نفاق، کفر او جاهلیت څخه د توحید، یووالي، او پیوستون په لور بوزي؟ او څنگه وتوانیده چې دا پروني له دښمنۍ نه ډک زړونه نن له مینې او محبت نه مالا مال کړي؟ ښکاره ده چې که یو کس هر څومره ذکي، د پوهې خاوند، سیاستمدار او د قوي شخصیت درلودونکی وي نه شي کولای په یوازې صورت حتی چې په سلهاوو کلونو کې هم دومره لوی انقلاب راولي، خو د پورتنۍ پوښتنې ځواب پدې سره کیږي چې ووايو دا ټول د رسالت برکت ؤ، له رسول (صلی الله عليه وسلم) سره آسماني مرستې وې، الله (جل جلاله) یې مل ؤ او دا انقلاب دده د هغه دین معجزه وه، کوم چې الله (جل جلاله) په همدې سره په بشریت باندې نعمتونه پوره کړيدي، خپل رسالت یې ورباندې پای ته رسولی دی او اراده یې کړیده چې په همدې دین سره سرگردان امت، له بدبختۍ نه نیکبختۍ ته بوزي، د هدایت په لاره یې برابر کړي، سترگې او زړونه یې د حق په نور روښانه کړي، د امتونو قیادت وروسیاري د تاریخ مخه ورباندې بدله کړي، او بیا د همدې امت په لاس د انسان ذلت ختم کړي او د ذلت په بدله کې ورته حکمت، هدایت او نیکمرغي ورکړي.

«(۱۱۴) زړه خلک پرون له همدې دین او همدې رسول (صلی الله عليه وسلم) نه منکړ وو، خونن ټول ورته لاس په نامه ولاړ دي، پرون یې ټول په ضد جنگیدل خونن ورته دفاع کړي، پرون یې زړونه له کینې

چاودل، خونن يې له محبت سره بل محبت نه ځايږي۔ دا ټول کارونه په همدې (۲۳)، کلونو کې وشول، نو بيشکه چې دا د حق او مبين الله (جل جلاله)، فضل او کرم دی هغه (جل جلاله) له شرک او شریک نه لوړ او پاک ذات دی، د هغه رسول (صلی الله علیه وسلم) هم له هغه څه نه چې مشرکان يې ورپسې تړي پاک او مبرا دی. ((سبحان ربک رب العزة عما یصفون، وسلام علی المرسلین و الحمد لله رب العالمین)).

پدې حج کې د توجه وړ دوهم مهم ټکی د رسول (صلی الله علیه وسلم) قوي او محکمه خطبه ده، هغه چې خلکو ته يې واوروله او په همدې خطبه کې يې د خپل قیادت او رسالت له اتمام او بري نه وروسته داسې اصول او مبادئ اعلان کړل چې د دعوت په بیل کې د اعلان شوو اصولو او مبادئو تائید يې کاوه، ځکه دا هماغه اصول وو کوم يې چې هغه ورځ اعلان کړي وو چې بل څوک ورسره نه وو ملګري، کمزوری ؤ، نو دا داسې اصول دي چې په کمزوری او قوت، جنگ او صلحه، ماتې او بري، فقر او شتمنی کې بدلون نه مومي، بلکه په هر وخت او هر حال کې یو شان وي او همداسې به پاتې وي. په داسې حال کې چې د اوسنیو او پخوانیو دنیوي رهبرانو داسې عادت وي چې خپله عقیده او اصول بدلوي، کمزوري او قوت ورباندې اثر کوي، وسائل او اهداف يې بدلون مومي، یعنې داسې وي چې د کمزوری په ورځ د راهب جامې اغوندي، خو د زور او قوت په ورځ د لیوه غاښونه ږدي.

ددې توپیر سبب یوازې او یوازې دا دی چې دا ټول د مصلحت هغه هم د شخصي مصلحت رسولان دي، خو محمد (علیه السلام) د الله رسول

دی، د مرداری په سرد تاویدونکي او د نور په دریاب کې د لامبو وړونکي تر مینځ ډیره فاصله او لوی توپیر دی، څوک چې د ځان لپاره کار کوي، په هېڅ وخت کې له هغه چاسره ندی برابر کوم چې د انسانیت لپاره خولې تویوي. لنډه دا چې د رحمان د ملګرو او د شیطان د ملګرو تر مینځ د ځمکې او آسمان فرق دی:

((اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ)). (البقره: ۲۵۷)

(کوم خلک چې ایمان راوړي د هغو ملاتړ او مرستندوی الله دی او هغوی له تېرېدو نه رڼا ته راباسي او کوم خلک چې د کفر لاره غوره کړي، د هغو ملاتړ او مرستندویان طاغوتان دي او هغوی له رڼا نه د تېرېدو لوري ته را کاري دا کسان دوزخ ته ورتلونکي دي، هلته به تل اوسېږي).

هـ= د اسامه (رضي الله عنه) د لښکر لیږل

د دعوت د نشر او ساتنې او همدا ډول د جوړ شوي اسلامي حکومت له پولو نه باندې د تجاوزونو او تیږیو د مخنیوي پخاطر د رسول (صلی الله علیه وسلم) آخرینې کار دا ؤ چې د اسامه بن زید تر مشرۍ لاندې یې یو لښکر تیار کړ امر یې ورته وکړ چې د شام طرف ته لاړ شي، بلقاء او داورم ته چې په فلسطین کې واقع دي ننوزي. پدې لښکر کې ټولو مهاجرینو، انصارو او د مدینې په شا او خوا کې پرتو مسلمانانو ګډون درلود، خو لښکر لا حرکت نه و کړی چې د رسول

(صلی الله علیه وسلم) د ژوند آخرینی ناروغي پیل شوه، لښکر د رسول (صلی الله علیه وسلم) د شفا په انتظار پاتې شو، هیله یې درلوده چې ورڅخه نور هدايات واخلي، خو رسول (صلی الله علیه وسلم) څو ورځې وروسته رحلت وکړ، او د خپل رب خوا ته لاړ، نړۍ یې پداسې حال کې پرېښوده چې خپل امانت یې ادا کړی او رسالت یې هر چاته رسولی ؤ او ټوله عربي ټاپو وزمه یې د اسلامي بیرغ د اوچت ساتلو لپاره تیاره کړې وه. هو رسول (صلی الله علیه وسلم) لدې نړۍ نه هغه وخت رحلت وکړ چې ددې لوی امانت ادا کولو لپاره یې لوی لښکر جوړ کړی ؤ او د همدې دعوت په لار کې یې قربانۍ ته چمتو او تیار ډیر سپاهیان روزلي وو، د جنگ او سولې دواړو لپاره یې زبردست قوماندانان پخپل لاس روزلي وو، د اله (جل جلاله) بې پایانه درود دې وي پر محمد (صلی الله علیه وسلم)، باندې، الله دې زمونږ او ټول بشریت له طرفه ورته اجر و نه ورکړي، که چیرې محمد (صلی الله علیه وسلم) او دده په الاس جوړ شوي سپاهیان نه وای، نو اوس به مونږ هم د گمراهۍ په ژوره کنده کې پراته وی.

الله (جل جلاله) خپل وروستي رسول (صلی الله علیه وسلم) ته داسې کرم او عزت ورپه برخه کړیدی چې بل رسول (علیه السلام) ته یې ندی ورکړی او هغه دا چې الله (جل جلاله) رسول (صلی الله علیه وسلم) ته دومره اوږد عمر ورکړ چې د خپل دعوت میوه یې وخورله، ټوله عربي ټاپو وزمه یې له بت پرستي نه پاکه کړه او د همدې دعوت په برکت ځینو خلکو ته داسې نعمتونه ورپه برخه شول چې هغه بتان یې پخپلو لاسونو مات کړل. همدوی وو چې پرون به یې دې بتانو ته د تسلیمۍ سر په ځمکه ایښود، خونن یې د ټول بشریت لپاره د نور او هدایت غږ

اوچت کړی او د توحید بیرغ یې په لاس کې نیولی دی. هو همدا نسل (خلک)، وو چې پرون یې بتان په خدایي نیولي وو او د جاهلیت تورو تیارو ورباندې خپل تور پیڅول غوړولی و، خونن یې بتان درې وړې کړل او د عربو په ټول تاریخ کې یې د لومړني دولت تهداب کینود، هسې دولت چې مسئولیت یې د ټول بشریت هدایت دی او هسې دولت چې د شا او خوا لویو قدرتونو لپاره د آزادوونکي معلم په توګه تبارز کوي او د کفر، ګمراهۍ او جهالت په ډنډه کې لویدلي انسان ته د مشفق، عزتمن او مهربان قوماندان په لباس کې د هدایت ډیوه روښانوي او د حقیقت او آزادۍ نړۍ ته یې را کارې. هو دا یو داسې دولت ؤ چې د هغو قدرتونو لپاره معلم او آزادوونکی ؤ کوم چې پرون یې عربو په سیاسي، فکري او ټولنیز میدان کې تابعداري کوله، بیشکه دا یوه بې مثله واقعیه وه، هو تاریخ کله هم له داسې پېښې سره ندی مخ شوی، نو دا هم ویلی شو چې د اسامه لیرل د همدې پېښې سرلیک او ددې مبارک رسالت نتیجه وه.

د رسول (صلی الله علیه وسلم) له خوا شل کلن اسامة (رضي الله عنه) ته د داسې یوه لښکر قومانداني سپارل په کوم کې چې لوی لوی انصار او مهاجرین لکه ابوبکر، عمر، عثمان، علي (رضي الله عنهم) پکې ګډون لري د اسلامي دین یو بل اصل څرګندوي او هغه دا چې په اسلام کې مقام، عمر، او منزلت هیڅ اهمیت نلري، او نه هم دا شیان د خلکو تر مینځ د بیلټون عوامل کیدای شي. ګورو چې دې یاد شویو اصحابو (رضي الله عنهم) د اسلام په لار کې څومره کړاوونه ګاللي وو، او له اسامة (رضي الله عنه) نه د عمر او اسلام ته د سبقت له لحاظه څومره مخکې وو، خو بیا هم رسول (صلی الله علیه وسلم) قیادت

ځوان اسامة (رضي الله عنه) ته وسپاره تر څو خلکو ته وښيي چې بايد د هر کار لپاره مناسب برابر او موزون کس وړاندې کړای شي، عمر او مقام ته يې پدې رابطه کې کتل ندي په کار، دا خو يو، بل دا چې ووينئ هغه جليل القدره اصحاب (رضي الله عنهم) چې تاريخ له دوی نه وروسته د دوی په شان عظيم او باکفائته خلک ندي ليدلي، په څومره خوشحالي سره د اسامة (رضي الله عنه) امارت ته غاړه ږدي، نو دا پدې دلالت کوي چې هغوی (رضي الله عنهم) د نفسي تهذيب او اخلاقو هغو لوړو پوړيو ته ختلي وو، کومې چې الله (جل جلاله) يې کامل انسان ته ور په برخه کوي او د دوی دا لوړه مرتبه د رسول (صلی الله عليه وسلم) د هدايت، تربيت او سرپرستۍ برکت او نتيجه وه.

په ابوبکر صديق، عمر فاروق، عثمان غني (رضي الله عنهم)، علي (کرم الله وجهه) او د دوی په شان نورو اصحابو (رضي الله عنهم) باندې د ځوان اسامة (رضي الله عنه) قوماندان ټاکل يوه داسې تاريخي پيښه ده چې هيڅ امت ورسره آشنایي نلري او نه يې درلوده. دا کار ددې درس راکوي چې د ځوانانو استعدادونه بايد په کار واچول شي او رشد ورکړل شي، هغوی ته د کارونو قيادت وسپارل شي ترڅو د قيادت لپاره وړ او مناسب خلک ورنه جوړ شي. پته دې نه وي چې دا دومره لوی درس دی چې که مسلمانانو هميشه په ياد ساتلی، نو اسلامي تاريخ به بيا دا مشکلات او بدبختۍ نه وي ليدلي او نه به اسلامي دولت لدې تهداب نړوونکو طوفانونو سره مخامخ شوی و. د رسول (صلی الله عليه وسلم) دا تصرف يو بې مثاله تصرف و، هو ولې به هغه کار بې مثاله نه وي چې د رسول (صلی الله عليه وسلم) په لاس ترسره کيږي، هغه رسول (صلی الله عليه وسلم) چې آسماني وحي يې

ملګري وه، الهي حکمت او حقانيت يې په برخه ؤ، د اوږده نظر خاوند ؤ، لوی سياستمدار ؤ او له يوه داسې قوت او نعمت نه برخمن ؤ چې نه خو د بل نبي (عليه السلام) په برخه شوی او نه هم د بل کوم تاريخي شخصيت په هکله داسې ادعا شویده. الله (جل جلاله) دې لدې خوان اسامة نه هم راضي شي، مبارک دې وي اسامة ته، دده پر شخصيت، کفايت او ريښتوني عزم او اسلام باندې د رسول (صلی الله عليه وسلم) باور او اعتماد، او خدای يې دې زمونږ د مؤمنو او کارکوونکو خوانانو لپاره نيکه نمونه او قدوه وګرزوي.

و۔ د رسول الله (صلی الله عليه وسلم) وفات

رسول الله (صلی الله عليه وسلم) له خپل رحلت نه د وحي په ذريعه خبر شوی ؤ او له همدې امله يې په حجة الوداع کې له خلکو سره مخه ښه وکړه. د اصحابو (رضي الله عنهم) زړو نه هم پریشانه وو، ګومان يې کاوه، لکه چې د رسول (صلی الله عليه وسلم) اخل را لنډ شويدي، د الله (جل جلاله) له خوا ټاکل شوی اخل نه وروسته کيږي او نه راوړاندې کيدای شي. کله چې د رسول (صلی الله عليه وسلم) د رحلت خبر خپور شو، ددې د درمند او غمجن خبر په اوریدو ټول اصحاب (رضي الله عنهم) په درد او غم اخته شول. پریشانی په هر زړه کې خای ونيو، مدينه ټوله د غم په اډه بدله شوه، د ډيرو لویو او سابقينو اصحابو (رضي الله عنهم) عقلونه هسې داسې شول، د ځينو ژبې بندې شوې، ځيني نور خوځيدای نه شوای، خو عمر (رضي الله عنه) خپله توره راوايسته، خلګ يې لدې خبرې منع کول چې ويل يې

رسول (صلی الله علیه وسلم) وفات شو. عمر (رضي الله عنه) داسې فکر کاوه چې رسول (صلی الله علیه وسلم) غائب شوی دی او بیرته دوی ته راځي. خو یوازې ابوبکر (رضي الله عنه) خپل کنترول ساتلی و رسول (صلی الله علیه وسلم) ته ورننوت او ویې لیده چې هغه (صلی الله علیه وسلم) پخپله بستره کې نغښتی دی، ورنه شو خپل لوی لارښود (صلی الله علیه وسلم) یې ښکل کړ او ورته یې وویل: زما مور او پلار دې له تا قربان شي یا رسول الله! په ژوند او مرګ له تانه بهتر او غوره نشته هغه مرګ چې الله (جل جلاله) درته لیکلی و درته راغی، خو لدینه وروسته به هیڅ مرګ ونه ویني، یا رسول الله! مونږ د خپل رب په وړاندې یاد کړه. دا یې وویل بیا خلکو ته راووت. خطبه یې پیل کړه او ویې ویل: ای خلکو! چا چې د محمد (صلی الله علیه وسلم) عبادت کاوه نو محمد (صلی الله علیه وسلم) رحلت وکړ او چا چې د الله (جل جلاله) عبادت کاوه، نو الله (جل جلاله) ژوندی دی نه مري بیا یې دا آیت ولوست:

((وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإِنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ)). (آل عمران: ۱۱۴)

(محمد (صلی الله علیه وسلم) نور څه ندی مګر صرف یو پیغمبر دی، له هغه نه مخکې نور پیغمبران هم تیر شوي دي نو که هغه ومري یا ووژل شي نو تاسې به په خپلو پوندو په شاګرځي؟ په یاد ولری څوک چې واورې هغه به الله (جل جلاله) ته هیڅ زیان ونه رسوي، البته څوک چې د الله شکر ایستونکي بندګان شي هغوی به الله ددې بدله

ورکړي

کله چې ابوبکر رضي الله عنه، دا آيت ولوست نو خلک له درد او غم نه لږ په خود شول او داسې فکر يې کاوه لکه چې دا آيت يې مخکې هيڅ اوريدلي نه وي ابوهريرة رضي الله عنه، وايي عمر وويل قسم په خدای وامې وريدل چې ابوبکر رضي الله عنه، دا آيت ولوست. نو ډير په تعجب کې شوم، او حيران شوم تردې حده چې پر ځمکه راولويدم، پښو مې زور نه اخيست او پوه شوم چې رسول صلى الله عليه وسلم، وفات شوي دي.

دلته دوه لوی درسونه دي:

لومړی دا چې اصحاب رضي الله عنهم، د رسول صلى الله عليه وسلم، له رحلت نه دوهمره په دهشت کې شول او داسې فکر يې وکړ چې گویا د رسول صلى الله عليه وسلم، لپاره مرگ نشته دا سره لدې چې د هر ژوندي آخر مرگ دی، خود دوی دا گمان له رسول صلى الله عليه وسلم، سره د دوی له زیات محبت نه سرچینه اخيستي وه، هسې محبت چې د دوی له وینو او اعصابو سره گډ شوی ؤ د ملگرو او دوستانو د ورکې غم له هغوی سره د محبت په اندازه وي. مونږ وینو د چا چې زوی یا پلار مړ شي خو ورځې د هغه د مرگ خبره نه مني، د چا محبت به له رسول صلى الله عليه وسلم، سره د اصحابو رضي الله عنهم، له محبت سره برابر شي؟! د همدې رسول صلى الله عليه وسلم، پذریعه الله جل جلاله، دوی ته هدایت کړی، له گمراهۍ نه یې هدایت او له تیارو نه یې نور ته بیولي دي، د هغوی ژوند یې بدل کړی، زړونه

او سترگې يې ورته روښانه کړې، د قيادت چوکۍ ته يې هسک کړې، بيا همدا رسول (صلی الله عليه وسلم) په ژوند کې د دوی رهبر او قاضي ؤ په مشکلاتو کې به يې همده ته رجوع کوله، هدايت به يې ورنه اخيست، د الله (جل جلاله) خطاب به يې ورڅخه زده کاوه، خو کله چې هغه (صلی الله عليه وسلم) رحلت وکړ نو دا ټول قطع شول، نو بل کو درد به لدينه زيات او زيانمن وي؟! دوهم دا چې د ابوبکر (رضي الله عنه) موقف پدې دلالت کوي: چې هغه (رضي الله عنه) د قوي عزم او سالمو اعصابو او د داسې سکون خاوند ؤ چې د بل صحابي (رضي الله عنه) نه و په برخه شوی، او همدا شيان دي چې هغه (رض) له رسول (صلی الله عليه وسلم) نه وروسته د خلافت لومړنی مستحق گرزوي د ردت په جگړو کې هم همدا خبره تائيد شوه او په عملي ډگر کې په اثبات ورسيدله.

کتنه: د دوهم کال د محصلينو لپاره د فقه السيرة د درسونو لنډيز همدلته پای ته ورسيد ددې پروگرام څلور نور فصلونه لپاتې دي، خو لکه چې په مقدمه کې مو وويل، وخت د پاتې فصلونو د املاء او ليکلو اجازه رانکړه. له الله (جلاله) نه د پاتې فصلونو د ليکلو توفيق غواړم.

اللهم صل على محمد و على آل محمد كما صليت على ابراهيم و على آل ابراهيم انک حميد مجيد. و بارک على محمد و على آل محمد كما بارکت على ابراهيم و على آل ابراهيم انک حميد مجيد. و آخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمين.

بخشی از کتب منتشر شده بنگاه انتشارات میوند

- آسیای میانه و افغانستان در کنار آتش
- آتش در افغانستان
- احکام فقهی برای زن مسلمان
- اردو و سیاست
- اسطوره بزرگ آزادی
- افغانستان گذرگاه کشورگشایان
- از سقوط سلطنت تا ظهور و اجراءات طالبان
- -افغانستان در قرن نژده
- افغانستان در مسیر تاریخ (دو جلدی)
- افغانستان در مسیر تاریخ (دو جلدی)
- افغانستان در مسیر تاریخ (دو جلدی)
- جلد دوم افغانستان در مسیر تاریخ
- افغانسان و ریشه دردها
- -افغانستان تجاوز شوروی و مقاومت ...
- افغانستان و پنج سال سلطه طالبان
- ابو مسلم خراسانی
- افغانستان مسایل جنگ و صلح
- از امیر کبیر تا رهبر کبیر
- آشنایی با ثقافت اسلامی
- -افغانستان د ستراتیژیو بحران
- افغانستان در منگنه ژئوپولیتیک
- ارمغان عشق
- آزادی های انسان ...
- ام القرآن
- افغانستان په وروستیو پنځو پیړیو کې
- امیر حبیب الله کلکانی
- ادبیات عرفانی
- از شکار لحظه ها تا ...
- افغانستان و مداخلات خارجی
- افغانستان در آتش نفت
- اسپار تا کوس
- افغانستان به کجا میرود؟
- افغانستان از حبیب الله تا هاشم
- افغانه بنځه ...
- انگیزه های سقوط در نیمه راه مبارزه
- افغانستان چا وړان کړ؟
- اخلاق تطبیقی
- ابوبکر صدیق
- افغانستان د تیلو په لمبو کې
- اسلام و امت مسلمان
- افسانه حیات
- افغانستان در دایرة المعارف تاجیک
- آخشیجهای آواشناسی فزیک
- اسناد لانه جاسوسی
- اور په افغانستان کی
- اسلام او مسلمان امت
- افغانستان بر سر دوراهی
- اهمیت حدیث در دین
- امریکا در افغانستان
- ادیان پشت در
- امریکا په افغانستان کې
- افغانستان د تاریخ په اوږدو کې
- امریکایی توب ...
- ... اسلام. نفت ...
- افغانستان در چنبره گردباد سهمگین
- آینده در قلمرو اسلام
- آموزش شعر
- اندکی از رنجهای زنان و دختران در ...
- آداب اسلامی
- اسلام و وضع جامعه اسلامی
- افغانستان تاریخ جغرافیا
- اسلامی فتوحات لومړی ټوک
- اسلام د ضعیفو پوهانو
- ای زویه
- ادب دری در قلمرو پشتو زبان
- اسلام که مسیحیت
- اسلامی فتوحات..... / دویم جلد
- اسلامی فتوحات..... / دریم جلد
- افغانستان در زمان امیر دوست محمد
- اسلامی فتوحات..... / څلورم جلد
- اگر فرهاد شود شیرین بماناد
- باز خوانی یک بحران
- بالاحصار کابل و پیامدهای تاریخی
- بازی بزرگ

بخشی از کتب منتشر شده بنگاه انتشارات میوند

- بحران اقتصادی در افغانستان
- بحران و نجات
- بازگشت
- بشپړ لمونځ
- بابه خارکش
- بیداری اسلامی
- پادشاهان متاخر افغانستان
- پتې توبې
- پولیس یا طبیب امراض اجتماعی
- پیامبران دروغین
- پرنیانیه‌ها
- پریشان‌ه ولولې
- پرمختګ
- پروسه ولادت
- په زړه پوری
- په قرآن سره علاج
- پژو هشی در حقوق زن
- په اسلامی شریعت کښې فرد او جماعت
- تصویری از گوانتانامو
- تاریخ نبوت و انبیاء
- تربیت اولاد از دیدگاه اسلام
- تحلیل واقعات سیاسی افغانستان
- تاریخ معارف افغانستان
- تاریخ افغانستان بعد از اسلام
- تاریخ مسخ نمی شود
- تاریخ روابط سیاسی
- توفان در افغانستان (جلد اول و دوم)
- تصورات شب‌های بلند
- تاریخ ادبیات افغانستا
- تیاتر در افغانستان
- تجاوز بی‌آزرمانه
- تجوید «مشوق القرآن»
- تجوید جمال القرآن (پشتو)
- تاریخ مقیم خانی
- تاثیر سیاست خارجی ...
- تخنوم دې
- تذکر الانقلاب ...
- تجلی خدا در آفاق و انفس
- تور تاریخ او شومی
- توره ماته شوه
- تاریخ ادبیات فارسی
- تاریخچه زبان پاری دری
- تئوری اخلاقی اسلام
- ترصدایی بیدل
- ټولنپوهنه
- جغرافیای تاریخی افغانستان
- جغرافیای تاریخی افغانستان
- جنگ افغانستان و شوروی
- جنبش هزاره‌ها در افغانستان
- جنگ در افغانستان
- جلوه‌های از شعر جلوه
- جنگ د چا په خاطر؟
- جامعه مدینه در زمان حضرت محمد
- جنگ نامقدس امریکا
- جهان بینی عارف
- جنگهای افغانستان ۷۹-۸۹
- جغرافیای طبیعی افغانستان
- جنگ اشباح
- جامعه شناسی عمومی
- جریده‌های افغانستان
- جرمی دوسیه
- جغرافیه اقلیم شناسی
- چگونه فکر باید کرد؟
- چرا اعدام کردند
- چرا بازار آزادنه
- چی کنم عادت شده؟
- چرا مسیر تاریخ توقیف شد
- ... چه گوارا
- چرا جنگ آمریکا.....
- حقایق پشت پرده تهاجم شوروی
- حقوق فطری در اسلام
- حدیث دل
- حقیقت تجاوز شوروی بر افغانستان
- حکیم مشرق زمین سید جمال الدین افغان

بخشی از کتب منتشر شده بنگاه انتشارات میوند

- شیموترایی - انٹیوییتک
- بنخه مینه او ژوند
- صلاح الدین ایوبی (پشتو)
- صدام - فارسی
- صدام = پښتو
- طنزهایی از چهارگوشه جهان
- طعم ناخوش آیند استعمار
- طنزونه
- ظهور مشروطیت و قربانیان استبداد
- ظهیرالدین محمد بابر شاه
- عمر بن الخطاب
- عشق من امریکا
- عثمان بن عفان
- عبادات در مذهب حنفی
- عبد الرحمن محمودی
- عوامل سیاسی چند همسری
- عارفان اول جلد
- عارفان دوم جلد
- علی المرتضی
- غزنوی سلطان محمود
- فقه آسان (فارسی) - جلد اول و دوم
- فقه آسان (پشتو) - جلد اول و دوم
- فضای غزل
- فرهنگ اصطلاحات
- فرهنگ علوم سیاسی
- فضیلت کجاست
- قضاء و قدر
- قدرت های بزرگ در تلاش بی قدرتی
- قیصر او کسری (لومړی ټوک)
- قیصر او کسری (دویم ټوک)
- قانون اساسی در اسلام
- قصه هایی از امانتداری/بچه های خوب
- قیافه شناسی
- قتل های سیاسی در افغانستان
- قرارداد های افغانستان
- قرآن پیژندنه
- قاعده نورانی
- کرباس پوشهای برهنه پا
- کلیسا او اور
- کلیسا و آتش
- کاکه ها و عیاران خراسان
- کریمناستک
- کابوس سرخ
- کتاب الخراج (فارسی)
- کتاب الخراج (پشتو)
- کابل قدیم
- کشور شاهی امریکا
- کلاهنامه
- کتیبه های مکشوفه افغانستان
- کفرنی الفاظ او
- کله چې لمر د خدای آیتونه لولي
- کدام یک اسلام یا مسیحیت؟
- کل بجه
- گلشن امارت
- گلستان لطافت
- گاندی
- گفتارهایی درباره فرهنگ ... تعلیم و ...
- گلبرگهایی از باغستان ادب دری
- گذرگاه بسته
- گبینی
- له دروازي تر شا دینونه
- لحظاتی در پرتو سیرت النبی ﷺ
- له تکبیره تر فریاده
- محمد بن قاسم
- محاکمه خاینین ملی

بخشی از کتب منتشر شده بنگاه انتشارات میوند

- میوندوال قحط سالی •
- نقد بر اردو و سیاست •
- مرداره قول اس •
- محمد ظاهرشاه (پشتو و فارسی) •
- معاملات از دیدگاه اسلام •
- مجاهدین در مسکو •
- میخانیک خاک •
- ملی مبارزې •
- محمد د اسلام هغه پیغمبر چې ... •
- ملاه شاه بد خشی •
- مثلث بی عیب •
- مناجات خواجه عبدالله انصار •
- مطلع الشمس •
- مقدمه ای بر جامعه شناسی سیاسی •
- مرگ وزیر اکبرخان •
- مبادی فلسفه •
- معظم علی •
- ما کیستیم و اینجا کجاست؟ •
- مصاحبه •
- معارف اسلامی •
- مکاتیب افغانی •
- مبادی اسلام •
- ما چه می گویم •
- ملی اقتصاد ... زابلی •
- مبانی طب کودکان •
- معلومات عمومی •
- ماو پاکستان •
- معرفی الآثار الکامله •
- منهیات در اسلام •
- نقد خاطرات سید قاسم رشتیا •
- نگاهی به عهد سلطنت امانی •
- نادرپناه چگونه به پادشاهی رسید؟ •
- نقد بر مسیر تاریخ •
- نوای معارک •
- نقد بر اردو و سیاست •
- نقش تعصب قومی در اندلس •
- نقد بر مثلث بی عیب •
- نگاهی مختصر به تاریخ معاصر •
- نوه های بابا فرانتس •
- نصایحی برای اصلاح خانواده •
- نه، ته می هیره نه وې •
- نماز •
- نزدیک بود بی آب شوم / طنز •
- نقاهی ... تفسیر مفاتیح الغیب •
- نوی خبر یالی •
- نقد گفتمان دینی در افغانستان •
- نبوی اخلاق •
- نسخه جات فضلی •
- نریوال عمومی حقوق •
- نبوی سیرت در سونه عبرتونه •
- نود و نه قاعده فقهی مذهب حنفی •
- واژه شناسی در زبان دری •
- واژه های زمینی •
- واقعات شاه شجاع •
- وروستی جگره •
- واژه گزینی در زبان فارسی دری •
- واژه گزینی در زبان فارسی •
- وروستی مورچل •
- هینداره •
- هفت داستان عشقی •
- هفتاد و دو سال در بند استبداد •
- یعقوب لیث •
- یادداشت های عبدالمجید زابلی •
- یوسف بن تاشفین •
- یک آیین و چند تصویر •
- یادداشت ها و برداشت ها •
- یکصد و یک روز در شمال افغانستان •

گرانہ لوستونکیه!

په لاندې نصیحتونو عمل وکړه

1. د الله تعالیٰ بلنې ته همېشه لږیک وایه او کله دې چې اذان واورېده نو د لمانځه څخه مه وروسته کېږه
2. د الله تعالیٰ کتاب لوله یایې اوره، د الله تعالیٰ ذکر د هر کوه، او خپل وخت بېهوده مه تېروه.
3. د اسلام د دښمنانو سره په جنگ کېنې زموږه اولنې سلاح وسله، په یو الله ایمان دی.
4. خپل اصلي هدف د جنت دخول وگرځوه، او د الله تعالیٰ د نصرت او کومک څخه مه ناامېده کېږه.
5. د الله تعالیٰ نصرت د جماعت سره دی نو د ټولو مسلمانو وروڼو سره تعاون او همکاري کوه. پس ورورولی او یووالی په جهاد کېنې د بری یواځینې لار ده
6. همېشه پاک، ستره او تکړه (قوي) اوسېږه ځکه چې قوي مؤمن د ضعیف مؤمن نه غوره دی
7. هر مسلمان سره چې مخامخ کېږې نو په سلام ویلو سره لومړی کېږه، خپل ځان په نیکو ځویونو سمبال کړه، د بې ځایه مناقشې او بحث او غیبت او ټولو گناهونو نه ځان وژغوره تردې چې د الله تعالیٰ رضا دې په نصیب شي
8. پوه شه چې اسلام یو شامل نظام دی چې د ژوند ټول اړخونه په څنگ کېنې نیسي.
9. قرآن کریم او د نبی علیه الصلوة والسلام پاک سنت د هر مسلمان لپاره د اسلامي احکامو په پېژندنه کېنې یواځینې مرجع ده او د معصوم پیغمبر د ارشاداتو پرته د هرچا خبرې د قبول او رد وړ دي
10. په فقهي فروعو کېنې اختلاف داسې حد ته باید ونه رسېږي چې د بې اتفاقی، کینې او دښمنۍ سبب شي.

